

Giới thiệu Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Ty

Thể loại: Hiện đại

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Số chương: 96 chương

Người đàn ông lái máy bay họa thủy - Không thiếu gia và nhị tiểu thư chưa trưởng thành nhà họ Đường là không thể nói chút chuyện.

Độc giả phỏng vấn:

Độc giả: Không đại thiếu, anh là một chàng trai giàu có điển trai, nhưng hai mươi hai rồi vẫn còn thân đồng nam anh có cảm thấy mất mặt hay không?

Không Dịch: Tôi nhận, ai bảo vợ tôi còn chưa phải thiếu nữ.

Độc giả: Chưa trưởng thành cũng có thể làm...(Chúng tôi muốn thịt heo! thịt heo)

Đường Tiểu Duy: Anh ta sợ sau khi làm tôi sẽ bị cảnh sát bắt đi vì tội lưu manh dụ dỗ người vị thành niên!

Không Dịch gật đầu, gật đầu, gật đầu...

Đường Tiểu Duy: Chỉ là tên cầm thú này khi tôi chưa thành niên đã ăn sạch sành sanh tôi rồi.

Không Dịch ủy khuất, không phải là vì em xem AV(*) quyền rũ anh sao...

(*) Là phim người nhón ấy.

Độc giả: ... (*^__^*) ... (Không Dịch vậy mới tốt chứ!)

Giới thiệu hai. Độc giả phỏng vấn:

Độc giả: Không đại thiếu, hiện tại khắp nơi đều đang đồn Đường Tiểu Duy là vợ đính ước của nhà họ Phuong, nói anh đoạt vị hôn thê của bạn tốt, anh có giải thích gì với chuyện này không?

Không Dịch: Lúc nhà họ Phuong còn chưa đính ước, thì tôi đã đính ước xong rồi, Đường Tiểu Duy là vợ của nhà họ Không.

Đường Tiểu Duy: Lúc nào? Tại sao em lại không biết?

Không Dịch: Anh tự mình lên đính ước ở trong lòng!

Độc giả: Khụ khụ khụ... Hai người mỗi ngày đều như thế không phiền sao?

Không Dịch: Phiền, chỉ một lúc không thấy em ấy, lòng lập tức phiền!

Thuộc tính của nữ chủ: Là một cô gái nhỏ bé đáng yêu rất ít nói, cá tính lạnh lùng.

Thuộc tính của nam chủ: Ngoài mặt là mỹ nam băng sơn lãnh khốc, trong nhà là một con trung khuyển làm nũng bán manh(*).

(*) – Bán manh: Từ moe tiếng Nhật dùng Hán tự 萌 (manh), nên giới trẻ bên Trung Quốc mang chữ này về. “Bán manh” xuất phát từ cụm “mại manh” (卖萌) = bán (cái) moe. Bán manh có nghĩa là (cố) tỏ vẻ dễ thương.

Tác giả nói:

Tác giả không ngược, âm áp ngọt ngào, ngọt đến ngán nha.

Kết cục vô cùng HE, đặc biệt HE, các loại HE.....

Tác giả bí ời chỉ biết tận lực rải thịt, a ha ha ha ha ha.

Nhân vật chính: Không Dịch, Đường Tiểu Duy | phối hợp diễn: Phuong Đặc, Đường Lâm, Trần Cần Húc | cái khác: Tiểu Bạch, Lữ Nam, phi công, sủng văn

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Ty* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lần đầu bọn họ gặp nhau

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Lần đầu tiên Đường Tiểu Duy gặp Khổng Dịch, là lúc hoàng hôn đầu mùa thu. Khi đó, cô mười sáu tuổi.

Lúc đó, cô lặng im không nói, anh lặng im không nói.

Cực kỳ lâu về sau, hồi tưởng lại lúc hai người mới gặp gỡ, Khổng Dịch nói, cái nhìn kia chính là trọn đời của anh.

Đường Tiểu Duy là một học sinh đang có vấn đề, ngày đó, cô và giáo viên đánh nhau một trận, sau đó bị cưỡng chế về nhà tìm phụ huynh, loại chuyện này cứ ba ngày hai lần lại phát sinh, cô cũng tập mãi thành thói quen, đeo cặp sách nhanh nhẹn về nhà.

Cô và chị gái Đường Lâm ở cùng một chỗ, sau khi Đường Lâm lên đại học thì lập tức rời khỏi nhà họ Đường, Đường Tiểu Duy cũng mượn có thuận tiện đến trường, dời đến khu nhà trọ của Đường Lâm, thật ra Đường Lâm một chút cũng không vui.

Đường Tiểu Duy về nhà vừa mới mở cửa ra, lập tức nghe thấy trong phòng ngủ truyền tới âm thanh mất hồn, giọng nói làm bầm, um...a...um. Cùng lần lộn với Đường Lâm đã lâu, cô đương nhiên biết bên trong đang làm gì.

Giây còn chưa coi, Đường Tiểu Duy một cước đá văng cửa phòng ngủ, hai người trên giường liên tiếp hét ầm lên, một người đàn ông thân thể trần truồng đè ở trên người Đường Lâm, tiếng đập cửa to lớn làm cho anh ta trở tay không kịp, anh ta vừa dùng chân đập bộ vị trọng yếu vừa hoảng sợ nhìn Đường Tiểu Duy bình tĩnh đứng bên cửa.

“Mẹ kiếp, Đường Tiểu Duy, con mẹ nó em có phải lâu rồi không bị ăn đòn không?” Đường Lâm bị áp phía dưới thấy rõ người sau cửa, chửi ầm lên.

Đường Tiểu Duy không để ý đến chị gái mình, cời túi sách đánh người đàn ông đang còn khiếp sợ: “Anh cút ra ngoài, cút ra ngoài...”

“Đường Lâm, người điên này là ai vậy?” Người đàn ông kia lấy tay chặn túi sách đang không ngừng đánh tới, chửi ầm lên.

“Đường Tiểu Duy, em đừng không biết xấu hổ.” Đường Lâm ngồi ở trên giường, đỏ mắt mắng.

Trong phòng hỗn loạn tung bừa, tiếng mắng chửi của Đường Lâm, tiếng người đàn ông rống giận né tránh, tiếng đánh binh binh bốp bốp của Đường Tiểu Duy, một đống hỗn độn, người đàn ông kia cuối cùng tránh không thoát, kéo theo chăn sống sờ sờ bị Đường Tiểu Duy đánh ra cửa, ầm một tiếng, cửa đóng lại, thế giới lại an tĩnh.

Đường Tiểu Duy nhặt đồ đạc trong bọc sách rơi ra ngoài xong, đi vào phòng ngủ, Đường Lâm nằm ở trên giường, mu bàn tay đặt trên trán nhìn trần nhà, Đường Tiểu Duy bò lên giường, nằm một bên ôm hông của chị gái: “Đường Lâm, tối nay chúng ta ăn cái gì?”

“Ăn thịt của em, uống máu của em.” Giọng nói yếu ớt của Đường Lâm truyền đến.

“Vậy...lẩu được không? Có thể mua thêm chút thịt dê và tiết vịt.” Đường Tiểu Duy cọ cọ Đường Lâm.

“Chị sẽ để nồi lẩu trên đầu của em.”

“Chúng ta đi đến chỗ siêu thị mới mở kia mua đi!” Đường Tiểu Duy tự mình nói.

“Vừa rồi chị đã sắp đến cao triều rồi.” Đường Lâm ỉu xiu cúi đầu nhìn Đường Tiểu Duy, thấy cô mờ to mắt đáng vẻ vô tội, thở dài: “Tại sao em lại không có lớp tự học buổi tối chứ.”

“Giáo sư cho em về nhà tìm phụ huynh.”

“Em lại làm gì nữa?”

Đường Tiểu Duy gãi gãi đầu, nói: “Ồ lớp Anh ngữ, trả lời sai câu hỏi.”

“Đáp sai câu hỏi thì cho em về nhà? Em lừa quỷ à?” Đường Lâm cất cao giọng nói.

“Thì là giáo viên giảng được khoảng nửa giờ, gọi em trả lời, em đáp sai.” Giọng nói Đường Tiểu Duy nhỏ dần, rất là phiền muộn: “Lúc đó miệng em đang nhai mì ăn liền, em đang nói thì phun ra ngoài, vì vậy, sau đó cô giáo tức giận mắng em, em đương nhiên không vui, sau đó... Cứ như vậy...”

Đường Lâm nghe xong, sừng sốt hồi lâu, muốn cười lại cảm thấy cần phải có một chút uy nghiêm, vì vậy cố nén nụ cười trên mặt, dùng sức cốc đầu Đường Tiểu Duy: “Em thật là mất mặt, mắc cỡ chết người, chị đâu phải không cho em ăn, không cho em uống đâu, vậy mà lại đi gặm mì ăn liền. “

“Không phải em đang ở trong thời kỳ phát dục sao, rất đỗi.”

Con mắt Đường Lâm liếc trên ngực dường như còn no đủ hơn cả cô của Đường Tiểu Duy, bĩu môi, thầm nghĩ, nha đầu kia trở mã thật tốt.

“Phải cho em ăn nhiều một chút, nghe nói cô nhỏ muốn về ăn tết, chị phải để cho cô nhỏ nhìn chị nuôi Đường Tiểu Duy thật tốt.” Đường Lâm đứng dậy mặc quần áo.

Nụ cười trên mặt Đường Tiểu Duy trong nháy mắt biến mất hầu như không còn: “Mắc mớ gì đến cô nhỏ chứ, cô ấy cũng chỉ là cô nhỏ của chúng ta.”

Đường Lâm không nói gì, thông thường chạm tới vấn đề mẫn cảm, cô điều biết điều né tránh.

Sau khi mặc quần áo xong, hai người dắt nhau đi siêu thị mua thức ăn, lủ rủ thảo luận muốn mua chút gì, hoàn toàn đã quên chuyện giáo viên muốn tìm phụ huynh, còn có người đàn ông chỉ khoắc mỗi cái chân bị đuổi ra khỏi cửa kia.

Các cô ở giữa lầu một của tiểu khu, người qua lại ít hơn, cũng tương đối yên tĩnh, đến mức người đàn ông bị đuổi khỏi phòng kia vẫn không tính là quá mất mặt.

Vốn tưởng rằng người nọ sớm đã đi rồi, không nghĩ tới anh ta vẫn đang bọc chắn đứng ở trước cửa lầu lo lắng nhìn về phương xa...

“Lữ Nam, tại sao anh còn chưa đi?” Đường Lâm nhìn thấy, đi tới hỏi.

Người gọi Lữ Nam quay đầu nhìn thấy Đường Tiểu Duy, theo bản năng co rúm lại, nắm chặt chân, môi dưới chuyển động: “Chờ bạn bè.”

Đường Lâm nhìn thấy Lữ Nam như vậy, giận trách liếc mắt nhìn Đường Tiểu Duy, nói với Lữ Nam: “Tôi lên lầu lấy quần áo của anh xuống, đợi một chút.”
Tò ý muốn lấy chìa khóa với Đường Tiểu Duy, xoay người lầu.

Vì vậy, dưới lầu chỉ còn lại hai người, một người đàn ông khoắc chắn vô cùng chặt vật, một cô gái vô cùng khả ái mặc quần có dây đeo.

Đường Tiểu Duy đưa tay đặt vào trong bọc đá lớn trước bụng, yên lặng không nói chuyện, Lữ Nam liếc cô một cái, cô không có phản ứng, lại liếc cô một cái, cô vẫn không có phản ứng như trước, làm cho Lữ Nam có cảm giác mình giống như không khí.

Lữ Nam càng nghĩ càng tức giận, nghĩ thầm chuyện này là sao, vì vậy, giọng nói có chút hung dữ, hô: “Này, đứa bé kia, em là gì của Đường Lâm, ngay cả cô ấy lên giường với ai cũng quản.”

Đường Tiểu Duy quay đầu nhìn Lữ Nam một cái, bĩu môi không nói lời nào.

Lữ Nam phát hiện cô gái rất cục cựa cũng nhìn mình, chuẩn bị xong biểu tình hung ác, coi như không đánh được cô cũng muốn hù dọa một chút, nhưng ngay khi nhìn thấy gương mặt với con mắt sáng long lanh trong suốt của cô gái, đồng chí Lữ Nam hết giận.

Quá mạnh, cô bé này trong nháy mắt chạm tới rồi mạnh điểm của Lữ Nam, anh ta ngỡ ngàng nhìn đứa con nít trước mắt, vừa rồi hỗn loạn không thấy rõ, hiện tại vừa thấy, anh thầm nghĩ ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, so cute! (thật là đáng yêu!)

Trên đầu là tóc đen ngắn ôn thuận, từng sợi tóc đều mượt mà, con mắt vừa lớn vừa sáng, trên gò má nhỏ nhỏ là hai cái má lúm đồng tiền, xuất hiện như có như không lúc cô bĩu môi, không biết lúc cười sẽ đẹp đến mức nào.

Lữ Nam hoàn hồn, con tức lúc trước toàn bộ tiêu tan thành mây khói, anh nhìn xem thử Đường Tiểu Duy vừa muốn nói gì, một chiếc xe mui trần gào thét mà đến, chuẩn xác dừng lại ở trước mặt Lữ Nam, lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta nhìn bộ dạng của Lữ Nam lập tức nở nụ cười: “Tôi đang tự hỏi vì sao lại bảo tôi mau chóng tới, thì ra là bị người bắt gian.”

Nói xong, anh ta nhìn về phía Đường Tiểu Duy đang đứng một bên, sừng sốt một chút, phản ứng này hiển nhiên giống như Lữ Nam, bị mạnh đến chết rồi.

Anh ta hồi hồn, nhạo báng Lữ Nam: “Ai ui, vẫn là trẻ vị thành niên, cô bé non nớt nộn nộn này cũng thật làm người khác thèm muốn, thiếu gia Lữ đứng thật là người nào cũng có thể ăn!”

Đường Tiểu Duy nghe thấy anh ta nói mình, chỉ ngẩng đầu nhìn người trên xe một chút, lại bị một con mắt khác của người ngồi kế bên... hấp dẫn, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Người nọ mang một cái kính râm to lớn, cúi đầu kéo kính râm xuống phía dưới, lộ ra một đôi mắt cực kỳ đẹp để nhìn về phía Đường Tiểu Duy, một chút cảm xúc kỳ lạ xẹt qua trong đáy mắt, người nọ lại nhẹ nhàng đẩy kính râm lên, quay đầu.

Một hồi gió lạnh của mùa thu thổi qua, cây lá quạt bên cạnh phát ra âm thanh sột soạt, một chiếc lá rơi vào trong cổ áo Đường Tiểu Duy, cô tự tay lấy nó xuống, dùng sự im lặng để che giấu tiếng tim vừa mới đập mạnh.

Lữ Nam mắng người lái xe kia vài câu, lại nhìn về hướng Đường Tiểu Duy: “Cô bé nhỏ, em nói chuyện được không? Em thấy anh thăm như vậy, cũng nên cho anh biết chứ.”

Đường Tiểu Duy nhìn người đàn ông trắng nõn với đôi mắt gây họa trước mắt, nháy mắt, có chút vô tội.

Lữ Nam hơi vô lực, chỉ cảm thấy cô bé này có phải đang sống trong thế giới của chính mình hay không, đối với bọn họ vẫn tiếp tục làm như hoàn toàn không thấy, từ đầu đến cuối đều ở trong trạng thái trống rỗng, không nói đến lúc cô bé nổi điên vừa rồi.

“Em không phải là bạn bè của Đường Lâm chứ! Cho nên mới tức giận như vậy.” Lữ Nam đung đưa Đường Tiểu Duy.

“Lữ Nam, đây là em của gái của tôi, anh tránh xa một chút.” Đường Lâm từ trên lầu đi xuống, đưa túi chứa quần áo cho Lữ Nam.

Lữ Nam tiếp nhận, kéo chân nhảy vào phía sau xe mui trần, nhìn Đường Tiểu Duy thêm một chút, lầm bầm: “Chưa thấy qua cô bé nào lợi hại như vậy, cầm túi sách đập mình tới tấp, ngay cả quần áo cũng không cho mình mặc, con nít nhà người khác gặp phải việc này đã sớm tìm đập mạnh đả kích cách thật xa, thế mà cô bé cũng dám đập cửa đi vào... Ồi chao, Phương Đặc, cậu có thể nâng mui xe lên không? Tôi muốn mặc quần áo, không muốn trần truồng đâu...”

Người gọi Phương Đặc cười ha ha, vô cùng hứng thú nhìn Đường Tiểu Duy, cho xe chạy: “Vừa lúc để cho người dân toàn thành phố nhìn thấy phong thái của cậu...” âm cuối của tiếng nói biến mất theo xe hơi.

Sau khi xe chuyển hướng đã sớm không thấy bóng dáng, Đường Lâm vẫn còn nhìn vào phương hướng lúc bọn họ rời đi mà sững sờ.

Đường Tiểu Duy đi tới kéo tay Đường Lâm: “Đường Lâm, chị nhìn cái gì chứ?”

Đường Lâm cúi thấp đầu, bưng bình: “... Không Dịch.”

Đây là lần đầu tiên Đường Tiểu Duy nghe thấy cái tên này, mà với Đường Lâm, Không Dịch là người thứ nhất làm Đường Lâm bị cuốn hút! Đường Tiểu Duy suy nghĩ đến cái người mang kính đen gọi là Không Dịch, vậy mà chỉ nhớ rõ đôi mắt tỏa ra ánh sáng lung linh dưới cặp kính.

Đường Tiểu Duy có chút khó chịu, sinh hoạt cá nhân của Đường Lâm tuy loạn, thế nhưng không phải là người chung tình, đàn ông bên người luôn luôn thay đổi, chị của cô có thể bỏ người này thay người mới mà không luyến tiếc, ngày hôm nay, người gọi là Không Dịch, vậy mà có thể làm cho Đường Lâm sững sờ lâu như vậy.

“Đường Lâm, chị thích anh ta?” Hai người một đường đi tới cửa siêu thị, trong lòng Đường Lâm đều không yên, Đường Tiểu Duy bắt đầu hỏi.

Đường Lâm sững sờ một chút, có chút tự giễu cười cười: “Thích chứ, thích cực kỳ!”

Đường Tiểu Duy bĩu môi, ủy khuất nhìn Đường Lâm.

Đường Lâm đưa tay ôm chầm Đường Tiểu Duy: “Em gái nhỏ à, không sớm hay muộn thì chị cũng phải tìm người yêu, như vậy không có nghĩa là chị không quan tâm em, không có nghĩa là chị không để ý tới em”

“Anh ta hình như không thích chị, vừa rồi anh ta chưa từng nhìn chị.” Đường Tiểu Duy đột nhiên nói.

Đường Lâm mỉm cười nhìn chằm chằm Đường Tiểu Duy, có phần thờ ơ: “Vậy thì thế nào!”

Đường Tiểu Duy cười rộ lên, rất xán lạn, lúm đồng tiền trên gò má hiện ra, có vẻ vô cùng khả ái, khuôn mặt Đường Lâm sa sầm, tức giận nói: “Đường Tiểu Duy, em đừng vui mừng quá sớm, chị đang chuẩn bị theo đuổi anh ấy.”

“Chị thân với bọn họ lắm sao?”

“Không quá thân... nhưng mà bây giờ chị với Lữ Nam rất quen thuộc, rất nhanh cũng sẽ quen biết bọn họ thôi.” Đường Lâm mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía xa.

Đường Tiểu Duy nhìn Đường Lâm thật lâu: “Đường Lâm, chị vậy mà vì muốn quen biết với một người đàn ông mà ngủ cùng với một người đàn ông khác, Đường Lâm mọi việc đều thuận lợi, chúng tình phùng nguyệt[1] từ lúc nào lại ăn nói khép nép bị coi thường như vậy.”

[1] Chúng tình phùng nguyệt: Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ.

Không thể nghi ngờ Đường Lâm là một mỹ nữ, đẹp ở cái nhìn đầu tiên, vóc người cao gầy mặt mày xinh đẹp, trang phục nóng bỏng, người theo đuổi cô từ nhỏ đến lớn nhiều không đếm xuể, bạn trai hoặc bạn giường của cô không bao giờ ở với nhau trong thời gian dài, không phải cô chán ghét thì là đối phương chán ghét, vì vậy đều chia tay, đương nhiên, bị Đường Tiểu Duy chia rẽ cũng không ít.

Mà Đường Lâm, chưa bao giờ mong muốn một người đàn ông mà không thể thành như vậy.

Đường Lâm căm tức nhìn Đường Tiểu Duy: “Chị vốn thật sự thích Lữ Nam, sau đó thuận tiện gia nhập vào trong vòng tròn bọn họ, em đừng nói khó nghe như vậy được không.”

Đường Tiểu Duy không muốn tranh cãi với chị, chỉ nhận thấy được uy hiếp trước nay chưa từng có: “Đường Lâm, chị không thể đối xử tốt với người khác, nếu chị nói có bạn trai, chị cũng không quản được em.”

Đường Lâm rất bất đắc dĩ, cô đã từng cho Đường Tiểu Duyệt rất nhiều bảo đảm, nhưng Đường Tiểu Duyệt vẫn nhận định chỉ cần Đường Lâm có bạn trai thì sẽ rời khỏi cô, vừa muốn giải thích, Đường Tiểu Duyệt lập tức cắt đứt, rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài này.

“Đường Lâm, em muốn ăn nấm, ngày hôm nay chúng ta mua thêm một chút đi!”

Đường Lâm không nói lời nào, bị Đường Tiểu Duyệt lôi đi vào siêu thị.

Lần đầu tiên Đường Tiểu Duyệt gặp Không Dịch, kết thúc dưới tình cảnh vội vã lại lúng túng, đồng thời ấn tượng đầu tiên của Đường Tiểu Duyệt đối với Không Dịch có thể nói là không tốt, bởi vì ở trong nhận thức của cô, Không Dịch là nhân vật nguy hiểm sẽ đoạt đi Đường Lâm.

Nhưng điều cô không nghĩ tới là, không lâu sau, Đường Lâm sẽ trở thành nhân vật nguy hiểm, cô không lo lắng Không Dịch sẽ đoạt đi Đường Lâm, ngược lại bắt đầu lo lắng Đường Lâm sẽ đoạt đi Không Dịch của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Không Dịch là gay

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

Đường Tiểu Duyệt vừa mới lên lớp mười hai đột nhiên bận rộn, bài tập nhiều gấp đôi không nói, ngay cả các kỳ thi học kỳ cũng tăng, một bên ứng phó với cuộc thi đồng thời lại phải phòng ngừa Đường Lâm quan hệ nam nữ hỗn loạn, Đường Tiểu Duyệt bận việc tui búi.

Sau khi Đường Tiểu Duyệt kết thúc kiểm tra tháng lần đầu tiên, cô phát hiện mình đột nhiên nhàn rỗi, trường học không vội vàng, Đường Lâm cũng đang hoảng.

Đường Lâm làm loạn khiến cô lo lắng, nhưng không làm loạn ngược lại khiến cô còn lo lắng hơn, rốt cục không nhìn được hỏi chị gái, Đường Lâm trả lời, không thể nghi ngờ là một quả bom lớn, Đường Lâm nói, chị thật sự yêu, lần này không phải chơi đùa, đây là lần đầu tiên chị muốn toàn tâm toàn ý đối với một người đàn ông, Đường Lâm nói chị muốn làm một cô gái tốt, theo đuổi người đàn ông chị yêu, sau đó hai người kết hôn sinh con sống qua ngày.

Mà người đàn ông chị yêu trong lời nói, không thể nghi ngờ chính là Không Dịch.

“Đường Tiểu Duyệt, em xem lúc trước sinh hoạt cá nhân của chị loạn như vậy, Không Dịch biết sẽ không cảm thấy chị không nghiêm túc đối với đoạn tình cảm này chứ?” Đường Lâm có chút bận tâm hỏi Đường Tiểu Duyệt.

Đường Tiểu Duyệt chưa từng thấy Lâm cẩn thận như vậy, cô bất an, nôn nóng, Đường Tiểu Duyệt hiểu, lần này Đường Lâm thật sự nghiêm túc.

“Chị vốn không nghiêm túc đối với tình cảm.” Đường Tiểu Duyệt cười nhạt.

“Đó là trước đây chị chưa gặp anh ấy, hiện tại chị đối với anh ấy là thật sự.” Đường Lâm lập tức phản bác, sau đó lại bắt đầu có chút hưng phấn nói: “Chị muốn cắt đứt quan hệ với những người đàn ông trước kia, nhìn thấy cũng làm như không biết, chị muốn thanh thuần, rụt rè một chút, cho anh ấy thấy chị là một người phụ nữ thích hợp, chị muốn...”

“Vi sao chị lại thích anh ta?” Đường Tiểu Duyệt đánh gãy lời lẽ nhai của Đường Lâm, hỏi.

Đường Lâm liệt kê rất nhiều lý do để thích Không Dịch, cái gì mà Không Dịch là người đàn ông đẹp mắt nhất chị từng gặp, tuyệt đối phong cách; Không Dịch chẳng thêm bớt tới chị, điều này nói rõ anh ta không bị mỹ nữ mê hoặc, làm bạn trai tuyệt đối an toàn; trong nhà Không Dịch vô cùng có tiền, đi theo anh ta tuyệt đối sẽ không chịu khổ, không có người phụ nữ nào không muốn gả vào nhà giàu; không người không biết, không người không hiểu, bao nhiêu phụ nữ vì anh ta lục đục tranh đấu với nhau đến đầu rơi máu chảy, nếu muốn thành người phụ nữ của anh ta, còn không phải khó đến tận trời sao...

Đường Tiểu Duyệt thật sự sợ, lấy trình độ si mê của Đường Lâm đối với Không Dịch, nếu chị thật sự muốn theo đuổi, Đường Lâm không một lòng nhào vào người Không Dịch mới là lạ, chỗ dựa duy nhất của Đường Tiểu Duyệt sẽ không còn.

Đường Tiểu Duyệt mười sáu tuổi vì bảo vệ chị gái có địa vị duy nhất trong lòng, tìm thám tử tư bắt đầu theo dõi Đường Lâm.

Đường Lâm ngoại trừ thỉnh thoảng đi học, bình thường đều ở một quán bar gọi là Lam Nhiều, hoặc là theo đám người Lữ Nam, Phương Đặc kia ra vào các chỗ ăn chơi, thăm dò thói quen của bọn họ, Đường Tiểu Duyệt về tới trường trung học trước kia của cô, một trường học thối rữa rối loạn không khí ngột ngạt dành cho học sinh không có lý tưởng, đây cũng là nguyên nhân nhà họ Đường phải cho cô chuyển trường.

Ở trường trung học này có một loại người làm cho các phụ huynh cảm thấy phiền lòng, ví dụ như Trần Cẩm Húc.

Trần Cẩm Húc không phải là một cô gái xinh đẹp theo kiểu truyền thống, đầu không cao, còn rất gầy, mắt một mí lại vô cùng phong tình, không quá xinh đẹp nhưng lại được rất nhiều người thích, nhất là đàn ông.

Gia cảnh không tốt, còn thiếu tiền, học tập không giỏi, có khí chất vô cùng hoang dã, không thể nói là một cô gái hư, nhưng tuyệt đối không dính dáng đến hình tượng cô gái tốt.

Đường Tiểu Duy tìm được cô ấy, mục đích rất rõ ràng, muốn Trần Cận Húc đi quyến rũ Không Dịch.

“Đường Tiểu Duy, chỉ là chị cậu có bạn trai thôi mà, cậu có cần phải như thế không?” Trần Cận Húc đếm tiền mà Đường Tiểu Duy đưa cho, nói.

“Cậu không hiểu đâu, Đường Lâm là chỗ dựa duy nhất của tớ.”

“Ba mẹ cậu đâu?”

Đường Tiểu Duy dừng một chút: “Bọn họ mặc kệ tớ.”

Trần Cận Húc cẩn thận nhìn Đường Tiểu Duy, nói: “Thật là một gia đình quái lạ.”

Đường Tiểu Duy hơi không kiên nhẫn: “Cậu chỉ cần để ý tới nhiệm vụ là được rồi.”

Trần Cận Húc gật đầu: “Lấy ảnh chụp cho tớ xem một chút, là loại đàn ông nào vậy?”

Đường Tiểu Duy lắc đầu: “Tớ không có hình của anh ta, chỉ biết anh ta gọi là Không Dịch.”

“Không Dịch?” Trần Cận Húc rất kinh ngạc: “Chắc chỉ là trùng tên thôi, tớ còn tưởng là Không Dịch kia.”

Đường Tiểu Duy không hiểu Trần Cận Húc đang nói cái gì: “Cậu cho rằng người nào là Không Dịch?”

“Sinh viên đại học năm thứ tư của học viện hàng không, lớn lên cực kỳ đẹp mắt, gặp thần thần mê, gặp phạt phạt mê, bao nhiêu người cả trai lẫn gái đều xua như xua vịt về phía anh ta.” Trần Cận Húc nhìn Đường Tiểu Duy một chút: “Người cậu nói có phải là anh ta không?”

Đường Tiểu Duy cười cười: “Cả trai lẫn gái?”

“Tớ không kỳ thị đồng tính luyến ái.” Trần Cận Húc khoát tay: “Không phải, tớ nói, người cậu nói có phải là Không Dịch kia không?”

Đường Tiểu Duy lắc đầu: “Tớ không biết.”

“Cậu thì biết cái gì chứ?” Trần Cận Húc hết lời để nói.

“Tớ chỉ biết Không Dịch có hai người bạn, một người tên là Lữ Nam một người tên là Phương Đặc.”

Trần Cận Húc nháy mắt gật đầu, cười một tiếng: “Vậy được rồi, cái này có khả năng tớ không thể giúp, Không Dịch là người nào chứ, năm đó hoa hậu giảng đường của học viện hàng không theo đuổi anh ta bao lâu, cuối cùng ở trước mặt anh ta lấy dao nhỏ cắt cổ tay uy hiếp, anh ta đặc biệt kinh ngạc hỏi cô ấy là người nào? Hoàng hậu múa cột trong giới giải trí bởi vì một người phụ nữ khiêu vũ trên ghẹo anh ta, ở phòng thay quần áo phía sau đài hoàng hậu nổi giận đùng đùng giết người phụ nữ kia, sau khi Không Dịch nghe nói thì về mặt mờ mịt nói anh ta không biết các cô, tớ còn nghe nói rất nhiều chuyện về Không Dịch, cậu nói một người đàn ông như vậy, cậu cho tớ chút tiền ấy để tớ đi giải quyết, có phải đánh giá tớ quá cao không?”

Đường Tiểu Duy nghe xong thần phục liên tục, trong lòng cảm thán, sao Đường Lâm lại chọc đến một nhân vật như thế, cô nhìn Trần Cận Húc hồi lâu, lại lấy ra từ trong bao một xấp tiền: “Cậu không phải muốn thêm tiền sao?”

Trần Cận Húc nhìn tiền trong tay, con mắt tỏa sáng: “Đường Tiểu Duy, tớ nhất định sẽ cố gắng, thế nhưng có thành công hay không không thể dám chắc.”

————— tôi là đường phân cách Trần Cận Húc quyến rũ Không Dịch —————

Ba ngày sau, Trần Cận Húc tìm Đường Tiểu Duy: “Không Dịch đẳng cấp rất cao, tớ không đủ tư cách, chị cậu cũng đuổi không kịp, cậu làm sao có thể trông cậy vào tớ.”

“Nếu tớ có thể tìm được minh tinh điện ảnh thì cần gì phải tìm cậu.” Một câu nói của Đường Tiểu Duy chặn Trần Cận Húc trở về.

“Hóa ra tớ trong suy nghĩ của cậu là người tốt như vậy sao?” Trần Cận Húc cười cười, giọng nói có chút chế giễu: “Đường Tiểu Duy, không bằng chính cậu đi thử một chút.”

Đường Tiểu Duy liếc Trần Cận Húc: “Không phải nam sinh đều thích cậu sao? Cậu cũng không được, vậy tớ còn đi thử cái gì.”

Trần Cận Húc tiếp tục cười: “Đường Tiểu Duy, phải nói cậu thật khờ hay thật ngốc?”

Đường Tiểu Duy không rõ vì sao nhìn Trần Cận Húc.

“Ah, cô nàng này thật là ngốc.” Trần Cận Húc nhìn biểu cảm của Đường Tiểu Duy nói: “Bọn họ theo đuổi tớ là vì ưa thích tớ, nhưng bọn họ không theo

đuổi cậu không có nghĩa là không thích cậu, vì bọn họ không đành lòng theo đuổi.”

Có một loại nữ sinh như thế, là rất cô gái trong lòng rất nhiều nam sinh, cảm thấy cô ấy là thần thánh mà không thể xâm phạm, bọn họ giống như đã thương lượng xong, không người nào theo đuổi cô ấy, chỉ cần có một người dám đi nhúng chàm, bọn họ sẽ cùng nhau tấn công, mà Đường Tiểu Duy là nữ sinh như vậy.

Đường Tiểu Duy không để ý tới Trần Cận Húc, không hiểu cô nói gì, chỉ cảm thấy Trần Cận Húc đủ ba ngày thì lập tức rút lui có trật tự, điển hình của người chỉ lấy tiền không làm việc, Đường Tiểu Duy liếm kem, đáng vẻ không cho thương lượng: “Tiền tớ đã thanh toán, cậu nhanh tiếp tục làm việc đi.”

Trần Cận Húc im lặng nhìn Đường Tiểu Duy, tức giận xoay người rời đi.

Hai ngày sau, Trần Cận Húc một lần nữa đi tìm Đường Tiểu Duy: “Đường Tiểu Duy, chuyện này thật sự không phải là do tớ không nỗ lực, có người nói Không Định không thích phụ nữ.”

Đường Tiểu Duy nháy mắt mấy cái, không hiểu lời nói của Trần Cận Húc.

“Tớ nghe nói anh ta có mờ ám với người tên Phương Đặc.”

Đường Tiểu Duy vẫn còn có chút ấn tượng đối với Phương Đặc, người đã từng mở cửa xe thể thao chế giễu Lữ Nam, là một người đàn ông tà khí, một đôi mắt khôn khéo không nói nên lời, thì ra hẳn ta có gian tình với Không Định.

“Tớ quan sát mấy ngày thì phát hiện, Không Định quả thực vô cùng thân mật với Phương Đặc.” Trần Cận Húc vỗ vỗ Đường Tiểu Duy: “Anh ta không thích chị cậu, nói đúng hơn là anh ta không thích phụ nữ, cậu cũng đừng đi theo để thêm bận rộn nữa.”

Trần Cận Húc thông báo công việc như thế, Đường Tiểu Duy cũng yên tâm, vốn tưởng rằng chuyện này sẽ kết thúc như vậy, không ngờ sự việc đã bại lộ, Đường Lâm phát hiện hoạt động của các cô.

Rốt cục, Đường Lâm phát hỏa, không thể làm cho Đường Tiểu Duy chạy trở về nhà họ Đường, Đường Lâm lựa chọn bỏ nhà ra đi, sau đó Đường Tiểu Duy bắt đầu cuộc sống ba bữa gặm mì ăn liền ở nhà trọ, Đường Lâm cũng không trở về nữa.

Đường Lâm lúc đi không có để lại tiền cho cô, cô lại không muốn về nhà, hôm nay tan học, kẻ nghèo Đường Tiểu Duy quyết định đi làm công với nữ sinh cùng lớp.

“Đường Tiểu Duy, người nhà cậu không cho cậu tiền à?” Lưu Ân Kỳ hết sức tò mò đối với Đường Tiểu Duy.

“Ừ.” Cô thản nhiên trả lời.

Lưu Ân Kỳ hiển nhiên không tin, trường các cô học là trường trọng điểm của tỉnh, Đường Tiểu Duy là học sinh chuyển tới lớp mười sau học kỳ, nhìn bề ngoài là một học sinh chuyển trường, nói lý ra thì ai chẳng biết tốn rất nhiều phí chuyển trường, cho nên hôm nay lúc Đường Tiểu Duy tìm Lưu Ân Kỳ nói muốn đi làm, Lưu Ân Kỳ quả thật bất ngờ.

Mỗi lần kiểm tra, điểm của Đường Tiểu Duy đều đứng thứ nhất từ dưới đếm lên, quan hệ với giáo viên ác liệt đến mức không thể xoay sở, các thầy cô không có cách nào quản Đường Tiểu Duy, nên để cô tùy ý, muốn làm gì thì làm, đặc thù đến mức không có một người bạn tốt cùng làm bậy với cô, cô cũng không chủ động giữ gìn mối quan hệ với người khác, vì vậy, quan hệ của cô cùng đại đa số bạn học trong lớp đều là không mặn không nhạt.

“Tiệm bán quần áo của nhà tớ quả thật thiếu một nhân viên phục vụ, thế nhưng mẹ của tớ không muốn nhận trẻ em vào làm.” Lưu Ân Kỳ nói chuyện phiếm với bạn học, trong lúc vô ý nói đến chuyện này, không nghĩ đến Đường Tiểu Duy khi nghe được thì lập tức cảm thấy hứng thú muốn làm.

“Cũng không ai biết tớ là lao động trẻ em” Đường Tiểu Duy túm quai đeo cặp sách, đáng vẻ không sao cả.

“Chị gái nhỏ à, chỉ cần nhìn một chút, hẳn biết ngay cậu là trẻ em, còn cần người khác phải nói sao.”

“Nói là mười tám tuổi, bộ dáng lớn lên hơi nhỏ.”

“Người như cậu, dù nói mười sáu người cũng không ai tin.”

“Nhưng tớ thật sự mười sáu tuổi.”

“...”

Đường Tiểu Duy theo Lưu Ân Kỳ đi đến tiệm bán quần áo của mẹ cô ấy, cô nói với mẹ Lưu rằng nếu không tìm được công việc sẽ bị đói, đáng đáp nhỏ bé đáng thương, làm cho mẹ Lưu đau lòng giữ cô lại, ai hỏi đều trả lời, cháu gái ở nhà đến giúp đỡ.

Cô tìm được công việc ở tiệm bán quần áo của mẹ Lưu, xế chiều mỗi ngày tan học, Đường Tiểu Duy không có lớp tự học buổi tối, trực tiếp đi đến hỗ trợ, khi có người thì giúp một tay, khi không có người thì làm bài tập, qua một tuần lễ như vậy, Đường Lâm vẫn không trở về.

Đường Lâm bỏ nhà ra đi cũng không phải lần một lần hai, thời gian lần này dường như tương đối dài, Đường Tiểu Duy dần dần bắt đầu có chút nóng nảy.

Tối hôm đó, cô làm bài tập xong, mẹ Lưu nói cô thay đổi trang phục người mẫu trong tủ kính bày hàng, Đường Tiểu Duy mất rất nhiều sức lực mới thay xong quần áo cho người mẫu, ngồi tại một chỗ nhìn cảnh đường phố. Phố xá ban đêm một mảnh đèn đuốc sáng trưng, những người đi dạo phố kể cả trai lẫn gái đều có nét mặt tươi cười như hoa, hai ba người đi qua, có người phát hiện Đường Tiểu Duy đang ngồi sau tủ kính, hai mắt tò mò nhìn lại, sau đó sẽ cười toe toét rồi đi cùng bạn bè.

Trên đường nhiều người như vậy, không có mấy người là một thân một mình, bọn họ đang sống trong độ tuổi thanh xuân khiến người ta hâm mộ, bọn họ đi cùng người yêu của mình hoặc bạn bè, mà Đường Tiểu Duy, không có ai vì cô dừng chân, không có người nào là bạn bè chân chính của cô.

Sau 139 cặp nam nữ đã đi ngang qua, Đường Tiểu Duy thấy người thứ nhất đi qua đây một mình trong đêm nay.

Đây là lần thứ hai cô và Không Định gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Lam nhan họa thủy

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Lần này Không Định không mang kính, ăn mặc đơn giản, hai tay cầm ở trong túi quần nhàn nhã đi qua, trở thành người thứ một trăm bốn mươi đi qua mặt Đường Tiểu Duy, nếu như không phải anh hành động bình thường, Đường Tiểu Duy có lẽ sẽ cho rằng anh là người mẫu trong tủ kính không cẩn thận chạy ra ngoài, thân hình thon dài cùng khí chất ôn nhã, như là người mẫu trên tạp chí, những người đi gần anh đều không nhận được quay đầu lại nhìn vài lần.

Lúc đầu anh đã đi qua tủ kính, nhưng không biết cái gì đưa tới hứng thú, anh lui về, đứng ở trước mặt Đường Tiểu Duy.

Cô nhìn anh, anh nhìn cô, cách một tấm thủy tinh, cả hai nhìn nhau.

Đường Tiểu Duy chỉ biết người khác gọi người đàn ông đẹp mắt này là soái ca hoặc mỹ nam, nhưng sau khi gặp lại Không Định, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn anh, cô cảm thấy cả hai từ này đều không đủ để hình dung anh, khuôn mặt hoàn mỹ, mặt mày đẹp mắt, mũi hơi mím...

Cuối cùng cũng tin tưởng Đường Lâm và Trần Cẩm Húc không thổi phồng lên rồi, cô vẫn cảm thấy bọn họ miêu tả về Không Định thật quá hư cấu, thẳng cho đến sau khi nhìn thấy Không Định, Đường Tiểu Duy đột nhiên chột hiều vì sao nhiều người lại điên cuồng vì anh như vậy.

Người ta nói, hồng nhan họa thủy(*), Đường Tiểu Duy cảm nhận được sự sâu sắc của câu nói này ở trên người Không Định, lam nhan họa thủy đến mức mỹ nữ cũng chỉ thể ngắm mà không thể thành.

(*) Hồng nhan họa thủy: Sắc đẹp là mầm mống của tai họa!

Không Định đứng ở bên ngoài nhìn Đường Tiểu Duy, Đường Tiểu Duy cũng bất động, hai người đối diện một lúc lâu, lâu đến mức Đường Tiểu Duy bắt đầu cho rằng có phải Không Định cũng xem cô như người mẫu ở trong tủ hay không.

Không biết khi nào Không Định đã nhảy tới một bước, ngồi xổm xuống bên cửa, khoe miệng cười nhẹ: “Anh còn nhớ em” giọng nói của anh không lớn nhưng rất rõ ràng, cho dù cách một cánh cửa, Đường Tiểu Duy cũng nghe được hết.

‘Anh còn nhớ em’ một câu nói phát ra từ miệng người khác thì là một lời nói bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng khi phát ra từ trong miệng Không Định, điều này vốn không thể xảy ra, thế nhưng anh lại nói.

Rất nhiều người quen thân với Không Định nói rằng quá trình bọn họ tiếp cận với nhau đều vô cùng khó khăn, mà sau khi Đường Tiểu Duy biết Không Định, cô nhớ tới những lời này, cảm thấy hẫng là cô nên cảm thấy vinh hạnh, nhưng tại sao vào lúc này, cô chẳng cảm thấy gì cả.

Không Định là một người lập dị, có không ít khuyết điểm, mà điều mà ai cũng biết về Không Định, một, chán ghét phụ nữ; hai, hay quên người khác.

Mà cô gái Đường Tiểu Duy này, Không Định gặp một lần liền nhớ kỹ, đồng thời chủ động nói chuyện.

Về chuyện này, Không Định giải thích, luôn luôn có một người như vậy, làm cho bạn tin tưởng vận mệnh, làm cho bạn tin tưởng lẫn nhau là vì đối phương mà thành, anh gặp Đường Tiểu Duy là do vận mệnh sắp đặt, mà anh vừa thấy cô, cũng cảm giác được điều đó.

Không Định cứ ngồi xổm trước tủ kính như vậy, hành động này do anh làm khiến cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác khác, anh ngồi xổm so với bất cứ ai cũng đẹp hơn, Đường Tiểu Duy nghiêng cứu một chút, cảm thấy việc ‘Ngồi chồm hòm’ này có đẹp hay không, chủ yếu quyết định bởi đôi chân, Không Định ngồi xổm sở dĩ vẫn đẹp như vậy là bởi vì người ta chân dài, hai chân dài thẳng tắp mặc dù hơi khó cuộn tròn lại, nhưng đều là phong cảnh.

Đương nhiên, Đường Tiểu Duyệt may mắn, về sau, còn biết cặp đôi này đã quý, chuyển hướng quý... Khụ!

Hai người tiếp tục nhìn kỹ nhau, Không Dịch nói xong câu nói kia cũng không nói chuyện nữa, lẳng lặng nhìn Đường Tiểu Duyệt đang ngồi duỗi thẳng hai chân sau tủ kính, Đường Tiểu Duyệt bình thường không có chuyện gì thì thích không nói lời nào nhìn người khác, tật xấu này thật sự rất khiến người ta phát điên, Đường Lâm quả thật đã bày tỏ rằng cô ăn không tiêu, mà Không Dịch dường như không bị ảnh hưởng, rất bình tĩnh.

Đường Tiểu Duyệt, lúc này có cảm giác thích, có người thân an tĩnh ngồi bên cạnh.

“Em còn nhớ anh không?” Tiếng nói của Không Dịch truyền đến lần nữa.

Cô gật đầu.

Không Dịch cười rộ lên, làm cho đèn nê ông phía sau đều phải mất đi màu sắc, từ bên ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt không chút nào che giấu đánh thẳng vào con mắt Đường Tiểu Duyệt: “Anh biết, người gặp qua Không Dịch làm sao có thể quên chứ.”

Đường Tiểu Duyệt cũng cười theo, cô thích anh kiêu ngạo, cô cảm thấy, anh nên như vậy.

Lúc hai người nhìn nhau cười, dường như có người ở phía xa gọi anh, Không Dịch đứng lên, tay vịn vào cửa sổ thủy tinh, từ trên cao nhìn xuống, anh khẽ mỉm cười: “Hẹn gặp lại.”

Đường Tiểu Duyệt không nói gì, chỉ nhìn anh, cô không thích hai chữ này, cũng không muốn nói.

Không Dịch không để ý Đường Tiểu Duyệt yên lặng, xoay người rời đi.

————— tôi là đường phân cách hy vọng lại gặp gỡ một lần nữa —————

Kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn bảy ngày đã tới, Đường Lâm vẫn không hề có tin tức như trước, Đường Tiểu Duyệt lại một lần nữa trở về nhà họ Đường, ngày một tháng mười là ngày gia đình, tất cả mọi người trong dòng họ đều tụ tập cùng một chỗ, Đường Tiểu Duyệt đi ăn một bữa cơm, hỏi thăm một chút về Đường Lâm, Đường Lâm nói với mọi người trong nhà là ra nước ngoài du lịch.

Đường Tiểu Duyệt đương nhiên không tin, cô từng nỗ lực đi đến quán bar Đường Lâm thường đến để tìm chị, lại bị yêu cầu xuất trình thẻ chứng minh nhân dân.

Cô vẫn làm công ở tiệm bán quần áo như cũ, vẫn ở lúc không bận rộn ngồi sau tủ kính như cũ, nhưng không gặp lại Không Dịch, cô muốn gặp anh ta một lần nữa, cô biết, Không Dịch nhất định đã gặp qua Đường Lâm.

Nhưng sau mỗi ngày chờ đợi, cô gần như đã quên mục đích ban đầu để gặp anh, bởi vì cuối cùng vẫn là để tìm Đường Lâm và để gặp anh ấy..

Ngày thứ ba quốc khánh, ba mẹ Lưu mang theo Lưu Ân Kỳ đi du lịch, Đường Tiểu Duyệt không cần đi đến hỗ trợ, bây giờ thực sự cô đơn.

Cô mỗi ngày một mình ngây người trong phòng xem ti vi, nhìn TV bắt đầu phát tin tức, cô tìm ra chiếc đĩa cũ, bỏ vào máy vi tính xem lại đoạn phim của cô và Đường Lâm cùng nhau trước kia một lần nữa, lại xem qua Harry Potter vừa đủ bảy tập, cũng hưng hăng khóc mấy giờ lúc Xạ thiên lang chết.

Vì vậy, qua mấy ngày quốc khánh với cuộc sống đơn điệu như vậy, Đường Tiểu Duyệt cảm thấy nếu lại đợi tiếp ở trong phòng thì sẽ điên mất, cô gọi điện thoại nói mấy câu với Trần Cẩm Húc.

Trần Cẩm Húc rất kinh ngạc vì Đường Tiểu Duyệt vậy mà có thể gọi điện thoại cho mình, mà cô còn hẹn mình cùng đi dạo phố.

“Chị cậu còn chưa trở lại?” hai người đứng trước cửa một cửa hàng tổng hợp, Trần Cẩm Húc vừa đi vào trong vừa hỏi.

“Không có.” Đường Tiểu Duyệt cùng đi theo vào.

Người phục vụ hoài nghi nhìn Trần Cẩm Húc và Đường Tiểu Duyệt một chút, hơi không tình nguyện đi theo phía sau các cô, nhiệt tình phục vụ tuyệt không tăng vọt.

Trần Cẩm Húc cầm lấy một cái quần: “Đẹp mắt không?”

Đường Tiểu Duyệt gật đầu.

Trần Cẩm Húc cầm lấy nhãn hiệu, Đường Tiểu Duyệt nhìn thoáng qua, nói: “Tớ mua không nổi, cậu mua được thì mua đi!”

Trần Cẩm Húc cười cười: “Cậu cũng mua không nổi, tớ làm sao mua được.”

Đối thoại của hai người làm cho phía nhân viên phía sau hoàn toàn mất đi hứng thú, trợn mắt một cái muốn người rời đi.

“Cái áo khoác kia thật là đẹp mắt.” Trần Cẩm Húc đột nhiên hô một tiếng, chạy đến bên kia, vuốt một cái áo khoác hồng nhạt, luyến tiếc buông tay.

Đường Tiểu Duyệt không hứng thú gật đầu một cái, Trần Cẩm Húc cũng không để ý, Đường Tiểu Duyệt tương đối thích quần áo trung tính hoặc dễ thương,

áo khoác thực nữ như thế cô chứng mất cũng là bình thường.

“Tiểu thư, đó là hàng số lượng hạn chế, cửa hàng chỉ có một món, hơn nữa giá rất cao.” Nhân viên nói thẳng thắn, nhưng ý tứ lại không quá minh bạch, các người mua không nổi thì đừng lãng phí thời gian ở chỗ này.

Trần Cẩm Húc bủi môi với Đường Tiểu Dục.

Bọc áo khoác này lại giúp tôi.” Một cô gái trẻ không biết từ khi nào đã đi đến bên người Trần Cẩm Húc, dáng vẻ người giàu tiền như nước.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, cô gái kia liếc Trần Cẩm Húc một cái, vô cùng khiêu khích.

“Áo khoác này là tôi nhìn thấy trước.” Trần Cẩm Húc ngăn cản nhân viên đang vô cùng muốn đi lấy quần áo, nhìn lại cô gái kia.

“Nhìn lại mình xem, cô mua được sao?” Cô gái kia không yếu thế chút nào: “Đừng tưởng rằng cô nhìn thấy cái gì đều là của cô, muốn còn phải có điều kiện.”

“Hàn Tử An vừa ý tôi, hơn nữa anh ấy là của tôi, Phương Giai cô có điều kiện này sao?” Trần Cẩm Húc bật cười một tiếng.

Hóa ra là kẻ thù gặp mặt nhau vô cùng đồ mắt, xem ra hai người đối chọi gay gắt là vì đàn ông.

Sắc mặt Phương Giai từ tái nhợt rồi chuyển sang xanh trắng, ánh mắt hung ác: “Bọc lại nghe không, lập tức bọc lại, quệt thẻ!”

Nhiều nhân viên đã tụ tập đến bên này, giọng nói Phương Giai vô cùng không tốt, sau khi các cô đánh giá thực lực của hai phe, quyết định lập tức đưa cho Phương Giai bao quần áo.

“Phương Giai, chúng ta đi trước.”

Một âm thanh hơi không kiên nhẫn từ cửa truyền đến, quay đầu nhìn lại, trong phút chốc cửa hàng yên lặng không một tiếng động.

Người từ cửa đi tới không phải ai khác, chính là Phương Đặc và Khổng Dịch.

Hai người kia đứng ở đâu cũng là một bức tranh, bức tranh luôn khiến người ta thương thức, hiện tại nhân viên phục vụ trong cửa hàng cũng đã quên đi lấy bao quần áo, chỉ nhớ rõ thương thức.

Người nói chuyện là Phương Đặc, anh ta đi đến trước tiên, bởi vì đi về phía Phương Giai, cho nên người đầu tiên chú ý tới là Trần Cẩm Húc đứng ở bên cạnh Phương Giai, Phương Đặc dường như nhớ tới cái gì: “Cô không phải là cô bé lúc trước chạy theo Khổng Dịch nhà chúng ta sao.”

Nhìn xem lời nói của người ta kia, Khổng Dịch nhà chúng ta, giọng nói thân mật, nhưng giữa những hàng chữ lại ngầm có ý trào phúng, Trần Cẩm Húc không nói gì, không thêm đề ý, mà Khổng Dịch, hơi không hiểu nhìn Phương Đặc một chút, vẻ mặt mê man.

Phương Đặc cười cười, giải thích với Trần Cẩm Húc: “Cậu ấy không nhớ rõ cô.”

Vừa dứt lời, Khổng Dịch lập tức đi tới bên người Đường Tiểu Dục, anh cười thật ấm áp, bởi vì chân dài thân cao, anh hơi khom người nhìn thẳng Đường Tiểu Dục: “Chúng ta lại gặp mặt.”

Đường Tiểu Dục nhìn anh, cười cong con mắt.

Phương Đặc có vẻ hơi kinh ngạc, không thể tin tưởng nhìn Khổng Dịch một chút, lại nhìn Đường Tiểu Dục một chút, mím chặt môi.

Trần Cẩm Húc nhìn Phương Đặc, khóe miệng cười nhẹ bất đắc dĩ.

Rất nhiều năm sau, Trần Cẩm Húc bị tình yêu làm cho mình đầy thương tích, vì vậy bình thường cô một bộ dạng nhìn thấu tình yêu vui buồn của thế gian, mỗi khi có người hỏi cô có phải không có chút nào tin tưởng vào tình yêu hay không, cô lại nhớ tới một bức tranh như vậy, một người đàn ông cao gầy đẹp trai hai tay cắm ở trong túi quần khom người xuống, trong mắt tràn đầy ý cười nhìn một cô gái tóc ngắn mặc quần yếm, cô bé nhỏ bé kia ngẩng đầu trong mắt cũng là ý cười, má lúm đồng tiền bên gò má thật sâu vô cùng đẹp đẽ, toàn bộ trong mắt bọn họ tràn đầy ấm áp, trong nháy mắt giống như hoa nở đầy khắp núi đồi, giống như thế giới tốt đẹp chính là một mảng trời quang.

Nếu không phải tận mắt thấy có hai người như vậy, sau khi cô trải qua những chuyện kia, tất nhiên sẽ không tin tưởng thế gian có một tình yêu như vậy, thế nhưng, cô đã tận mắt nhìn thấy tình yêu chân chính, làm sao có thể không tin?

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hôn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: “Tình cờ gặp gỡ” Phương Giai

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

"Em gái của Đường Lâm?" Không biết từ khi nào Phương Đặc đã đi đến bên cạnh bọn họ, vừa rồi còn mím môi thật chặt bây giờ đã xuất hiện ý cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, giọng nói dịu dàng, đôi mắt cũng ôn hòa hơn rất nhiều, so với dáng vẻ vừa rồi quả thật giống như hai người.

Đường Tiểu Duy quay đầu nhìn Phương Đặc, không nói chuyện.

Phương Đặc không cho là đúng, tiếp tục hỏi: "Tôi mua quần áo?"

Sau đó nhìn quanh bốn phía một cái: "Có thích cái nào chưa?"

Tay Đường Tiểu Duy chỉ đến hướng Phương Giai, Phương Giai đang một tay lấy trang phục người bán hàng đưa tới, một tay chuyển thẻ cho người bán hàng, phát hiện ngón tay của Đường Tiểu Duy, rất đặc ý: "Tôi đã mua."

"Chúng tôi thấy trước." Trần Cận Húc lập tức nói, trong mắt có chút ý cười nghiền ngẫm, hiện tại cái áo khoác này có hay không có cũng không sao, cái cô hiếu kỳ chính là thái độ của bọn họ.

"Giai Giai, nếu người ta đã nhìn thấy trước, vậy trả lại cho bọn họ đi!" Phương Đặc không do dự chút nào, lập tức quyết định số phận của cái áo khoác.

"Anh trai?" Phương Giai nhú mày nhìn Phương Đặc.

"Nghe lời." Giọng nói Phương Đặc mặc dù không phải vô cùng nghiêm khắc, nhưng lại không cho Phương Giai phản bác.

Phương Giai vô cùng tức giận, dậm chân la lớn: "Cho các người cũng được, nhưng trước tiên lấy tiền ra đi!"

Trần Cận Húc hơi bất ngờ với phản ứng của Phương Đặc, dưới cái nhìn của cô, Phương Đặc nhất định xem Đường Tiểu Duy là tình địch, cho nên sẽ liên hợp với em gái mình đá kích Đường Tiểu Duy, không nghĩ tới anh ta lập tức để Phương Giai đưa áo khoác lại.

Tâm tư của người đàn ông này thật sự rất âm trầm!

Trần Cận Húc nhìn về phía Đường Tiểu Duy, số tiền này dù đánh chết cô cũng không cảm ra, chỉ có thể dựa vào Đường Tiểu Duy, nếu không.. Mặt mũi của các cô thật sự mất hết.

"Nhìn tớ làm gì, tớ không có tiền." Đường Tiểu Duy lập tức nói với Trần Cận Húc.

Trần Cận Húc nhú mày, trầm nghĩ, lúc cậu bảo tớ quyến rũ Không Định trả thù lao thống khoái như vậy, còn tưởng rằng cậu có rất nhiều tiền chứ, hiện tại chắc lại bắt đầu nghèo rồi.

Một tấm thẻ vàng lóng lánh được đưa cho người phục vụ đứng ở bên kia, người bán hàng có chút hoảng hốt tiếp nhận, nhẹ nhõm rời đi, trong lúc này vẫn không quên trả lại thẻ cho Phương Giai.

"Anh Không Định..." Phương Giai tiếp tục giậm chân, giống như thói quen khi làm nũng thì giậm chân, ánh mắt tròn tròn nhìn Không Định, rất bất mãn anh vậy mà lại chủ động giúp người khác.

Không Định nghe Phương Giai gọi, giương mắt nhìn lướt qua một cái, không có quá nhiều phản ứng, lúc này người phục vụ đi tới, anh nhận bao quần áo vẫn còn nguyên.

"Cho em." Anh cầm quần áo đưa tới trước mặt Đường Tiểu Duy.

"Tôi không có tiền trả lại cho anh." Tình trạng kinh tế của Đường Tiểu Duy hôm nay rất thảm.

Không Định nghe xong, có một ít tiếc nuối nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Anh vốn định trả ra cơ hội cho lần gặp mặt sau."

Không biết trong lời nói của anh có bao nhiêu phần thật giả, Đường Tiểu Duy đoán không ra, chỉ hỏi: "Vậy bây giờ anh có muốn cho tôi không?"

"Đương nhiên." Anh gật đầu.

"Được rồi, Không Định, chúng ta cần phải đi." Phương Đặc mở miệng cắt đứt không khí vi diệu giữa Đường Tiểu Duy và Không Định.

Trần Cận Húc quay đầu nói với Phương Giai: "Anh trai của cô cuối cùng cũng không nhìn nổi."

Phương Giai không rảnh quan tâm đến phản ứng của Trần Cận Húc, cô cũng phát hiện Không Định không thích hợp, nhìn Không Định một hồi rồi nhìn Đường Tiểu Duy một hồi, muốn phát hiện ra một chút manh mối.

"Phương Giai, em có muốn cùng đi không?" Phương Đặc xoay người hỏi Phương Giai.

"Không muốn, em còn chưa mua đồ xong." Phương Giai trừng Trần Cận Húc vài lần, xem ra còn muốn đối nghịch với Trần Cận Húc thêm một chút.

Phương Đặc gật đầu, tay tùy ý khoát lên vai Không Dịch, tay kia sờ sờ đầu Đường Tiểu Duy: "Cô gái nhỏ, hẹn gặp lại."

Đường Tiểu Duy không nói chuyện, nhìn Không Dịch cười với mình, rồi đi cùng Phương Đặc.

Không Dịch và Phương Đặc đi vào thang máy, Phương Đặc đứng cạnh cửa tùy ý nói: "Tôi không thích ánh mắt của cậu nhìn cô ấy." Phương Đặc đưa lưng về phía Không Dịch, lúc nói chuyện ngay cả đầu cũng không quay lại.

"Rất khả ái, không phải sao?" Khóe miệng Không Dịch cười mỉm, từ khi rời khỏi cửa hàng chưa từng biến mất.

Phương Đặc quay đầu nhìn lại Không Dịch, cho đến khi cửa thang máy mở ra, chỉ mỉm cười: "Rất khả ái, cũng rất đẹp."

--- ----- --- tôi là đường phản cách Phương Đặc nổi máu ghen --- ----- ---

Trần Cận Húc hoàn toàn cạn lời, bởi vì mặc kệ cô và Đường Tiểu Duy đi tới chỗ nào, đều sẽ "Tình cờ gặp gỡ" Phương Giai, chỉ cần cô tỏ ra hứng thú đối với bất kỳ vật nào, ngay lập tức Phương Giai sẽ mua nó, đáng vẻ ngẩng cao đầu làm cho người khác nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cô nàng này thật ngây thơ, thật quá ngây thơ!" Trần Cận Húc tỏ ra không thêm để ý chút nào, nhưng kỳ thực tức giận chết.

Đường Tiểu Duy cắn môi suy nghĩ một chút, lộ ra một cái răng khểnh cười nói: "Nếu cô ấy thích mua như thế, chúng ta sẽ để cho cô ấy mua thật nhiều đồ!."

Nửa giờ kế tiếp, Trần Cận Húc không nhìn xem trang phục có xinh đẹp hay không, trực tiếp xem bảng giá, chỉ cần hơn một vạn, cô sẽ kinh ngạc hô lên: "Cái này thật đẹp, tớ muốn mua."

Vì vậy, món đồ này sẽ lập tức tới trên tay Phương Giai.

Trần Cận Húc cùng Đường Tiểu Duy cười hi hi ha ha đi ở phía trước, Trần Cận Húc tâm tình bắt đầu tốt lên: "Cô gái này cũng giống như dạng nhà giàu mới nổi, nghĩ muốn cái gì thì mua cái đó, còn muốn làm người khác đổ kị."

"Cô ấy không đi nhanh được nữa, cậu phải không ngừng cố gắng." Đường Tiểu Duy quay đầu nhìn thoáng qua Phương Giai.

Phương Giai không biết hai người kia tính kế mình, hai người này vì sao vẫn chưa về nhà, còn đi dạo không biết mệt, sức chịu đòn tại sao lại mạnh đến như vậy!

"Tiểu Duy, cậu mau nhìn, cái đồng hồ này, thật sự rất đẹp." Trần Cận Húc ghé vào quầy, dắt Đường Tiểu Duy vào để cho cô xem.

Đường Tiểu Duy xuyên qua thủy tinh nhìn thoáng qua, thấy rõ giá cả, nói: "Cái này cũng quá mắc!"

Trần Cận Húc nhìn Phương Giai đang đi tới, lặng lẽ thề thốt: "Cái này... Kỳ thực tớ không phải nói cho cô ấy nghe, tớ thật sự cảm thấy rất đẹp."

Vì vậy, Phương Giai nhìn cũng không nhìn, trực tiếp chuyển thẻ cho người bán hàng.

Nhưng lần này không dễ dàng như vậy, người phục vụ nói, thẻ của Phương Giai không còn tiền để trả.

"Cái gì? " Phương Giai lật tới lật lui nhìn tám thẻ kia: "Đã xài hết rồi?"

Trần Cận Húc nhìn có chút hả hê, Phương Giai thờ hờn hển, thông thường trong loại tình huống này sẽ xuất hiện một vị cứu tinh, lần này cũng không ngoại lệ.

"Giai Giai, con làm sao vậy?" Một người phụ nữ trung niên hơi mập vô cùng thân thiết đi tới, nhìn cách ăn mặc thì không thể nghi ngờ đây là một người phụ nữ phóng khoáng.

"Mẹ, mẹ tới thật đúng lúc, giúp con trả tiền với, trong thẻ của con không có tiền." Phương Giai nhìn người phụ nữ trung niên, rất vui vẻ, thuận tiện oán giận: "Anh trai bằng lòng theo con đi dạo phố, nhưng đi dạo không đến nửa giờ đã quăng con đi."

"Nó có thể đi cùng con nửa giờ là đã không tệ rồi, con mua cái gì mà lại không có tiền? Cái này đợi lát nữa lại nói, mau tới chào thăm Đường." Mẹ Phương nắm tay Phương Giai, đi tới chỗ một phụ nữ trung niên cao gầy có khí chất mạnh mẽ khác.

Phương Giai ngoan ngoãn cùng đi, đoán được thăm Đường này chắc chắn có tiền có quyền thế rộng rãi, nếu không... Mẹ của cô luôn luôn mắt cao hơn đầu làm sao sẽ đích thân tiếp khách đi dạo phố, Phương Giai lập tức mỉm cười ngọt ngào: "Cháu chào thăm Đường."

Người phụ nữ gọi thăm Đường khẽ gật đầu, cười với Phương Giai, không phải xa cách cũng không nhiệt tình, sau đó quay đầu nhìn về phía bên kia.

Mấy người cũng quay đầu nhìn theo, phát hiện ánh mắt bà rơi vào trên người Đường Tiểu Duy, cũng tự hỏi Đường Tiểu Duy này có gì kì quái sao?

Người phụ nữ kia dáng vẻ thân nhiên, khỏe môi nhếch lên mỉm cười, Đường Tiểu Duy bị nhìn lúc đầu muốn giảm thiểu cảm giác tồn tại của bản thân, nhưng khi chất của thím Đường này quá mạnh mẽ, lập tức làm tắt mắt mọi người dời đến trên người Đường Tiểu Duy, thấy mọi người đều nhìn mình, Đường Tiểu Duy có chút vô tội đứng ở nơi đó, giống như hơi không tình nguyện nhưng vẫn ngoan ngoãn kêu một tiếng: "Mẹ."

Phương Giai và Trần Cẩm Húc đều sững sốt, có chút ngoài ý muốn.

Mẹ Phương quan sát Đường Tiểu Duy một chút, cười nói: "Hóa ra là con gái của thím Đường, đây là con nhỏ thứ hai sao! Thật đáng yêu!"

Đường Tiểu Duy nhếch môi một cái, con nhỏ thứ hai? Có cần tôi cho bà một bình trà hay không!!

Mẹ Đường cười cười, đi tới, vỗ đầu Đường Tiểu Duy: "Tiểu Duy và bạn đi dạo phố?"

Đường Tiểu Duy gật đầu.

"Mua cái gì?" Bà hỏi.

Đường Tiểu Duy cầm lấy áo khoác Không Định đưa cho cô khoa tay múa chân một cái: "Một cái áo khoác"

"Rõ ràng là anh Không Định trả tiền." Phương Giai bĩu môi.

"Làm sao lại để cho người khác trả tiền." Mẹ Đường nghe Phương Giai nói, hỏi Đường Tiểu Duy.

"Ừ thì... Mẹ, con không có tiền." Đường Tiểu Duy nhức đầu.

Mẹ Đường cau mày một cái: "Đường Lâm không cho con tiền?"

"Đường Lâm đi du lịch, đi gấp nên quên để lại tiền cho con." Đường Tiểu Duy cười cười, nói dối mắt cũng không chớp một cái.

"Con bé này, thật ngốc, con cũng nên gọi về nhà chứ." Mẹ Đường nhìn Đường Tiểu Duy một cái, hơi trách cứ, bà nhìn người phục vụ ở quầy hàng bên kia đã bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, hỏi Đường Tiểu Duy: "Còn thích cái gì? Mẹ mua cho con."

Đường Tiểu Duy liếc mắt nhìn Phương Giai, nói: "Thích một cái đồng hồ."

Sau đó, con mắt mẹ Đường không chớp một cái mua cái đồng hồ đeo tay với giá cao kia, Đường Tiểu Duy nhận lấy, sau đó con mắt cũng không chớp một cái liền đưa cho Trần Cẩm Húc, Trần Cẩm Húc hơi giật mình, nhìn mẹ Đường, xấu hổ không dám lấy, mẹ Đường biết cô là bạn của Đường Tiểu Duy, đối với cô thân thiện hơn rất nhiều: "Tiểu Duy tặng quà cho cháu, đừng khách khí, cứ cầm lấy!."

Trần Cẩm Húc không dám từ chối nữa, cảm ơn rồi nhận, trước khi tới đây dù thế nào cô cũng không nghĩ, lần đi chơi này sẽ có thu hoạch lớn ngoài ý muốn như vậy.

"Tiểu Duy, có muốn theo mẹ về nhà ở một thời gian không?" Mẹ Đường trước khi đi đột nhiên hỏi.

"Không được, đường Lâm sắp trở về rồi, con cũng sắp khai giảng." Đường Tiểu Duy cự tuyệt nói.

Mẹ Đường không nói thêm cái gì, chỉ từ trong ví tiền móc ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho Đường Tiểu Duy, sau đó giống như mẹ Phương rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đường Tiểu Duy giàu có

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Trên đường trở về, Trần Cẩm Húc vẫn cầm đồng hồ đeo tay nhìn tới nhìn lui, đây là lần đầu tiên cô sở hữu đồ quý trọng như vậy, có chút hưng phấn, nói: "Tiểu Duy, cậu không có tiền đi dạo phố, lại vẫn luôn có thể gặp phải người trả tiền giúp cậu, thật may mắn!"

Tâm tình Đường Tiểu Duy cũng không tệ, rất hiếm khi vui đùa cùng với Trần Cẩm Húc: "Chắc là do Phương Giai kia bình thường hoành hành ngang ngược đến ông trời cũng không nhìn nổi, cho nên hôm nay phải tỏ đến ngược cô ấy hai lần."

Trần Cẩm Húc lập tức gật đầu: "Bình thường cô ta quả thực vô cùng phách lối, đồ đồ nhỏ, ngày hôm nay thật mẹ nó thoải mái!"

Đường Tiểu Duy nhìn Trần Cẩm Húc: "Cậu lộ ra bản chất thật rồi."

“Trước đây không phải vì không quá thân với cậu sao, hiện tại cậu tặng tớ một cái đồng hồ mắc như vậy, một người giàu có như thế tớ không kè kè ở bên mới là đồ khờ.” Trần Cận Húc cũng không giấu giếm, không chút nào che lấp mục đích muốn nịnh bợ của mình, nói đến đây, Trần Cận Húc đổi đề tài: “Tiểu Duy, tớ cảm thấy mẹ cậu tốt vô cùng, vậy sao cậu lại nói bà ấy mắc kè cậu.”

Đường Tiểu Duy bình tĩnh nói: “Bà ấy nổi hứng thì quan tâm chúng ta một cái, phần lớn thời gian đều chẳng quan tâm, vừa rồi chính là tâm tình không tệ, chứ nếu là lúc bình thường, có thể sẽ trực tiếp ném cho tớ một tấm thẻ sau đó rời đi.”

Giọng nói của cô nghe không ra buồn vui, không có oán giận cùng ủy khuất, như là nản lòng thoái chí hoặc là tập mãi thành thói quen.

“Bố cậu cũng thế?” Trần Cận Húc ở cùng Đường Tiểu Duy mấy ngày nay cũng tương đối quen rồi, cho nên hỏi cũng không câu nệ.

Đường Tiểu Duy im lặng một lúc, lúc Trần Cận Húc cho rằng Đường Tiểu Duy sẽ không trả lời, cô lại mở miệng nói: “Ông ấy tương đối bận rộn, hầu như không bao giờ thấy.”

“Nhà cậu dường như rất có tiền?”

Đường Tiểu Duy ừ một tiếng.

Trần Cận Húc biết Đường Tiểu Duy không muốn nói chuyện nhiều, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Không lâu sau Trần Cận Húc đã tới gần Đường Tiểu Duy, cười hi hi nói: “Đường Tiểu Duy, cái đồng hồ đeo tay này cậu cũng đã hào phóng tặng cho tớ rồi, vậy cái áo khoác kia, cậu cũng cho tớ được chứ! Ngược lại nhà cậu có tiền, chắc sẽ không để bụng điểm ấy đâu nhỉ.”

Đường Tiểu Duy nhìn túi xách trong tay, lắc đầu: “Không được.”

“Vì sao?”

“Tớ cũng thích cái áo khoác này.”

“Lúc tớ nói nó đẹp, đáng về lúc đó của cậu cũng không giống như ưa thích lắm.” Về mặt Trần Cận Húc không tin.

“Đột nhiên thích.”

Trần Cận Húc như có điều suy nghĩ nhìn Đường Tiểu Duy một hồi, cười nói: “Bởi vì là Không Định đưa!”

Đường Tiểu Duy không nói lời nào, Trần Cận Húc biết mình đã đoán trúng tám chín phần, cười rộ lên: “Trước đây cậu bảo tớ đi quyến rũ anh ta, mất tiền không nói, còn không thành công, tớ đã nói cậu nên thử, bảo đảm vừa ra tay lập tức thành công.”

Đường Tiểu Duy kỳ quái nhìn Trần Cận Húc một cái: “Đây mới là lần thứ ba chúng tớ gặp mặt, hơn nữa không phải cậu nói anh ta thích đàn ông sao?”

Trần Cận Húc phát tay: “Tớ chưa nói anh ta thích đàn ông, tớ chỉ nói anh ta không thích phụ nữ, nhưng mà, xem ra anh ta vậy mà lại cố gắng thích cậu.”

Đường Tiểu Duy không nói, trong lòng cô buồn bực, tại sao cô lại không nhìn ra cái gì, ngay cả tên của cô anh ấy cũng chưa từng hỏi, điện thoại cũng không ghi, làm sao có thể nhìn ra được anh ấy thích cô.

————— tôi là đường phân cách Đường Lâm trở về nhà —————

Trở lại nhà trọ trống trải, Đường Tiểu Duy ăn mì tôm xong, bắt đầu làm ỏ ở trên ghế sa lon xem ti vi, điều chỉnh âm thanh ti vi đến mức lớn nhất, không ngừng chuyển kênh, cô vốn tưởng rằng đêm nay lại trôi qua như vậy, nhưng không ngờ rằng, Đường Lâm đã trở về.

Đường Lâm mở cửa một cái, Đường Tiểu Duy lập tức từ trên ghế salon nhảy dựng lên, cảm dệp phóng tới trước mặt Đường Lâm, cười nịnh nọt: “Đường Lâm, chị đã trở về.”

Đường Lâm không nói lời nào, nhìn Đường Tiểu Duy thật lâu, Đường Tiểu Duy cho rằng chị còn đang tức giận, vì vậy vội vàng nhảy qua trước ôm cánh tay Đường Lâm: “Chị ơi, chị, em sai rồi, em sẽ không làm như vậy nữa, chị đừng nóng giận.”

Đường Lâm đẩy cánh tay đang làm nũng của cô ra không nhìn một cái đi vào phòng khách ngồi trên ghế sa lon gần đó, Đường Tiểu Duy cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn Đường Lâm, chờ chị phê bình.

“Đường Tiểu Duy, em biết Không Định?” Đường Lâm vừa mở miệng đã nói đến chỗ này.

Đường Tiểu Duy nháy mắt, im lặng một hồi lâu, nói: “Cũng không tính là quen biết, chỉ thấy qua hai ba lần.”

“Chỉ thấy qua hai ba lần?” Giọng nói Đường Lâm vô cùng hoài nghi, có trời mới biết cô mỗi ngày lung lay ở trước mặt Không Định nửa tháng mới làm cho anh ấy nhớ kỹ.

Đường Tiểu Duy ủy khuất bĩu môi: “Thật mà, chị bỏ nhà ra đi không chừa chút tiền cho em, em không có tiền ăn cơm phải đi làm thêm việc.”

“Sau đó thì sao, cái này có quan hệ gì với Không Dịch?” Trong lòng Đường Lâm ngoại trừ Không Dịch, đã không chứa nổi bất cứ thứ gì.

“Lúc em đi làm, anh ta thấy em, tới nói chuyện với em.” Đường Tiểu Duyệt nói với thái độ không quan trọng, thế nhưng vào tai Đường Lâm thì trở nên vô cùng quan trọng, chị nhíu mày một cái, giãn ra rồi lại nhíu lại, hít thở sâu hai cái: “Anh ấy chủ động nói với em?”

Đường Tiểu Duyệt gật đầu: “Đường Lâm, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, thật vất vả mới trở về vì sao lại còn nói về anh ta.”

Đường Lâm cảm tức nhìn Đường Tiểu Duyệt: “Hôm nay chị đừng tới Không Dịch rồi.”

Đường Tiểu Duyệt ồ một tiếng: “Cho nên?”

“Anh ấy chủ động nói chuyện với chị.”

Đường Tiểu Duyệt tiếp tục “ồ”: “Vậy tiếp theo thế nào?”

Đường Lâm nhìn chòng chọc Đường Tiểu Duyệt nói: “Em biết anh ấy nói gì với chị không?”

Đường Tiểu Duyệt lắc đầu.

Đường Lâm nói từng chữ: “Anh ấy hỏi chị, em gái chị tên gì.”

Ai nói Không Dịch không hỏi tên của cô, người ta chỉ là lén lút hỏi thăm mà thôi.

Xế chiều hôm nay Đường Lâm và bọn Lữ Nam hẹn nhau đi giết Tam Quốc, đây là trò chơi mà mấy người bọn họ mới si mê hai ngày này, sau khi chơi mấy lần, Phương Đặc và Không Dịch đi ngay, vì vậy mà Đường Lâm bắt đầu không yên lòng, con mắt thỉnh thoảng liếc về phía bên kia, lúc mà Đường Lâm nhìn anh không biết là lần thứ mấy, Không Dịch cũng nhìn lại, Đường Lâm sững sốt một chút, đang không biết nên phản ứng như thế nào, anh vậy mà đã nhắc chân đi tới.

Đường Lâm hơi giật mình, sững sờ không biết làm sao.

“Đường Lâm.”

“Ồi chào...” Đường Lâm phản xạ có điều kiện lên tiếng, thật ra cả người đều hóa đá.

Cũng không tiếp tục giết Tam Quốc, cầm bài nhìn Không Dịch.

Chỉ nghe Không Dịch nói: “Cô có phải có một người em gái hay không?” Anh khoa tay múa chân một hồi: “Cao như vậy, con mắt đặc biệt đẹp đẽ, luôn luôn mặc quần có dây đeo, tóc ngắn ngắn như kẹp cài tóc trên đầu...” Lúc anh nói xong chữ cuối cùng, trong mắt chợt xuất hiện ý cười.

Đường Lâm máy móc gật đầu: “Ừ, đúng vậy, nó làm sao vậy?”

Không Dịch nói: “Tên gọi của cô ấy là gì?”

Đường Lâm lấy lại tinh thần, kỳ quái nhìn Không Dịch: “... Đường Tiểu Duyệt.”

Không Dịch lặp lại cái tên này, sau đó nói cảm ơn với Đường Lâm, xoay người rời đi.

Sự việc là như thế, Đường Lâm như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao Không Dịch đột nhiên lại tới hỏi cô về Đường Tiểu Duyệt, cô suy đoán rằng có khả năng Đường Tiểu Duyệt lại ở sau lưng cô làm cái gì, cô em gái này của cô có gan rất lớn, cái gì cũng dám làm, vì vậy lòng hơi không yên, dứt khoát xông về nhà hỏi Đường Tiểu Duyệt.

Lại không nghĩ rằng con bé cho cô đáp án đơn giản như vậy, vèn vèn chỉ là ngẫu nhiên đụng phải hai ba lần.

Đường Tiểu Duyệt từng thử dò xét hỏi qua Đường Lâm, quan hệ của Không Dịch và Phương Đặc đến cuối cùng là như thế nào.

Đường Lâm đau lòng nhức óc nói, bây giờ đàn ông đều không giống đàn ông, thật vất vả mới tìm được một người giống đàn ông, vậy mà anh ta còn đi thích một người đàn ông khác.

“Vậy mà chị còn thích anh ta.” Đường Tiểu Duyệt kháng nghị.

“Tâm nguyện suốt đời của chị là bề thẳm anh ấy!” Đường Lâm nói: “Hơn nữa bây giờ còn chưa thể xác định Không Dịch của chúng ta chính là cong mà, anh ấy chưa từng công khai cái gì với Phương Đặc, cho nên chị vẫn còn có ý chí để chiến đấu.”

Đường Tiểu Duyệt tiếp tục kháng nghị: “Mọi người có lựa chọn của chính mình, tại sao chị lại muốn ngang ngược cản trở, không công khai không có nghĩa là không có quan hệ.”

“Câu dẫn người khác phái là quyền và nghĩa vụ hợp pháp mà mỗi người công dân phải ưu tiên thực hiện, cho dù kẻ nào cũng không có quyền cướp đoạt, nhất là em Đường Tiểu Duyệt, đừng tiếp tục quấy rối chị, tuy chị có khả năng sẽ quyền rũ thất bại, thế nhưng chị tin chắc rằng: Chỉ cần mình thích thì

mình quyền rũ, sẽ luôn có lúc thành công.” Đường Lâm nói chuyện một phen ý chí chiến đấu sục sôi, làm cho Đường Tiểu Duy hoàn toàn bỏ đi dự định thuyết phục Đường Lâm.

————— tôi là đường phân cách lại muốn gặp mặt —————

Đường Tiểu Duy cho rằng sau khi Khổng Dịch hỏi tên của cô thì thế nào cũng sẽ làm một chuyện gì đó, không đến hẹn cô đi ra ngoài chơi thì cũng có thể tới lấy tiền áo khoác, nhưng mà, cô tính sai, từ đó về sau không hề có tin tức nào về Khổng Dịch nữa, sinh hoạt của cô và Đường Lâm vẫn bình thường như trước, chỉ là Đường Lâm không hề quan hệ nam nữ hỗn loạn nữa, cũng sẽ không nói nửa chữ về Khổng Dịch ở trước mặt Đường Tiểu Duy, dần dần, Đường Tiểu Duy ngênh đón bài kiểm tra giữa kỳ, thành tích có thể tưởng tượng được, vẫn vô cùng thê thảm.

Đường Tiểu Duy giải thích với Đường Lâm, giáo viên cố ý làm cho cô không thi đỗ, Đường Lâm cũng không thêm đề ý cô.

Đường Tiểu Duy vẫn làm việc ở chỗ tiệm bán quần áo của mẹ Luru, mẹ Luru nghe nói Đường Tiểu Duy thi được hạng nhất từ dưới đếm lên trên, tốt bụng nói Luru Ân Kỳ dạy bù cho cô, Luru Ân Kỳ lập tức cự tuyệt, gọi thẳng Đường Tiểu Duy là gỗ mục nát vụn từ trong ra ngoài, đã hết thuốc chữa.

Đường Tiểu Duy cũng là một người không cần mặt mũi, không thêm đề ý chút nào.

Hôm nay sau khi cửa hàng đóng cửa, mẹ Luru ở lại trong cửa hàng, Đường Tiểu Duy và Luru Ân Kỳ cùng đi về nhà, lúc đi qua một quán rượu, Đường Tiểu Duy nghĩ tới điều gì, có chút không kiềm chế được: “Luru Ân Kỳ, chúng ta đi quây rượu chơi có được không?”

Luru Ân Kỳ nhìn Đường Tiểu Duy như nhìn quái vật: “Cậu nói đùa gì thế.”

Đường Tiểu Duy không nói tiếp, Luru Ân Kỳ không phải là Trần Cẩm Húc, Luru Ân Kỳ là một đứa bé tốt trong mắt phụ huynh, cuộc đời của cô ấy chính là phải học tập thật giỏi, thi lên đại học.

Đường Tiểu Duy bắt một chiếc taxi ở ven đường, đi tới, sau đó nói với Luru Ân Kỳ: “Tớ đi.”

Luru Ân Kỳ ngăn cản cô “Đã trễ thế này, nơi kia nhiều nguy hiểm...”

Luru Ân Kỳ chưa kịp nói xong, Đường Tiểu Duy đã khoát tay, đóng cửa xe lại.

Đến nơi, cô lượn quanh công vài vòng, không hề ngoài ý muốn Đường Tiểu Duy vẫn không vào được như trước, cô gọi điện thoại cho Trần Cẩm Húc, hỏi cô ấy làm sao để đi vào, Trần Cẩm Húc nói: “Ăn mặc thành thực thì sẽ không có người kiểm tra thẻ chứng minh thư, thế nhưng Đường Tiểu Duy cậu coi như xong rồi, hóa trang như thế nào cũng không che dấu được bộ dạng trẻ con còn chưa dứt sữa.”

Đường Tiểu Duy vô tội đứng ở cửa quán rượu, mắt to trừng mắt nhỏ với bảo vệ cửa một thời gian rất lâu, rốt cục thua trận, xoay người rời đi.

Bên cạnh là một cái KFC, cô ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào nơi đó, đoán chắc là sẽ không có người có thể ngăn cản cô, lúc này trong lòng mới thoải mái một chút, trong tiệm lác đác không có mấy người, nhưng đều là tốp năm tốp ba, chỉ có chính cô độc thân, tâm tình mới vừa thoải mái một chút đột nhiên lại buồn phiền muốn chết, nhìn bốn phía một chút, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh phát hiện ở đường cái đối diện có một người vô gia cư đang ngủ, một người...

Đường Tiểu Duy mua một phần KFC, chạy đến bên cạnh kẻ lang thang, đánh thức người nọ.

Khuôn mặt người nọ thon gầy, râu mép lởn vởn, tóc thì dính bết vào nhau, bởi vì khí trời lạnh, người nọ co rúc trong chiếc áo khoác ngoài, nhìn Đường Tiểu Duy ôm KFC không ngừng toả ra mùi thơm, cả con mắt đều phóng ra ánh sáng.

“Nếu như ông cùng cháu nói chuyện phiếm, cái này cho ông ăn.” Đường Tiểu Duy nói.

Kẻ lang thang sừng sốt rất lâu, dường như đang cố gắng tiêu hóa lời nói của Đường Tiểu Duy, một lát sau thì gật đầu.

Vì vậy, hai người cùng nhau ngồi xổm ven đường, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Tiếng nói của kẻ lang thang hơi già nua, nói chuyện có phần tổn sức, bình thường đều không biểu đạt tư tưởng, thế nhưng bất kể ông ta nói cái gì, Đường Tiểu Duy luôn cười híp mắt, hai người coi như trò chuyện với nhau thật vui.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khổng Dịch lái máy bay

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Lượn quanh trước cửa vài vòng, không biết từ lúc nào đã có bảy tám người đi ra, có người gọi xe taxi, có người lái xe của mình, có người đang nói tạm biệt, trong chốc lát náo nhiệt lên.

“Tiểu Bạch, cậu nhìn cái gì vậy?” Một người đàn ông anh tuấn khỏe môi nhếch lên cười phóng đặng hỏi một người đàn ông nhũn nhặn đẹp mắt khác ở bên cạnh.

Người đàn ông nhũn nhặn gọi Tiểu Bạch mang mắt kiếng không gọng cân xứng, trong mắt vẫn không ngăn cản ánh sáng đang tản ra được, bữu môi: “Phương Đặc, tớ phát hiện các cô gái bây giờ thực sự là càng ngày càng có ý tứ, nhìn bên kia.”

Tiểu Bạch vừa nói xong, có mấy người đều quay đầu nhìn lại, nhất là người xuất sắc nhất trong đám bọn họ, ngũ quan vô cùng tuấn mỹ, khí chất thanh cao đẹp đẽ quý giá, lại có một cổ ngao khí yếu ớt giống như đã có từ trong bụng mẹ, là một người đàn ông xinh đẹp quá đáng, nhất là cặp chân dài làm cho phụ nữ khi nhìn thẳng cũng phải chảy máu mũi kia.

Người này chính là Không Dịch.

Đường Lâm đã từng nói, nơi có Phương Đặc không nhất định phải có Không Dịch, thế nhưng nơi có Không Dịch chắc chắn có Phương Đặc, mà bây giờ, là loại tình huống thứ hai.

Không Dịch theo ánh mắt của Tiểu Bạch nhìn ra phía xa, đôi mắt trong nháy mắt xẹt qua một tia sáng, cô gái trong miệng Tiểu Bạch không phải là Đường Tiểu Duy sao, cô ôm một cái KFC ngồi chồm hòm dưới đất cùng với một người vô gia cư, cái miệng nhỏ phồng lên, hai người vừa nói vừa cười, ánh mắt cô cười cong lên.

Đây là lần đầu tiên Không Dịch nhìn thấy Đường Tiểu Duy mặt mày hớn hở như vậy, bởi vì cách khá xa, anh không nghe được các cô đang nói cái gì, thế nhưng anh có thể đoán được, cái miệng nhỏ nhắn đóng đóng mở mở kia sẽ phát ra tiếng nói dễ nghe đến mức làm cho tim anh đều mềm mại.

Không biết từ lúc nào Phương Đặc đã đi qua, Không Dịch cũng vội vàng nhắc chân đi theo.

Đường Tiểu Duy cảm giác được cái gì, quay đầu nhìn lại, lập tức thấy Không Dịch đang đi tới chỗ cô, cô vui vẻ đứng lên, chạy đến trước mặt Không Dịch mà không chú ý tới Phương Đặc đi ở phía trước, Phương Đặc trong nháy mắt nhũn mày, cô chỉ ôm KFC, cái đầu nhỏ có chút ngu dốt cười với Không Dịch.

“Cô bé nhỏ này cười thật ngọt.” Không Dịch nhìn miệng cô phồng lên, không tự chủ cười rộ lên, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Đặc đứng ở phía sau Đường Tiểu Duy, nói.

Lúc này Đường Tiểu Duy mới cảm thấy được phía sau mình có người, quay đầu nhìn lại, là Phương Đặc, Phương Đặc nhảy tới trước một bước, ý cười đầy mặt: “Đầu chỉ cười ngọt, ôm một cái KFC ngồi xồm ven đường ăn chung với ăn mày, người bình thường thật sự sẽ không làm loại chuyện này.” Phương Đặc nheo nheo gương mặt Đường Tiểu Duy: “Tiểu bảo bối, về sau đừng bao giờ làm việc ngọt nữa.”

Đường Tiểu Duy nhìn người đàn ông nét mặt tươi cười như hoa trước mắt, cảm thấy lời nói của anh ta không thể hiểu theo nghĩa bình thường được, thế nhưng, cái vẻ mặt thân mật kia, làm cô lại cảm thấy nếu đi tìm hiểu sâu hơn thì chẳng khác nào là mình đa nghi, nuốt xuống thức ăn trong miệng hỏi: “Cái gì coi là việc ngọt?”

Phương Đặc quay đầu nhìn kẻ lang thang một chút, lại nhìn Không Dịch một chút, cười nói: “Ví dụ như em tiếp cận người không nên tiếp cận.”

Lúc này, Tiểu Bạch và Lữ Nam cũng theo sau, Lữ Nam nhìn thấy Đường Tiểu Duy thì vô cùng vui vẻ, vây quanh cô vài vòng, nói: “Cô gái nhỏ, cô gái nhỏ, thật sự là em, tại sao em lại ở nơi này? Ôi chao, tại sao lại đáng yêu như vậy!”

Đường Tiểu Duy nhìn Lữ Nam nhảy về phía trước, không biết nói cái gì, chỉ cảm thấy người này vô cùng đặc biệt.

Tiểu Bạch đã nhận ra không khí khác thường, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, cẩn thận quan sát một lát, bưng tình hiểu ra, Không Dịch và Phương Đặc đều có cái gì đó không đúng.

Ánh mắt Không Dịch vẫn vô cùng lo lắng đặt ở trên người Đường Tiểu Duy, mà Phương Đặc, tuy vẫn cười lưu manh giống như trước đây nhưng một ít sắc bén trong mắt lại không che giấu được.

Trong bụng Tiểu Bạch hiểu rõ, ý thức được cô gái bé nhỏ khả ái trước mắt này có thể sắp sửa mang đến một trò hay.

“Bảo bối, đã trễ thế này, chúng ta tiễn em về nhà.” Phương Đặc vĩnh viễn mang nụ cười không chê vào đâu được, thân thiết khiến người ta vô cùng dễ thân cận.

Không Dịch xoay người: “Tôi lái xe.”

Phương Đặc nói tạm biệt với người khác, mang theo Đường Tiểu Duy rời đi theo Không Dịch, Lữ Nam lưu luyến không buông tay: “Cô gái nhỏ, em phải nhớ kỹ anh nhé.”

Đêm cuối thu muộn thật lạnh, gió bắc chột nổi lên, cây bạch quả ven đường thỉnh thoảng bay múa, lá rách cuối xuân vàng đi, làm đẹp ban đêm khiến người ta muốn theo đuổi tâm tư của mình.

Đường Tiểu Duy đứng ở ven đường, Phương Đặc đứng ở bên cạnh cô, hai người lặng im trong chốc lát, Phương Đặc tự tay rút KFC trong tay Đường Tiểu Duy, bỏ trên đất: “Cái này đã lạnh, lại không có dinh dưỡng, cũng không nên ăn.”

Đường Tiểu Duy không nói lời nào, hơi ngốc lẳng nhìn trên KFC trên mặt đất, vô cùng lâu sau, ngẩng đầu lên lộ ra một nụ cười thật tâm đầu tiên với Phương Đặc: “Cảm ơn.”

Cảm ơn lời quan tâm của Phương Đặc, bất kể là anh ta thật sự quan tâm cô hay chỉ là thói quen của anh, đều phải cảm ơn.

Phương Đặc yên lặng gật đầu, không ngờ tới cô bé này phản ứng lớn như vậy, câu nói mà anh nói chỉ là một câu nói rất bình thường, mà cô lại cong mắt dùng sức cười như vậy, hai má lúm đồng tiền hiện ra, vẻ mặt cảm kích.

Nhớ lúc trước Phương Đặc anh lẫn lộn ở Lận Châu nhiều năm như vậy, kiểu phụ nữ gì chưa từng thấy qua, dù là nóng bỏng, thanh thuần, có khí chất không phải đều từng bước từng bước dần lên người anh, công tử Lận Châu này sao, nhưng ngày hôm nay điều này còn hiếm thấy hơn, nụ cười này, sạch sẽ thuần khiết cao thẳng vào tim anh.

Tiếng thắng xe vang lên, xe của Không Định đã dừng ở trước mặt hai người, anh hạ cửa kính xe xuống, tiếng nói hơi trầm thấp: “Lên đây đi.”

Đường Tiểu Duy nhìn cái xe trước mắt, cô biết, Maybach 57S, chắc là đã lắp lại, thân xe có màu đen hòa với màu cam, đẹp mắt giống như chủ nhân của nó, khiến mắt người ta đui mù.

Sở dĩ Đường Tiểu Duy nhận ra chiếc xe này là bởi vì Đường Lâm mỗi ngày đều cầm tạp chí YY(*) tự có một chiếc, còn từng van nài ông bố nhà mình mua cho, bố bởi vì chị quá không nghe lời nên cự tuyệt, Đường Lâm tức giận hai tháng không về nhà, khi đó chị say mê nói, nếu đụng phải một người đàn ông có chiếc xe này, chị sẽ cũng anh ta gạo nấu thành cơm.

(*)YY: Ý dâm

Mỗi lúc Đường Lâm lừa Đường Tiểu Duy đều thích nói ‘Chị nói chuyện luôn giữ lời!’ trước đây Đường Tiểu Duy không để ý, hiện tại cô cuối cùng cũng tin, chị nói được làm được!

Phương Đặc ngồi vào ghế kế bên người lái, Đường Tiểu Duy ngoan ngoãn ngồi ở phía sau, xe như mũi tên lao ra.

Tuy tốc độ xe cực nhanh, nhưng lại có cảm giác vô cùng vững vàng, bất kể là quẹo hay là gặp phải đèn đỏ xe phải dừng lại, Đường Tiểu Duy không có cảm giác không khỏe chút nào, nhìn người lái xe, bộ dạng thanh thản, động tác không nhanh không chậm, toàn thân phát ra hơi thở lười biếng làm cho Đường Tiểu Duy cảm thấy anh không giống như đang lái xe.

“Xe của anh thật tốt.” Cô không được nhịn nói.

Không Định nhìn cô từ trong gương, cười nói: “Em biết lái sao?”

Đường Tiểu Duy lắc đầu.

Không Định nói tiếp: “Không việc gì, về sau anh có thể dạy em.”

Anh nói, về sau.

Phương Đặc lập tức quay đầu lại nói: “Cậu ấy chính là người lái máy bay, lái xe với cậu ấy mà nói quả thực như một bữa ăn sáng, bảo bối em đã tìm được một giáo viên tốt.”

“Anh là phi công?” Đường Tiểu Duy hứng thú.

Không Định cười cười: “Còn chưa phải.”

Đường Tiểu Duy nhìn gò má Không Định, trong đầu hiện lên tạo hình phi công của diễn viên Leonardo ở trong bộ phim 《Catch Me If You Can》, đẹp trai làm cho một đồng cô gái đều đỏ mặt tim đập mạnh, không biết sau khi Không Định mặc đồng phục vào sẽ làm hôn mê biết bao nhiêu cô tiếp viên hàng không.

Xe dừng dưới lầu, Đường Tiểu Duy lên lầu trước, căn môi hỏi Không Định: “Ngày mai anh có thể mang tôi đi quán bar không?”

Không Định suy tư một chút, khom người xuống nhìn cô: “Tại sao em muốn đi quán bar?”

“Tôi muốn đi chơi, nhưng không vào được.”

Phương Đặc đi tới sờ đầu của cô: “Cô bạn nhỏ, em bây giờ chỉ mới lớn mà đã đi quán bar, vẫn nên học tập cho giỏi!”

Đường Tiểu Duy bất mãn, bĩu môi: “Tôi mười bảy tuổi rồi rồi, qua hết năm là mười tám tuổi.” Cô đến bây giờ còn chưa nói dối, đây là lần đầu tiên.

Hai người lập tức đều lộ ra vẻ mặt hoài nghi, Phương Đặc tầm tắc vài tiếng: “Thật hay giả? Anh nhìn em nhiều lắm cũng chỉ mười lăm mười sáu.”

“Tôi đã đến lớp mười hai, qua hết năm mười tám tuổi vừa lúc thi đại học” Đường Tiểu Duy biết, biểu tình càng kiên định thì lời nói dối lại càng khiến người khác thêm tin tưởng: “Không tin chờ sang năm tôi lấy chứng minh thư cho các người xem.”

Mặc dù cô không phải mười bảy tuổi rưỡi, nhưng cảm giác tuyệt đối là lớp mười hai, hóa ra tác dụng của hai năm học là trợ giúp cho lời nói dối của cô có thể đáng tin hơn.

“Được rồi, chúng ta tin.” Không Dịch bật cười, lẽ nào thật sự muốn sang năm bọn họ phải đuổi theo cô lấy thẻ chứng minh thư hay sao.

Nhìn vẻ mặt của cô, thật muốn đi tới cắn một cái, thật sự là một cô bé khá ái!

“Bảo bối, chờ em trưởng thành, chúng ta nhất định dẫn em đi, hiện tại mau về nhà làm bài tập! Không phải là lớp mười hai sao?” Phương Đặc cười nói.

Đường Tiểu Duy không nói lời nào, hơi bất mãn nhìn bọn họ một chút, xoay người lên lầu.

“Cô ấy thật sự mười bảy tuổi rưỡi?” Nhìn bóng lưng Đường Tiểu Duy, Phương Đặc hỏi.

“Có lẽ vậy.”

“Từ khuôn mặt nhỏ nhắn thật đúng là không nhìn ra, nhưng mà phát dục rất tốt, vóc người cũng không tệ lắm, cậu xem bộ ngực nhỏ xinh...” Phương Đặc nhếch môi cười cười rất không đáng hoàng.

“Phương Đặc...” Không Dịch vô lực kêu lên.

Phương Đặc nhướn mày “Không Dịch, tớ rất ưa thích cậu gọi tên của tớ, về sau nếu như cậu có chuyện gì muốn tớ giúp đỡ, cứ gọi như thế, muốn tớ làm gì cũng được.”

Không Dịch không nói chuyện, quay đầu: “Đi thôi.”

Đường Tiểu Duy nằm úp sấp bên cửa sổ ở trên lầu, lẳng lặng nhìn hai người rời đi, không nhúc nhích hồi lâu.

Cô biết mình làm như vậy không đúng, truy cứu sâu vào, cảm giác của cô đối với Không Dịch thật ra vô cùng phức tạp, chính cô cũng không rõ ràng.

Có lẽ lần đầu tiên gặp mặt anh đã đi vào trong đầu của cô, có lẽ khi anh ngồi xổm phía trước cửa tủ kính đã đi vào nội tâm của cô.

Có lẽ tất cả cũng chỉ là chính mình lừa gạt mình.

Có lẽ, cô quyến rũ Không Dịch chỉ vì bỏ đi si mê của Đường Lâm đối với anh mà làm trò quá sâu.

Mà Không Dịch đối với cô, không gần một bước cũng không lùi một bước, dừng lại ở một giai đoạn không xa lạ cũng không mập mờ.

Còn có Phương Đặc nửa thật nửa giả ‘Cảnh cáo’, cố ý quan tâm, thân cận như có như không, cũng làm cho cô vô cùng mâu thuẫn, Phương Đặc không giống như là thành phần xấu, mà quan hệ của Không Dịch với anh ta quả thực rất vi diệu, cô không biết mình làm như vậy có phá hư tình cảm của hai người hay không...

Nhưng mà mặc kệ thế nào, Đường Tiểu Duy cũng không muốn buông tha, cô không thể mất đi Đường Lâm.

Trần Cẩm Húc đã từng hỏi Đường Tiểu Duy, vì sao lại ý vào Đường Lâm như thế.

Đường Tiểu Duy nói, ở nhà họ Đường lạnh lùng, cô chỉ có Đường Lâm.

Khi còn bé búống bình ngã xuống từ bồn hoa bị thương từ tay đến chân, người mỗi ngày diu cô lên xuống lầu, thay thuốc cho cô chính là Đường Lâm.

Đánh lộn với bạn, người quơ cái xẻng nhỏ đánh đuổi đứa nhóc kia đi, bảo vệ cô là Đường Lâm.

Tối ngủ thấy ác mộng, người lừa cô ôm vào trong chăn ngủ là Đường Lâm.

Lần đầu tiên có kinh nguyệt, người dạy cô dùng băng vệ sinh ra sao chính là Đường Lâm.

Lần đầu tiên bỏ nhà ra đi bị bắt trở lại, giúp cô cân cây gậy của bố, khiến cánh tay gãy xương là Đường Lâm...

Đường Tiểu Duy hỏi Trần Cẩm Húc, ý lại chị như vậy có đúng không?

Trần Cẩm Húc nói, có một người chị như vậy, càng phải để chị ấy tự do.

Đường Tiểu Duy nói, nếu như không có Đường Lâm, cô cái gì cũng mất.

Cho dù Đường Lâm là một cô gái hư điển hình, chị hút thuốc uống rượu đi chơi hộp đêm, tình một đêm thói nát hỗn loạn, quần áo chị mặc lêu lợt, nhưng chị vẫn là người chị yêu thương bảo hộ cô trong lòng Đường Tiểu Duy.

Điều duy nhất cô không thể dễ dàng tha thứ là chị yêu người khác hơn chính cả bản thân mình.

Cho nên, cô không thể chịu đựng được Không Định, người có uy hiếp lớn nhất trong giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hòn Vĩ Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Giáo viên dạy thay

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Vài ngày sau, Đường Tiểu Duy vẫn không thể đánh vào nội bộ "Quân địch" như trước, sinh hoạt như cũ, Đường Lâm cũng mỗi ngày bận rộn hai việc như trước đây, đi học và tìm Không Định, mà lần này Đường Tiểu Duy bất lực.

Hôm nay, Đường Tiểu Duy ở trường học, sống một ngày bằng một năm.

Các bạn học khác đều đang cố gắng học tập, cậu chạy tới đuổi, tranh đấu gay gắt, chỉ vì cướp đoạt thứ tự ở kỳ thi cuối, đạt hạng nhất kì thi vào trường cao đẳng nửa năm sau, chỉ có Đường Tiểu Duy, lười biếng nằm úp sấp tại chỗ ngồi, không phải khắc khổ cũng không phải nỗ lực, nhìn trời ngắm cảnh, ngủ một chút, lại trên choker Lưu Ân Kỳ một chút.

Lưu Ân Kỳ phát điên...

Tiếng chuông vào lớp vang lên, tiếp theo là tiếng Anh, Đường Tiểu Duy vừa nghĩ tới quý bà dạy môn tiếng Anh kia thì lập tức đau đầu, quý bà kia vừa thấy mặt Đường Tiểu Duy đã như sao hỏa đụng phải trái đất, mặc kệ, nằm úp sấp trên bàn ngủ bù.

Trong phòng học yên tĩnh đến quỷ dị, một hồi lâu sau mới có tiếng mở cửa truyền đến, sau đó là trận tiếng kêu kinh ngạc và tiếng hít hơi, tiếng nói càng lúc càng lớn, cái gì mà "Đẹp trai", "Đẹp", "Là ai thế" là những từ ngữ xuất hiện nhiều lần, sau khi hỗn loạn trong chốc lát, tiếng giáo viên đập bàn vang lên, nhẹ nhàng ba cái, đã có ma lực làm cho cả phòng học đều yên lặng lại.

"Vào học."

Tiếng nói kia? Rất quen thuộc.

Đường Tiểu Duy bỗng nhiên ngẩng đầu, khi thấy Không Định đang đứng trên bục giảng, giống như nằm mơ, người dù nghĩ như thế nào cũng không thể xuất hiện ở nơi này, lại đứng ở đó, cách mười bước chân.

Sau khi vào phòng Không Định đã thấy Đường Tiểu Duy đang nằm, bất giác vỗ về mặt kinh ngạc của cô, anh hơi nghịch ngợm nháy mắt với cô.

"Thưa thầy, có phải thầy đi lộn chỗ rồi không ạ? Giáo viên tiết này của chúng em là một quý bà tóc xoăn." Phía dưới đột nhiên có người nói, chọc cho mọi người cười rộ lên.

"Cô Nhậm ngã bệnh, tôi tới dạy thay." Anh tùy ý nói, để sách vở trên bục giảng, lấy đồ đạc ra.

"Thầy ơi, thầy tên gì vậy à?" Có nữ sinh to gan hỏi.

"Không Định..." Tiếng nói lẩm bẩm của Đường Tiểu Duy vang lên.

Không Định sững sờ một chút, nhìn Đường Tiểu Duy, cười gật đầu, xoay người viết tên ở trên bảng đen.

Bạn học cùng lớp quay đầu nhìn Đường Tiểu Duy, hơi ngạc nhiên.

Lưu Ân Kỳ ngồi ở phía trước quay đầu lại hỏi cô: "Làm sao cậu biết tên của thầy?"

Đường Tiểu Duy muốn nói, anh ta có gian tình với Đường Lâm, nhưng ngẫm lại vẫn cảm thấy Đường Lâm một phía tình nguyện, vì vậy, bừa bãi, văng ra hai chữ: "Quen biết."

Không Định viết xong tên, tiếng bàn luận xôn xao một hồi, tiếng nói vang lên bốn phía, một hồi lâu sau mới lắng xuống, cái tên Không Định không đến mức quá nổi tiếng, cũng có chút danh tiếng,... ít nhất... Ở trong nhận thức của người trẻ tuổi, là rất truyền kỳ.

Không Định nói vô cùng tốt, anh đứng thứ nhất trong cuộc thi lần trước, mạch suy nghĩ rõ ràng, năng lực biểu đạt rất mạnh, từ trước cho tới bây giờ Đường Tiểu Duy chưa từng nghe hiểu đến như thế, nhìn những bạn học khác, cũng đều nghiêm túc.

"Không Dịch học bốn năm đại học! Cũng tốt nghiệp từ trường học của chúng ta." phía sau truyền tới tiếng nói chuyện nhỏ một bạn học nữ.

"Thật sự là Không Dịch kia? Đại thần mười năm không gặp?" Một giọng nữ khác truyền đến.

"Là anh ấy, tớ đã thấy ảnh chụp chung tốt nghiệp của anh ấy cùng cô Nhậm, lúc xem ảnh chụp tớ còn tưởng là mình tình đấy, cô Nhậm nói Không Dịch là học sinh tâm đắc nhất của cô, sau lại biết cô Nhậm có hình của anh ấy, tớ thấy rất nhiều nữ sinh đi nhìn lên."

"Anh ấy nói thật tốt..." Tiếng nói nhỏ dần, rõ ràng đã bắt đầu suy nghĩ mơ màng.

Người ngồi cùng bàn Đường Tiểu Duyệt là Trác Hoan – lớp trưởng kiêm chủ tịch hội, là nam sinh muốn khuôn mặt có khuôn mặt muốn đầu óc có đầu óc, bởi vì cậu xếp hạng nhất, cô là thứ nhất đếm ngược, cho nên bọn họ ngồi cùng bàn.

Trác Hoan là một lớp trưởng cực kỳ có trách nhiệm, trên phương diện học tập bạn học khác có khó khăn gì cậu cũng nhiệt tình trợ giúp, bạn nào không có bài tập cậu cũng sẽ đốc thúc, chỉ có Đường Tiểu Duyệt, cậu chưa bao giờ hỏi đến, cô không làm bài tập, cậu không báo không nói, đôi khi lại vẫn hỗ trợ giấu diếm, Đường Tiểu Duyệt cảm thấy, Trác Hoan nhất định không thích cô, cho nên thái độ với cô mới "Vô đã mê lại sứt" như vậy.

Trác Hoan cũng nghe tiếng nói ở phía sau, vì vậy tiến đến bên cạnh Đường Tiểu Duyệt hỏi: "Giáo viên dạy thay này, cậu cảm thấy đẹp mắt không?"

Đường Tiểu Duyệt nhìn Không Dịch đứng trên bục giảng, gật đầu với Trác Hoan: "Đẹp."

Trác Hoan nói tiếp: "Tớ chắc chắn anh ta là một hoa hoa công tử(*)."

(*)hoa hoa công tử: playboy

Đường Tiểu Duyệt bĩu môi, đang muốn đính chính cho Không Dịch, vừa mới mở miệng đã nghe Không Dịch gọi Trác Hoan. Vì vậy, ánh mắt của các bạn học đều tập trung vào trên người Đường Tiểu Duyệt.

Vì sao tập lại trung đến trên người Đường Tiểu Duyệt?

Bởi vì, thầy Không gọi như thế này: "Bạn học ngồi cùng bàn Đường Tiểu Duyệt, em lên phiên dịch câu này..."

Trác Hoan không chút hoang mang đứng lên, sau khi dịch xong hết câu thì ngồi xuống, nhỏ giọng lầm bầm "Có phải anh ta nghe thấy tớ nói chuyện không?"

"Cậu lặp lại lần nữa, rồi hỏi bạn học ngồi đằng trước có nghe hay không?." Đường Tiểu Duyệt ra chủ ý.

Trác Hoan nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói một lần: "Không Dịch nhất định là một hoa hoa công tử."

"Nói lớn hơn vừa rồi một chút." Đường Tiểu Duyệt nghe xong, trừng mắt thật to, nghiêm túc nói.

Tiếng nói của Trác Hoan rất rõ ràng: "Không Dịch nhất định là một hoa hoa công tử..."

Những người ngồi phía trước đột nhiên đều quay lại nhìn về phía Trác Hoan, trong phút chốc phòng học hoàn toàn yên tĩnh, Đường Tiểu Duyệt nén cười đến mức mặt đỏ bừng, cặp mắt xinh đẹp của Không Dịch bay tới bay lui ở trên người Đường Tiểu Duyệt và Trác Hoan.

Trác Hoan biết mình bị Đường Tiểu Duyệt đùa bỡn, mặc kệ vừa rồi Không Dịch có nghe được hay không, lần này chắc chắn nghe được, từ trước cho tới nay cậu chưa từng trải qua tình huống như vậy, Trác Hoan nghiêng rằng nghiêng lợi, cô bé chết tiệt kia!

Cho dù trong lòng ngứa ngáy, thế nhưng cậu vẫn biểu hiện thân nhiên nói rằng: "Xin lỗi thầy, em nói hơi lớn."

Không Dịch gật đầu một cái, ánh mắt lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa của Đường Tiểu Duyệt, trong lòng căng thẳng.

Có người thấy anh không nói lời nào, gan lớn lại hỏi: "Thầy giáo, thầy thăm chấp nhận sao?"

Không Dịch cười cười: "Chúng ta hẳn nên khuyến khích cho trí óc tưởng tượng của một người." Sau đó, anh suy nghĩ một chút, nói: "Tôi chỉ thừa nhận hai chữ sau."

Công tử? Nhìn xem, người nọ thật là tự mãn.

Bầu không khí trong phòng học lại trở nên sống động, các bạn học trong tiết này đều hưng phấn.

Một lát sau, Trác Hoan nhìn thấy Không Dịch tiếp tục giảng bài, lúc này mới quay đầu cảm tức nhìn Đường Tiểu Duyệt, trên mặt Đường Tiểu Duyệt vẫn còn nụ cười cho trò đùa dai vừa rồi, má lúm đồng tiền không kiêng kỵ gì nở rộ về phía Trác Hoan, gương mặt cậu không tự chủ trở nên dịu dàng, đưa ngón tay dẩy trán nàng, giọng nói hơi bất đắc dĩ: "Cậu thật là hư."

"Hoa hoa công tử, dịch cả ba đề cho tôi!" Tiếng nói của Không Dịch như âm hồn vang lên bên tai Trác Hoan, các bạn học đều bởi vì danh xưng Không Dịch gọi Trác Hoan mà cười ha ha, Trác Hoan hiếm khi đỏ mặt.

Trác Hoan cam chịu dịch tất cả đề, Đường Tiểu Duy cười nhìn Không Dịch, không biết có phải cô quá miễn cảm hay không, luôn cảm thấy chỉ cần Trác Hoan nói chuyện với cô thì sẽ bị Không Dịch gọi.

Không Dịch phát hiện ánh mắt như có điều suy nghĩ của Đường Tiểu Duy, trực tiếp ngênh đón, hơi lộ ra ý cười với cô, nụ cười này lại chọc cho nữ sinh bốn phía phát ra tiếng than sợ hãi.

Nữ sinh phía sau nói: "Tớ đã muốn hẹn hò với thầy ấy rất lâu rồi."

Đường Tiểu Duy rất muốn quay đầu lại nắm tay bạn học đó, nói cho cô gái đó biết: "Cậu nói ra tiếng lòng của tôi, tôi cũng muốn hẹn hò với anh ta rất lâu rồi."

Nghĩ như vậy, trong lúc Trác Hoan đang dịch đề Đường Tiểu Duy vô ý thức về linh tinh trên giấy, lúc Trác Hoan gần dịch xong, Đường Tiểu Duy mới tỉ mỉ nhìn tác phẩm lớn của mình, vừa nhìn lại càng hoảng sợ, vừa định che lại, đã thấy một bàn tay trắng nõn thon dài vô cùng đẹp mắt đuổi tới, rút cuộn giấy ra.

Đường Tiểu Duy đưa tay ngăn cản, nhưng không lấy lại được, hơi tức giận ngẩng đầu nhìn, thấy Không Dịch đứng bên cạnh bàn của chính mình, chăm chú nhìn chữ trên cuộn giấy, sau đó lại cúi đầu nhìn về phía Đường Tiểu Duy, khuôn mặt Đường Tiểu Duy ở dưới tầm mắt của anh dần dần phấp phồng, Không Dịch hơi nhếch khóe miệng, cầm lấy bút của Đường Tiểu Duy, viết vài nét bút ở trên cuộn giấy.

Sau đó trả cuộn giấy giao lại cô, trước ánh mắt kỳ quái của mọi người đi lên bục giảng.

Đường Tiểu Duy nhìn chữ viết bay mùa trên cuộn giấy, tìm đập dần dần nhanh hơn, Lưu Ân Kỳ ở phía trước quay đầu xuống, vươn tay: "Viết cái gì vậy? Cho tớ xem với"

Lúc này Đường Tiểu Duy mới phản ứng được, nhanh chóng cầm cuộn giấy giấu dưới bàn học.

Lưu Ân Kỳ vừa mới nói cô keo kiệt rồi quay đầu lại, Trác Hoan đã ngồi xuống bên cạnh mím chặt môi nhìn bảng đen, vô cùng trầm mặc.

Người khác không thấy được, cậu lại thấy rất rõ ràng.

Trên cuộn giấy kia, Đường Tiểu Duy viết là "Không Dịch, tôi muốn hẹn hò với anh."

Không Dịch viết tiếp: "Buổi chiều tan học, gặp ở cửa sau của trường học."

Bốn mươi lăm phút rất nhanh đã kết thúc, Không Dịch canh thời gian vô cùng chuẩn xác, sau khi nói xong đề cuối cùng, tiếng chuông cũng vang lên, anh thu thập đồ dùng: "Tan học."

"Thầy ơi, cho bọn em số điện thoại đi!!" Trong phòng học truyền ra tiếng nói liên tiếp không ngừng.

"Tôi không có điện thoại di động." Không Dịch hơi vô tội gãi tay ra.

"Làm sao có thể?"

"Thật hay giả?"

"... "

Lý do từ chối như vậy khiến người ta rất khó tin, dù sao thời đại này, người nào không có điện thoại di động, nhưng mà anh cứ đứng ở nơi đó như vậy, về mặt thuần lương khiến người ta cảm thấy anh không nói dối.

"Thầy ơi, sao thầy lại nói tiếng Anh tốt như vậy ạ?" Không biết ai hỏi vấn đề này, rõ ràng là muốn giữ lại anh thêm một chút, là một lời nói diễn hình.

Bên ngoài hành lang đã có học sinh lục tục đi qua, có một vài bạn học trong lúc vô ý liếc mắt phòng học một cái, lập tức quên đi chuyện, chỉ chốc lát sau phía trước cửa phòng học và cửa sổ đã đầy người, không ai không hiếu kỳ từ đâu ra một người đàn ông đẹp mắt như vậy.

Nghे xong vấn đề này, Không Dịch im lặng một chút mới nói: "Tôi từng ở Mỹ một thời gian."

"Nơi đó tất nhiên là rất tốt." Không biết người nào cảm thán: "Một quốc gia thịnh vượng."

Mắt Không Dịch nhìn về hướng ngoài cửa sổ, cười hơi miễn cưỡng: "Chắc là thế!." Đôi mắt anh rũ xuống, khẽ vuốt ống tay áo, lại ngẩng đầu như cũ: "Hi vọng chúng ta không gặp lại nhau nữa."

Lời nói này rất không lễ phép, nhưng từ trong miệng anh nói ra tại sao lại cảm thấy vô cùng phóng khoáng, nhất định anh cảm thấy việc dạy thay này vô cùng buồn chán, đồng thời uyển chuyển biểu đạt ra điều mình không muốn như vậy.

Không để ý tiếng chào tạm biệt nhiệt tình xen lẫn thất vọng phía sau, anh nhanh chóng đi ra phòng học.

Giờ học tiếp theo, trong lòng Đường Tiểu Duy có chút không yên, toàn bộ buổi chiều đều có dáng vẻ như đi vào cõi thần tiên, ngay cả tâm tình của đồng

chỉ lớp trưởng Trác Hoan thân thiện cũng không tốt, đến giờ vẫn không nói lời nào.

Năm giờ mười lăm phút, tiếng chuông tan học vang lên, Đường Tiểu Duy dọn dẹp túi sách lập tức chạy ra khỏi phòng học, chạy một hơi tới cửa sau trường học, nơi đó còn chưa có người nào, chỉ có một chiếc xe thể thao ngừng ở một bên.

Đường Tiểu Duy đi tới, từ cửa xe nhìn Không Định gục trên tay lái đang ngủ, cô gõ cửa xe một cái, mắt Không Định buồn ngủ mông lung ngẩng đầu, đáng vẻ mê mang nhìn Đường Tiểu Duy ở ngoài cửa, Đường Tiểu Duy giống như bị điện giật, đáng vẻ vô hại kia không ai có thể chống đỡ được.

Không Định thấy rõ người đến là Đường Tiểu Duy, nhếch môi cười rộ lên, nụ cười rực rỡ làm cho Đường Tiểu Duy trong nháy mắt cảm thấy ánh mặt trời xán lạn.

Đường Tiểu Duy quan sát bốn phía, nhanh chóng ngồi vào ghế kế bên người lái.

Không Định nhìn Đường Tiểu Duy một chút, cảm thấy buồn cười: "Tại sao em lại lên lút như thế?"

"A? Tôi nghĩ rằng không thể để cho người khác biết điều này mà!" Đường Tiểu Duy nói.

"Không thể cho ai biết?" Không Định nhún mày.

Cô gật đầu: "Nếu không... Vì sao chúng ta lại trộm truyền giấy trong lớp?"

"Đó là bởi vì tôi là giáo viên, phải làm bộ gương mẫu, ngang nhiên bàn tán việc riêng trong lớp rất bất tiện, nhưng điều này cũng không có nghĩa hiện tại vẫn bất tiện như trước." Không Định giải thích.

Đường Tiểu Duy suy nghĩ một chút, a vài tiếng, thắt chặt dây an toàn, nói: "Tôi vậy mà còn cảm thấy kích thích, một loại cảm giác yêu đương vụng trộm, ôi chao... Xe này của anh thật nhỏ, vẫn là xe lớn thoải mái nhất."

Không Định tự động quên tư duy nhún nhảy của cô, chỉ là hơi bị thương tổn vì câu nói sau của cô, mở to hai mắt nhìn cô, cảm giác có chút vô lực.

Về sau, Đường Tiểu Duy đã từng gặp rất nhiều người chụp ảnh cái xe này, cũng nghe nói tên của cái này, là bản sao huyền thoại Ferrari F340.

"Vì sao vừa rồi anh lại ngủ?" Đường Tiểu Duy hỏi Không Định đang chăm chú lái xe.

"Có người nói cho tôi biết các em bốn giờ tan học." Không Định cau mày oán giận.

"Lớp mười là bốn giờ." Đường Tiểu Duy nói: "Các lớp còn lại thì thêm một giờ nữa mới tan học, anh không biết sao!."

"Không có." Không Định lộp bộp trả lời.

Đợi hai giờ rồi, ai bảo anh còn đến sớm hơn một giờ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hòn Vĩ Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Năm miếng thịt bò trả thù

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Lận Châu là một thành phố vùng duyên hải, có tất cả các loại bến tàu lớn nhỏ, vùng lân cận trường học của Đường Tiểu Duy có một bến tàu rất phát triển, Không Định lái xe đi ngang qua, nhìn thấy một quán mì, anh dừng xe trước cửa quán: "Em có ngại khi anh mời em ăn mì không!?"

"Tôi thích ăn mì." Đường Tiểu Duy bước xuống xe trước.

Hai người cùng đi vào quán mì, Không Định gọi hai phần mì rau dưa.

"Tôi muốn ăn mì thịt bò." Đường Tiểu Duy chu môi kháng nghị.

Không Định đưa ngón trỏ chọc chọc khuôn mặt phồng lên của Đường Tiểu Duy, cười nói: "Anh không ăn thịt."

"Nếu anh không ăn, tôi ăn..." Đường Tiểu Duy vội vàng nói.

"Anh cũng không thể nhìn người khác ăn." Không Định có chút áy náy nói: "Xin lỗi Tiểu Duy, nhân nhượng cho thói quen hư của anh!"

Đường Tiểu Duy lập tức mềm nhũn, anh nói, xin lỗi; anh nói, Tiểu Duy.

Còn có lời gì có thể dễ nghe hơn những lời này nữa.

“Thôi... Được rồi, tôi trúng mỹ nam kế rồi, vậy mỹ rau dưa đi!” Con mắt Đường Tiểu Duy sáng trong suốt nhìn Không Dịch, ngoan ngoãn đáp ứng.

Không Dịch bởi vì đáng vẻ khả ái của cô mà cười rộ lên, mê hoặc vài nữ phục vụ ở gần đó đến đầu óc choáng váng.

Mỹ vẫn là mỹ bình thường, mùi vị cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà Đường Tiểu Duy ăn thật sự rất ngon, xem ra thức ăn có hợp khẩu vị hay không không nhất thiết phải do mùi, mà do với người.

“Người bán hàng, tôi muốn chính là mì thịt bò!” Tiếng nói đột ngột vang lên ở trong quán nhỏ ấm áp yên tĩnh.

Người nói chính là một chủ ngồi gần bọn họ, chủ giờ cái bát lên, nổi giận đùng đùng hô, một người phục vụ gần đó liền đi tới, tiếp nhận bát nhìn một chút rồi nói: “Vị tiên sinh này, đây đúng là mì thịt bò.”

Người nọ vẻ mặt không tin: “Thịt bò đâu?”

Người phục vụ bỏ mỹ lên bàn, dùng chiếc đũa khuấy vài cái, một miếng thịt bò nổi lên trên mặt nước.

“Chỉ có một miếng này?”

“Tiên sinh, chúng tôi vốn sinh ý nhỏ, hiện tại vật giá leo thang, năm đồng tiền mỹ ngài không thể yêu cầu quá cao được.” Thái độ của người phục vụ vô cùng tốt.

“Năm đồng thì ít nhất phải có năm miếng thịt bò.” Người nọ không tha thứ.

“Xin lỗi, tiên sinh, cái này... Chúng tôi sẽ lỗ vốn.” Mặt người phục vụ lộ vẻ khó xử.

“Một miếng thịt bò là đủ rồi, người ta cho miếng này thịt bò cũng không nhỏ mà.” Gần đó có người phụ họa.

“Đúng vậy, hiện tại ở nơi nào còn có năm đồng một tô mì, chúng ta không thể yêu cầu quá cao.” Lại có người nói.

...

Đường Tiểu Duy nhìn người đàn ông cao lớn muốn ăn năm miếng thịt bò một chút, nói rằng: “Dáng dấp thực sự rất cao lớn, trách không được muốn ăn thịt.”

“Cao hay không cao thật ra không có quan hệ gì với việc thích ăn thịt, trên cơ bản mọi người đều thích ăn thịt.” Không Dịch đột nhiên nói ra lời làm người khác ngạc nhiên.

Nghe xong lời nói của Không Dịch, Đường Tiểu Duy nhenh hồi lâu, ánh mắt nhìn người đàn ông cao lớn kia có chút phức tạp, người đàn ông cao lớn vẫn còn lý luận với người phục vụ, cảm thấy mì thịt bò năm đồng thì bên trong nhất định phải có năm miếng thịt bò, trán người phục vụ đổ mồ hôi, hơi chống đỡ không được.

Đường Tiểu Duy bị bộ dạng tội nghiệp của người phục vụ kích thích bộc phát tinh thần trọng nghĩa, cô nói với Không Dịch nói: “Chờ tôi một lát.” Sau đó chạy vào nhà bếp như một làn khói.

Rất nhanh cô lại vui vẻ chạy trở về, đứng ở bên cạnh người đàn ông kia, cười hi hi hỏi: “Chú ơi, chú muốn năm miếng thịt bò phải không?”

Người đàn ông cao lớn quay đầu nhìn cô, thấy là một cô gái nhỏ, giọng nói hòa hoãn một chút: “Đúng vậy.”

“Chị phục vụ, chị vớt miếng thịt bò kia ra đi.” Đường Tiểu Duy đặt một cái đĩa không ở trên bàn.

Về mặt người phục vụ không biết phải làm sao, nhưng vẫn làm theo, trong nháy mắt thịt bò bị bỏ vào trong đĩa, tay phải Đường Tiểu Duy giờ dao làm bếp lên, nhắm ngay thịt, cắt chỗ này một cái, cắt chỗ kia một cái, đếm, rồi lại đếm, trả dao cho người phục vụ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa: “Chú ơi, năm miếng thịt bò của chú.”

Nhìn miếng thịt bò trong đĩa bị cắt thành năm miếng rất nhỏ, mọi người hóa đá rồi.

Một hồi lâu sau, bởi vì nụ cười của cô mà mọi người đang bị hóa đá cũng dần dần hồi phục lại, nhất là người đàn ông cao lớn kia, co rút khóe miệng, co rút ngón tay, co rút hồi lâu... Người đàn ông đột nhiên đưa tay tới chỗ Đường Tiểu Duy, Đường Tiểu Duy phản xạ có điều kiện rút lại, Không Dịch cũng lập tức đứng lên kéo Đường Tiểu Duy ra phía sau, trong nháy mắt đã thấy tay của người đàn ông cao lớn kia dừng ở trước chóp mũi Không Dịch, bốn ngón tay đầu cuộn tròn lại, ngón cái giờ lên trời...

Đường Tiểu Duy thấy hồi lâu không có động tĩnh, lộ ra cái đầu nhỏ nhìn một chút, phát hiện đại thúc giờ ngón tay cái lên với cô, cười hi hi, chấp tay: “Đâu có, đâu có!”

Người đàn ông to lớn kia không để ý tới cô nữa, chỉ là ngồi xuống gặm bát mì ngon lành.

Dưới vẻ mặt sùng bái của người phục vụ, Đường Tiểu Duy ngẩng đầu ưỡn ngực trở lại chỗ ngồi, trên gương mặt của Không Dịch cũng lập tức xuất hiện nụ cười thật to.

“Em...”

“Tôi thông minh.” Không Dịch vừa mới nói một chữ, Đường Tiểu Duy vẻ mặt say sưa cắt đứt anh.

Không Dịch rất cuộc không nhịn được cười càn lớn, anh nói: “Anh muốn nói, trước khi em xây dựng hình tượng chói lọi, đã nhanh chóng trốn sau lưng anh, hình tượng của em bị sụp đổ rồi.”

Cho dù có bao nhiêu ý đồ xấu khiến người khác tức xanh cả mặt, nhưng cuối cùng vẫn là một cô gái nhỏ nghịch ngợm nhất gan.

————— tôi là đường phân cách muốn qua đêm cùng nhau thuần khiết —————

Ăn com xong, bầu trời bên ngoài đã tối đen, Đường Tiểu Duy xoa miệng một chút: “Chúng ta còn đi đâu nữa?”

Không Dịch nhìn bến tàu bận rộn bên ngoài, nói: “Hay là chúng ta tới xem đảo Mặt Trăng?”

“Tới đảo Mặt Trăng để làm gì?”

“Ngắm trăng!”

Đường Tiểu Duy rùng mình một cái: “Anh nói đùa sao?..”

Không Dịch liếc nhìn cô một cái, đứng lên: “Anh không nói đùa, có một ngọn núi nhỏ ở đằng kia, ngồi trên đó thấy ánh trăng vô cùng lớn.”

Đường Tiểu Duy không nói gì, lần đầu tiên cô nghe nói đảo Mặt Trăng thật sự có trăng tròn để ngắm... .

Đến bến tàu, hỏi mới biết được, đã không còn thuyền đi tới đảo Mặt Trăng, mỗi ngày chỉ có tám giờ rưỡi, mười hai giờ và bốn giờ là ba lần thuyền lái tới nơi đó.

“Không phải anh đã từng đi qua sao? Vì sao lại không biết thời gian thuyền đến?..” Đường Tiểu Duy hỏi Không Dịch.

“Trước đây đều lái du thuyền đi.” Không Dịch nhìn bốn phía một chút, tùy ý đáp.

“...”

“Có điện thoại di động không? Anh gọi thuyền tới.” Không Dịch xoay người hỏi Đường Tiểu Duy.

“Không có, cô giáo nói, học sinh cấp hai không được mang điện thoại di động, không được khoe khoang.” Đường Tiểu Duy ngoan ngoãn trả lời.

Đợi một chút, anh ta vừa mới nói cái gì? Gọi thuyền tới? Coi gọi thuyền là gọi xe taxi sao, cứ nói gọi là gọi... .

Lúc sau, Đường Tiểu Duy mới biết được, Không Dịch gọi thuyền còn dễ dàng hơn gọi xe taxi!

“Các người muốn đi đâu?” Một con thuyền nhỏ đậu ở trước mặt hai người, chủ lái thuyền mang một cái nón lá lớn đứng ở trên thuyền hỏi bọn họ.

“Đảo Mặt Trăng.” Đường Tiểu Duy nói.

“Lên thuyền, một người 200.” Người chèo thuyền vô cùng sáng khoái.

Hai người lần lượt đi xuống bãi đá, Không Dịch lên thuyền trước, sau đó đưa tay giúp Đường Tiểu Duy, Đường Tiểu Duy cũng không ngần ngại, bàn tay dài nhỏ bé đặt vào trong bàn tay dài của Không Dịch.

Da thịt tinh tế, xúc cảm dịu dàng, Không Dịch nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé trong tay, không muốn buông ra.

Đường Tiểu Duy ở ngoài mặt thì tỉnh bơ, thật ra trong lòng rất vui vẻ, hai người ngồi song song ở một bên thuyền, tay vẫn gắt gao nắm lấy nhau. Vì vậy, suy nghĩ đều có chút mơ hồ, thẳng đến khi lên bờ, bọn họ cũng không phát hiện người chèo thuyền có vấn đề.

Người chèo thuyền thu tiền, mái chèo lập tức rời đi.

“Ôi chào, bác ơi, chúng cháu còn phải quay về.” Đường Tiểu Duy thấy chủ muốn đi, hô.

Người nọ tháo nón xuống: “Ở nhà hàng còn gọi ta là chú, vậy làm bây giờ lại trở thành bác rồi?”

Đường Tiểu Duy tròn mắt há hốc mồm: “Năm miếng thịt bò?”

Người đàn ông cao lớn hừ một tiếng, tiếp tục chèo đi.

“Chú... oi, chú đừng đi.” Đường Tiểu Duyệt nhìn về phía người đàn ông đã đi xa, vẻ mặt bi phẫn.

“Đây chính là kết cục khi đắc tội ta, ha ha ha ha.” Từ trên chiếc thuyền xa xa truyền đến tiếng cười sâu thẳm.

Đường Tiểu Duyệt khóc không ra nước mắt, không phải chỉ một miếng thịt bò sao? Chú này cũng quá ngây thơ! Lại ghi thù như thế...

Phía sau thuyền đến tiếng cười, Đường Tiểu Duyệt quay đầu, nhìn thấy Không Dịch ý cười đầy mặt, từng trận tiếng cười trầm thấp truyền đến, mặt mày phấn chấn, ở dưới ánh đèn lơ mơ đẹp đến không chân thật.

“Tại sao anh vẫn còn cười thế.” Đường Tiểu Duyệt lắc bả vai, buồn buồn hỏi.

“Anh cảm thấy rất khôi hài.” Giọng nói tràn đầy ý cười của Không Dịch truyền đến.

“Việc này nếu xảy ra ở trên người người khác dĩ nhiên là khôi hài, nhưng mà chúng ta chính là đương sự.” Đường Tiểu Duyệt đột nhiên cảm thấy cái người mà cô vẫn cho rằng kiêu ngạo lạnh nhạt này thật ra rất khác so với suy nghĩ của cô.

Không Dịch nghiêm túc gật đầu, phối hợp với tâm tình bi thương của Đường Tiểu Duyệt, không thêm nhắc lại.

Hai người đi đến phòng trực ban công ty tàu gần đó hỏi về chuyến tàu cuối cùng, được cho biết chuyến tàu cuối cùng đã trở về từ lúc năm giờ rưỡi, muốn trở về, chỉ có thể đợi đến chín giờ rưỡi sáng ngày mai.

“Xem ra thực sự không trở về được, chú kia đúng là lòng dạ hẹp hòi, người lớn như vậy mà lại tính toán so đo với một cô gái nhỏ, chỉ vì một miếng thịt bò, nói ra cũng không sợ người ta chê cười sao... Chờ chút, không phải anh có thể gọi thuyền sao, mượn một cái điện thoại đi động gọi thuyền tới là được mà.” Đường Tiểu Duyệt vừa đi vừa lẩm bẩm.

“Ngày mai không phải thứ bảy sao, em không cần phải đi học, ngày mai quay về cũng như nhau.” Không Dịch nhìn Đường Tiểu Duyệt đang uất ức, nghe cô nói nhảm, nghiêm trang nói.

“Nhưng cô nam quả nữ, tôi rất sợ gặp nguy hiểm.” Đường Tiểu Duyệt nghiêm trang nói.

Không Dịch nghe cô nói xong, quan sát Đường Tiểu Duyệt từ đầu đến chân một chút, sau đó nhếch miệng cười: “Nhiều lắm xem như là cô nam quả đồng(*).”

(*)Đồng: ở đây là trẻ con, trẻ em, nhi đồng.

Điều này chính là thứ Đường Tiểu Duyệt rất ghét, lại bị nhắc lại một lần, cô miễn cưỡng lên tinh thần, ưỡn ngực nói: “Tôi... Tôi mười bảy tuổi rồi rồi!”

Không Dịch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái đỏ bừng, trong lòng đột nhiên ngứa ngáy, anh vươn tay vuốt khoe miệng của cô: “Nhanh lớn lên! Nhanh lớn lên nhé! Đường Tiểu Duyệt.”

Hai người lại đi một đoạn đường, trên đường gặp rất nhiều người lên đảo chơi đùa, còn có rất nhiều ngư dân đang thu lưới, Đường Tiểu Duyệt kéo kéo Không Dịch hỏi: “Chúng ta ở đâu vậy?”

“Trên đảo này có các loại nhà nghỉ, khách sạn, quán trọ gì gì đó, ví dụ như nhà trọ nhỏ ở phía đông đường bên kia, một giường lớn từ năm đến mười đồng, có rất nhiều ngư dân ở bên kia, khách sạn giá cả trung bình thì ở bến xe bên kia, khách sạn cao cấp thì ở hai bên Thiên Tân Plaza.” Không Dịch rất quen thuộc nơi đây.

“Làm sao để đi đến Thiên Tân Plaza?” Đường Tiểu Duyệt nhìn cậu ấm quý giá Không Dịch, cảm thấy anh nhất định sẽ không ở nhà trọ của ngư dân.

Không Dịch chớp mắt nở nụ cười: “Khách sạn cao cấp phải đặt trước, chúng ta trực tiếp đi đến rất có thể sẽ không có phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hòn Vĩ Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngắm trăng trên đảo Mặt Trăng

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Đi tới trạm xe buýt, hai người ngồi qua ba trạm sau đó xuống xe ở Thiên Tân Plaza, người nhiều không đếm xuể, bắn pháo hoa, rất nhiều người thả đèn Không Minh tụ lại cùng một chỗ.

Xuyên qua sân rộng, Không Dịch ngựa quen đường cũ mang cô đi vào một khách sạn vô cùng khí thế, quản lý ở sảnh lớn thấy người đến là anh, vội vàng đi tới: "Không tiên sinh tới, tại sao lại không thông báo trước." Nói xong, về mặt tò mò nhìn Đường Tiểu Duy.

Không Dịch ừ nhẹ một cái, rất là đại gia: "Đến đây thì đặt luôn, còn có phòng nào không?"

Quản lý lập tức đi tới phía sau quầy phục vụ: "Không tiên sinh xin chờ một chút, tôi kiểm tra một lát."

Một lát sau, quản lý ngẩng đầu cười nói: "Hoàn hảo, còn có một phòng cuối cùng."

Không Dịch đầy ý cười nhìn về phía Đường Tiểu Duy, Đường Tiểu Duy mở to mắt vô tội, cảm thấy quá trùng hợp rồi, sao lại giống như phim thần tượng thế này? Nhìn quản lý lại nhìn Không Dịch, thầm nghĩ, hai người này sẽ không phải là đồng đội với nhau đâu chứ!

Sau ngẫm lại thì cảm thấy mình quá đa nghi, Không Dịch cái loại cực phẩm này, muốn kiểu phụ nữ gì mà chẳng có, cần gì có ý đồ không an phận đối với một nữ đồng như cô, lại nói, anh ta không phải ưa thích đàn ông sao.

Cầm thẻ mở cửa phòng, bọn họ không lập tức vào phòng, Đường Tiểu Duy còn nhớ rõ nguyên nhân ban đầu mà cô muốn lên đảo cùng anh, ngắm trăng sao.

Khách sạn lái xe tải đưa bọn họ đến lưng chừng núi, đổi lại trang phục kỵ sĩ, khuôn mặt dễ nhìn của Không Dịch ở dưới mũ có vẻ càng thêm tuấn tú, giày sát cao đến đầu gối, toàn bộ chân trắng tấp, thon dài, lúc nhân viên công tác dẫn ngựa tới cho bọn họ rồi đi còn cẩn thận ngắm nhìn anh, Đường Tiểu Duy cảm thấy người nọ sắp chảy máu mũi.

Đường Tiểu Duy thay đổi trang phục nhìn hơi có vẻ nhỏ nhắn, mũ có dây kéo đội trên đầu cực kỳ đáng yêu hấp dẫn người đi đường ngoái đầu nhìn lại.

"Biết cười không?" Không Dịch nắm một con ngựa ô hỏi Đường Tiểu Duy vẫn còn đang hiếu kỳ về trang phục của mình.

Đường Tiểu Duy nhìn con ngựa cao lớn có vẻ hiếu chiến kia, lắc đầu.

Tâm tình của Không Dịch rất tốt, cười càng ngày càng nhiều, anh nói: "Qua đây, anh đỡ em lên."

Đường Tiểu Duy lắc đầu: "Tôi sợ."

"Không có chuyện gì, anh mang em theo."

Đường Tiểu Duy suy nghĩ đến hình ảnh kia, trong lòng ngọt ngào, lập tức đi tới.

Không Dịch ôm eo đỡ cô lên ngựa, sau đó nghiêng người cũng ngồi lên, bàn tay cầm dây cương xuyên qua hông của cô, ngực của anh dán vào sau lưng cô, cánh tay của anh xuyên qua eo nhỏ của cô, hơi thở của anh phả vào cổ của cô...

Đường Tiểu Duy lại bắt đầu mộng lung.

Hai người cưỡi ngựa chậm rãi về phía trên núi, chậm rãi đi dạo một vòng, Đường Tiểu Duy dần dần không còn cảm thấy sợ hãi, tay nhẹ nhàng nắm dây cương: "Cho tôi nắm, chỉ một chút thôi..."

Cô vừa nói vừa quay đầu, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, cũng có thể là bởi vì cô đột nhiên quay đầu không báo trước, nên mũi Đường Tiểu Duy xẹt qua môi mỏng của Không Dịch, núi rừng yên tĩnh, gió nhẹ thổi qua, hô hấp của Không Dịch dần dần nóng phả vào trên mặt của Đường Tiểu Duy, đôi mắt nóng rực nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Đường Tiểu Duy xoay qua chỗ khác.

"Có phải khi kéo dây cương ngựa sẽ dừng không?" Đường Tiểu Duy như không có chuyện gì xảy ra hỏi.

Không Dịch buông tay ra, nắm tay của Đường Tiểu Duy: "Cứ như vậy, thử một chút."

Nhẹ nhàng kéo dây cương, ngựa ngừng lại, cúi đầu tìm kiếm cái gì, Đường Tiểu Duy ngồi bất động, tay của Không Dịch đang siết quả đấm nhỏ của Đường Tiểu Duy cũng bất động, có mấy người cưỡi ngựa từ trên núi xuống đi qua bên cạnh bọn họ, có chút hiếu kỳ nhìn hai người một ngựa bất động.

"Không Dịch, tay anh toát mồ hôi." Đường Tiểu Duy đột nhiên nói.

Trời lạnh như vậy, thế mà anh lại toát mồ hôi.

Không Dịch tựa như thì thầm nói: "Anh hồi hộp."

"Thì ra anh cũng sợ cưỡi ngựa." Đường Tiểu Duy cười rộ lên.

Không Dịch không nói gì, nắm thật chặt quả đấm nhỏ của Đường Tiểu Duy trong tay, hai chân rất nhỏ kẹp vào bụng ngựa: "Đi thôi."

Núi không cao, đi mấy vòng đã đến đỉnh núi, phía trên là một cái sân rộng lớn, trên quảng trường có đình nghỉ mát, có ghế dài, chung quanh quảng trường giữa những đám cỏ đều là cây, sau khi Không Dịch ôm Đường Tiểu Duy xuống dưới, cột ngựa vào một thân cây, hai người ngồi trên chiếu dưới

tàng cây.

Ánh trăng đúng là tròn hơn ở Lận Châu, hơn nữa còn vừa lớn vừa sáng.

Bầu trời xa xăm, núi đồi yên tĩnh, cây Salsa uy phong, chú ngựa phía sau cúi đầu hất xì một cái, trên cỏ có chàng trai và cô gái xinh đẹp đang ngồi, mọi thứ đều đẹp đẽ tựa như giấc mơ.

Tâm tình Đường Tiểu Duy thật tốt, nằm chết dí trên cỏ, trong mắt sáng ngời ánh sao, con mắt vốn trong suốt, bỗng nhiên lộ ra ánh sáng chói mắt vô tận.

Bầu không khí như vậy, hai người đều không nói gì, Đường Tiểu Duy nằm, Không Dịch ngồi, trăng sao thật vô tận.

"Cảm giác khi có một người bên cạnh thật tốt. " Tiếng nói ngập ngừng của Đường Tiểu Duy vang lên.

Không Dịch quay đầu lại, mỉm cười nhìn cô một lát, nói rằng: "Cảm giác khi có em ở bên cạnh thật tốt. "

Lại im lặng hồi lâu, lời nói này đủ ám muội, không khí vi diệu đang lưu chuyển xung quanh hai người, tay Không Dịch chống ở phía sau, thân thể hơi nghiêng về phía sau, dịu dàng khẽ nói: "Tiểu Duy, anh thích em gọi tên của anh, trước đây Phương Đặc đã nói, chỉ cần nghe anh gọi tên của cậu ấy, muốn cậu ấy làm gì cũng được, từ trước đến nay anh vẫn luôn không hiểu vì sao, cho đến ngày hôm nay, nghe em gọi tên anh, anh mới biết được, thì ra là loại cảm giác này... Tiểu Duy, Tiểu Duy, anh gọi em như vậy, em thích không?"

Một hồi lâu không nghe được câu trả lời, Không Dịch hơi nghiêng đầu về phía sau nhìn lại, thấy cô nàng Đường hai mắt nhắm nghiền, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, hô hấp đều đều.

Vậy mà cũng có thể ngủ, Không Dịch nhìn về mặt khá ái khi ngủ của cô, chỉ cảm thấy chưa bao giờ có cảm giác yên bình như lúc này.

Đột nhiên, ngựa ở phía sau chân trước bật lên ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, Không Dịch giật mình, lập tức xoay người lại, thấy chân ngựa đạp xuống đất, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, anh nhanh chóng dùng hai cánh tay chống đỡ thân thể che phủ trên người Đường Tiểu Duy.

Đường Tiểu Duy cũng bị tiếng ngựa gào thét làm thức dậy, mới vừa mở mắt, chỉ thấy Không Dịch nhanh chóng cúi người xuống, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, Không Dịch đã bị đụng kê lên một tiếng đau đớn che ở trên người cô.

"Không Dịch, Không Dịch, anh làm sao vậy?" Đường Tiểu Duy ôm Không Dịch đang che ở trên người mình, lo lắng hỏi.

Không Dịch thờ phỉ phò: "Hình như ngựa có chút hoảng sợ." Anh dùng vai phải chống đỡ bản thân, đưa tay kéo Đường Tiểu Duy: "Cách đây xa một chút. "

Đường Tiểu Duy nhanh chóng đứng lên nâng Không Dịch đang quỵ dậy, hai người đi tới chỗ ghé dài trên quảng trường ngồi xuống, quay đầu nhìn lại con ngựa đang cột vào cây, nó vẫn còn dùng sức vùng khỏi dây cương, muốn rời khỏi cái cây kia.

Đường Tiểu Duy hồi tưởng lại một màn kinh người vừa rồi, nhìn Không Dịch nhú chặt chân mày, sắc mặt trắng bệch, cả vành mắt cũng dần dần đỏ, cô cố nén nước mắt: "Không Dịch, Không Dịch, Không Dịch..."

Chỉ biết không ngừng gọi cái tên này, một chữ cũng không nói được.

Không Dịch lại vẫn cười: "Anh nói anh thích nghe em gọi tên anh, bây giờ em đã gọi không ngừng rồi."

Đường Tiểu Duy hít mũi, mang theo tiếng khóc nức nở: "Không Dịch, anh thật ngốc, làm sao lại ngốc như vậy chứ."

Trên cái thế giới này, ngoại trừ đường Lâm, thì ra còn có một người gọi Không Dịch, có thể liều mạng bảo vệ cô.

Không Dịch không nói lời nào, tựa lưng vào ghế ngồi, chỉ mỉm cười nhìn cô gái đang cố gắng không khóc, cô không ngừng nói anh ngốc, con người khi còn sống, có thể gặp được mấy người có thể thật lòng nói mình ngốc đâu chứ.

Nghỉ ngơi một lát, Không Dịch nhìn con ngựa bị hoảng sợ một chút, anh đứng lên, vừa định đi, đã bị Đường Tiểu Duy ngăn lại: "Anh làm gì thế?"

"Anh đi nhìn nó. "

"Em cũng đi. " Đường Tiểu Duy đuổi theo.

Đi tới bên cạnh bãi cỏ, Không Dịch không nói gì để cho Đường Tiểu Duy đến gần, anh cẩn thận tránh con ngựa ra, nhìn bốn phía một chút, phát hiện trong bụi cỏ có một chiếc giày cũ bị vứt bỏ, Không Dịch dùng cánh tay khều chiếc giày ném ra xa, con ngựa mới dần dần yên tĩnh lại.

Đường Tiểu Duy không thể tin được, không biết tại sao con ngựa này khi thấy một chiếc giày liền sợ hãi.

Không Dịch nói có ngựa thật sự sợ giày...

Chờ ngựa hoàn toàn an tĩnh lại, hai người mới chuẩn bị xuống núi.

Cánh tay trái của Không Dịch hoàn toàn không thể di chuyển, Đường Tiểu Duy vô cùng lo lắng, mắt vẫn nhìn chăm chú vào cánh tay kia, Không Dịch chỉ nói là bả vai đau, không có chuyện gì, thế nhưng Đường Tiểu Duy vẫn lo lắng như trước, vừa về tới khách sạn, lập tức thay áo giúp Không Dịch.

Không Dịch còn có tâm tình nói đùa: "Tiểu Duy, Tiểu Duy, em đợi không nổi như vậy sao? Thực sự là... Cô gái nhỏ háo sắc. "

Khuôn mặt Đường Tiểu Duy lúc đỏ lúc trắng, quản lý đi theo cũng nghiêm chỉnh ho khan một tiếng, nói một câu đi tìm bác sĩ rồi vội vã chạy đi mất.

Cẩn thận cởi quần áo giúp anh, Đường Tiểu nhìn thấy bên bả vai trái ứ đọng một mảng máu lớn, ngay lập tức bật khóc.

Cô không dám đụng vào, hai mắt tràn ngập nước mắt trở mắt nhìn, vừa khóc vừa nói: "Con ngựa kia tại sao lại dùng sức như vậy, có phải vì chúng ta để nó chờ lên núi không, nó trả thù chúng ta như vậy có phải lòng dạ quá hẹp hòi không, hẹp hòi giống hệt như chú năm miếng thịt bò kia..."

Không Dịch vừa yêu thương đau lòng vì cô khóc thương tâm lại vừa cảm thấy cô buồn cười, trong lúc nhất thời hai loại cảm xúc rối rắm chen nhau mà đến, có chút dở khóc dở cười.

Anh đưa tay lau đi nước mắt của Đường Tiểu Duy: "Bé cưng đừng khóc, máu ứ đọng hai ngày nữa là tốt thôi, thật đấy."

Giọng nói quá mức dịu dàng, đến nỗi Không Dịch cũng không phát hiện.

Đường Tiểu Duy một lòng lo lắng cho bờ vai của anh, cũng không để ý xưng hô thay đổi, một tiếng bé cưng này, dĩ nhiên từ nay về sau cứ kêu cả đời như vậy.

Sau khi bác sĩ đến, kiểm tra đơn giản một chút, nói không thương tổn đến gân cốt, dặn dò một số điều cần chú ý, để lại một chai dầu hoa hồng rồi lập tức rời đi.

Người phục vụ đưa một thùng đá tới, Đường Tiểu Duy dùng khăn mặt gói kỹ, quỳ gối ở trên giường không ngừng làm tan máu ứ đọng giúp Không Dịch, Không Dịch ngoan ngoãn nằm, đáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

Dần dần đá tan thành nước, Đường Tiểu Duy đứng dậy muốn đi đổi, Không Dịch ngăn cản cô: "Ngày mai lại làm, hiện tại nên đi ngủ rồi."

Đường Tiểu Duy lắc đầu, đôi mắt to đỏ hồng còn muốn đi đổi đá.

"Đá này lạnh lẽo giống như băng, anh cũng lạnh lắm." Giọng nói Không Dịch giống như là đang làm nũng: "Anh không muốn đắp. "

Đây là lần đầu tiên Đường Tiểu Duy nhìn thấy Không Dịch trẻ con như thế, cảm thấy chắc là bởi vì bị thương nên anh mới như vậy, sau mới biết ý nghĩ bây giờ của mình có bao nhiêu ngây thơ, đây chính là bản tính của anh, bản tính!

Cô đi lấy dầu, dịu dàng cẩn thận bôi lên cho anh, lại đứng dậy thu dọn một chút, đắp kín mền anh cho, sau đó mới bắt đầu chăm sóc cho bản thân.

Đợi sau khi cô tắm rửa thay đồ ngủ xong, cô mới ý thức được chính mình đã lâm vào một loại hoàn cảnh lúng túng, một cái giường đôi, một cái chăn, một mỹ nam lửa nửa thân nằm lỳ ở trên giường...

Không Dịch quay đầu nhìn gương mặt ửng đỏ của cô nàng, nhếch miệng cười: "Bé cưng qua đây. "

Đường Tiểu Duy ngoan ngoãn đi tới.

Không Dịch dùng mắt ý bảo cô chui vào ổ chăn.

Đường Tiểu Duy muốn lập tức chui vào, nhưng ngẫm lại cảm thấy là một cô gái hẳn nên dè dặt một chút.

"Điều này là cô nam quả đồng rồi, hơn nữa bây giờ cô nam còn tàn tật, em còn lo lắng cái gì." Tiếng nói trêu chọc của Không Dịch vang lên: "Coi như anh muốn làm cái gì cũng đều lực bất tòng tâm. "

Đường Tiểu Duy cũng cảm thấy mình quá xấu hổ, vì vậy cười đùa xẹt một cái chui vào, mới vừa chui vào thì lại bò dậy.

"Làm sao vậy?" Không Dịch hỏi.

"Tắt đèn." Đường Tiểu Duy chống hông đi đến chỗ cái nút ấn trên tường.

"Không liên quan. "

"Ngủ không tắt đèn?" Đường Tiểu Duy hỏi.

"Anh không quen. "

"A..." Đường Tiểu Duy ngoan ngoãn bò lại, cảm thấy khuyết điểm của Không Dịch thật nhiều.

Anh ngủ bên phải, cô ngủ bên trái, mặc dù không chia giới hạn, nhưng hai người lại ăn ý duy trì một khoảng cách ở giữa.

"Vốn muốn ôm cô ấy ngủ, hiện tại cũng không ôm được, đúng là con sâu làm rầu nồi canh..." Từ bên kia truyền đến giọng nói buồn buồn của Không Định, giọng nói của anh càng ngày càng yếu ớt, phòng chừng đã buồn ngủ mông lung. Đường Tiểu Duy cũng có chút mờ mịt nằm trong chăn, nghĩ thầm "Con sâu làm rầu nồi canh" được dùng như thế này sao?

Dần dần, hai người đều chìm vào giấc ngủ, một đêm không mộng, yên tâm chờ trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hồn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tình cờ gặp nhau

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Sáng sớm hôm sau, Đường Tiểu Duy tỉnh lại trước, mở mắt, lập tức nhìn thấy gương mặt tuần tú của Không Định, hai mắt anh nhắm chặt, lông mi vừa cong vừa vênh lên, làm bao cô gái phải điêu đứng.

Anh nghiêng người quay mặt về phía Đường Tiểu Duy, hô hấp giống như thổi qua trán của cô, rất ấm áp.

Không Định khoanh tay, cuộn mình lại, tuy ngủ cực kỳ ngon, nhưng cái tư thế ngủ này rõ ràng cho thấy anh là người vô cùng thiếu cảm giác an toàn.

Cái giường lớn như vậy, Không Định chỉ chiếm một phần nhỏ ở bên phải đầu giường, thật sự là quá nhỏ rồi, đương nhiên Đường Tiểu Duy nhìn không ra loại cảm giác thiếu an toàn kia, cô chỉ cảm thấy Không Định như vậy vô cùng khả ái.

Nhìn anh một hồi, cũng không thấy anh có dấu hiệu tỉnh lại, Đường Tiểu Duy từ cuối giường leo đến phía sau Không Định, nhẹ nhàng xốc chăn lên nhìn vết thương sau lưng anh, vẫn còn xanh tím.

Nhớ lại đêm qua, trong nháy mắt gần cân treo sợi tóc, cũng không biết anh lấy sức ở đâu ra mà che trên người cô, thật ra lúc ở nhà hàng, khi cô hiểu lầm chú kia muốn đánh cô, anh đã làm như vậy, không chút do dự đỡ nguy hiểm thay cô.

Cảm giác có người bảo vệ, thật tốt.

Không Định vẫn ngủ, Đường Tiểu Duy không đành lòng gọi anh dậy, gọi điện thoại kêu người ta đưa một phần bữa sáng lên, đợi sau khi cô ăn xong, Không Định vẫn chưa tỉnh.

Cô nhìn vết thương kia, tay ngứa ngáy luôn muốn dùng đá đập lên.

"Không Định, Không Định, anh tỉnh lại đi. " Đường Tiểu Duy ghé vào bên giường hô.

Người vẫn ngủ say như trước.

Đường Tiểu Duy bò lên giường, đẩy anh một cái: "Đã hơn tám giờ rồi..."

Người vẫn hô hấp đều đều như trước.

Đường Tiểu Duy không dám động vào cánh tay của anh, vì vậy dùng sức kéo lấy cổ chân của anh, kéo a... kéo... "Anh, đứng lên đi..."

Không Định rốt cục có một chút phản ứng, anh hơi mở mắt ra, sau khi thấy rõ người quỳ gối ở trên giường túm chân của anh, rốt cuộc lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Đường Tiểu Duy tiếp tục đưa tay kéo anh: "Không Định, Không Định, nếu anh không dậy, chúng ta sẽ không đuổi kịp chuyến tàu thứ nhất."

Không Định sợ ngứa lại cuộn tròn thân thể, con mắt vẫn không mở, trong miệng nói lẩm bầm, "Đừng làm ầm ĩ, tôi sẽ đánh người, thật đấy. " Giống như sợ cô không tin, cuối câu còn nói thêm hai chữ "thật đấy".

Đường Tiểu Duy rốt cục lại phát hiện Không Định có thêm một tật xấu, yêu ngủ, cực kỳ yêu ngủ nướng.

Không Định ngủ thẳng đến hơn mười giờ mới tỉnh, nhìn Đường Tiểu Duy ngờ ngác hai mắt trống rỗng ngồi ở bên giường, anh nhìn đồng hồ, ngượng ngùng chôn mặt vào gối: "Ủm... tại sao bé cưng không gọi anh dậy?"

Đường Tiểu Duy máy móc quay đầu nhìn anh, không biết từ lúc nào uể oải "hừ" một tiếng, cô đã gọi anh từ sáng sớm đây...

"Chắc là do anh bị thương nên mới có thể ngủ đến bây giờ, thật ra lúc bình thường anh rất chịu khó..." Anh còn muốn nói sáo một chút, mục đích muốn

lấy lại hình tượng huy hoàng của mình trong lòng Đường Tiểu Duy, nhưng càng về sau, chính anh cũng chột dạ nói không được nữa.

Đường Tiểu Duy thấy anh mở to hai mắt vô tội nhìn cô, còn chớp chớp liên tục, trong mắt hiện lên ánh sáng, vì vậy rất không có khí phải hết giận.

Lại dùng đá lạnh đắp lên vết thương sau lưng anh trong chốc lát, bôi thuốc xong, hai người mới đi trả phòng.

Khi đó đã sắp đến trưa rồi, Không Dịch mang Đường Tiểu Duy đi đến một đường phố mỹ thực, các loại đồ ăn vặt nhiều đến hoa cả mắt, cô nàng Đường phần chân vọt tới, thấy cái gì cũng phải nếm thử một lần.

Bóng dáng Đường Tiểu Duy càn quét hết cả phố mỹ thực, Không Dịch cuối cùng cũng hiểu được vì sao con kiến phải di chuyển lá cây rồi(?), bởi vì Đường Tiểu Duy có thể ăn cả con đường.

Cô nàng Đường Tiểu Duy giải thích, cô đang ở thời kỳ phát dục.

Bọn họ đi chuyến tàu thứ hai để trở về, mỗi người chỉ cần bảy mươi đồng để trả tiền đi tàu, Đường Tiểu Duy vừa nghe xong con tức lập tức bốc lên, hóa ra ngày hôm qua chú kia ném bọn họ trên đảo Mặt Trăng không phải là vô si nhất, vô si nhất chính là giá tiền, chú kia vậy mà lại lấy giá tiền cao gấp ba lần.

"Chỉ là năm miếng thịt bò, thế mà lại tính toán nhỏ nhặt như vậy..." Đường Tiểu vốn muốn phát tiết một chút, nhưng lại phát hiện, lời oán hận của loài người đã không thể miêu tả được tâm tình của cô trong giờ phút này được nữa rồi, lần đầu tiên nhìn thấy một ông chú vô si như vậy.

Thuyền đưa bọn họ về tới bến tàu Vượng Thủy, hai người vừa mới lên bờ, lại đụng phải một người không tưởng được.

Đường Tiểu Duy cảm thấy Phương Đặc thực sự rất thần thông quảng đại, thế nhưng lại biết bọn họ đi đến đảo Mặt Trăng, còn tính toán được khi nào bọn họ trở về, chờ sẵn ở bến tàu.

Không Dịch nhìn thấy Phương Đặc lại không có quá nhiều kinh ngạc.

Phương Đặc cười dịu dàng nhìn hai người: "Thế nào? Chơi vui về chứ?"

Không Dịch đi tới chỗ Phương Đặc, vừa đi vừa trả lời: "Cũng không tệ lắm."

Đường Tiểu Duy từ từ đi theo phía sau anh, bĩu môi lầm bầm: "Người đàn ông của anh đến đón anh, thì ngay lập tức quên em."

Phương Đặc nhìn Đường Tiểu Duy yên lặng đi theo phía sau lưng, phát hiện cô đang thấp giọng nhắc tới cái gì, buồn cười hỏi: "Bảo bối, làm sao lại xụ mặt như vậy?"

Còn không phải bởi vì anh sao! Đường Tiểu Duy trầm nghĩ.

"Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn cau mày của em này, lẽ nào là Không Dịch khi dễ em?" Mặt Phương Đặc đầy ý cười.

"Anh ấy sẽ không." Đường Tiểu Duy không suy nghĩ nói ra, sau mới chột thấy lời này rơi vào trong tai người khác có bao nhiêu mập mờ.

Mặc dù Phương Đặc vẫn mặt mày hớn hờ, nhưng nhiệt độ trong mắt quả thực thấp đi không ít, dừng một chút, anh nói: "Ai khi dễ Tiểu Duy vậy, nói với anh Phương, anh ra tay giúp em."

Đường Tiểu Duy nghiêng đầu hỏi: "Thực sự?"

"Ừ." Phương Đặc kiên định gật đầu.

"Khi dễ tôi là năm miếng thịt bò và ngựa ô." Đường Tiểu Duy nghiêm túc nói chuyện.

Phương Đặc sững sốt, thế này là thế nào? "Bảo bối... Có thể chọn một người không?"

Không Dịch đứng ở bên cạnh ha hả cười rộ lên, anh đưa tay phải ra ôm bả vai của Đường Tiểu Duy, mang theo cô vừa đi vừa nói với Phương Đặc: "Đứa nhỏ này vẫn luôn nói người khác lòng dạ hẹp hòi, thật ra chính em ấy cũng hẹp hòi." Nói xong cúi đầu nhìn Đường Tiểu Duy trong khuỷu tay: "Bé cưng, chúng ta không cần phải theo chân bọn họ so đo tính toán."

Phương Đặc nhìn khớp xương ngón tay rõ ràng nhỏ dài trên vai Đường Tiểu Duy, nghe lời nói của Không Dịch, không nhúc nhích hồi lâu, đến khi hai người kia cách anh càng ngày càng xa sau, anh mới bước rất nhanh đuổi theo, sau đó đập hai cái ở chỗ xương bả vai bên trái của Không Dịch, "Lần sau đi ra ngoài thì nói với tôi một tiếng, hôm qua tìm cậu nửa đêm."

Động tác của Phương Đặc giống như vô tình, nhưng đối với Không Dịch chính là rất đau, nơi bị thương của Không Dịch bị Phương Đặc tập kích, anh không rên một tiếng, chỉ nháu mày, sau đó nhếch miệng nói: "Được."

Đường Tiểu Duy tưởng rằng Phương Đặc không có đụng tới nơi bị thương của Không Dịch, nhưng khi phát hiện Không Dịch hơi nháu chân mày thì nổi giận, tiến lên muốn đánh Phương Đặc, Không Dịch nhanh tay nhanh mắt ôm hông của cô, Đường Tiểu Duy nhón nháo quả quả đâm nhỏ về phía Phương Đặc muốn tránh thoát khỏi ràng buộc, lại bị Không Dịch ôm chặt, Không Dịch an ủi: "Được rồi, được rồi, không có chuyện gì, Phương Đặc không biết."

Phuong Đặc dậm chân né khỏi Đường Tiểu Duy: "Ai ui, bảo bối, anh làm gì sai sao, tại sao lại đánh anh?"

Phuong Đặc không những không tức giận, mà còn cảm thấy Đường Tiểu Duy rất hài hước, nhìn cô cười vui sướng.

Đường Tiểu Duy cảm tức Phuong Đặc một hồi sau đó liền không để ý tới anh nữa.

Kế tiếp, Không Dịch và Đường Tiểu Duy lên xe của Phuong Đặc, bởi vì có ba người, nên Không Dịch không có đi lấy hai cái xe thể thao kia, Phuong Đặc ngựa quen đường cũ lái xe đưa Đường Tiểu Duy về nhà trước, sau đó chờ Không Dịch rời đi.

Điều khiến Đường Tiểu Duy thất vọng là, lúc Không Dịch rời đi chỉ mỉm cười nói tạm biệt với cô.

Cuộc sống của bọn họ hoàn toàn không giống nhau, cho nên lần gặp mặt tiếp theo là khi nào cô không cũng biết, cô không có số điện thoại của Không Dịch, Không Dịch cũng không có số điện thoại của cô, hoàn toàn không thể liên lạc được.

Trong trường học, nếu như cô Nhậm lãnh bệnh, Không Dịch cũng sẽ không đi dạy thay.

Nếu như Không Dịch muốn tìm cô, có thể tới nhà hoặc trường học, thế nhưng Đường Tiểu Duy biết, anh sẽ không tới.

Nếu như Đường Tiểu Duy muốn tìm anh, chỉ có thể thông qua Đường Lâm, mà khả năng Đường Lâm giúp cô hầu như là con số không.

Xem ra, cho dù bọn họ từng hoạn nạn có nhau, từng thân mật khăng khít, nhưng kết quả cuối cùng cũng chỉ là tình cờ gặp nhau..

--- ----- tôi là đường phân cách tình cờ gặp nhau --- -----

Mặc dù Đường Tiểu Duy là một học sinh có vấn đề, nhưng vấn đề của cô đều là vấn đề nhỏ, tổng thể mà nói vẫn là cô gái tốt, cô chưa từng đi suốt đêm không về, cho nên lần này cô hơi không nắm chắc được Đường Lâm sẽ trừng trị cô như thế nào.

Cẩn thận mở cửa, ló đầu ra nhìn phát hiện phòng khách không có một bóng người, lại rón rén đi đến phòng ngủ, phát hiện Đường Lâm đang ngủ.

Tiếng cửa mở của cô đánh thức Đường Lâm, Đường Lâm ngẩng đầu nhìn Đường Tiểu Duy, lẩm bẩm nói: "Tiểu Duy, mấy giờ rồi?"

Đường Tiểu Duy nhìn đồng hồ treo tường một chút, trả lời: "Hai giờ chiều. "

Đường Lâm lấy tay vỗ vỗ cái trán, làm cho bản thân tỉnh táo một chút, sau đó ngồi xuống mặc quần áo: "Em ăn cơm chưa? Ngày hôm qua trở về có đánh thức em hay không?"

Đường Tiểu Duy vừa nghe, biết Đường Lâm trở về lúc nửa đêm, hơn nữa còn không biết chuyện cô một đêm không về, đây vốn là việc vốn nên vui vẻ, thế nhưng trong lòng Đường Tiểu Duy có chút không được tự nhiên, cảm thấy Đường Lâm càng ngày càng không quan tâm cô: "Ngày hôm qua, mấy giờ chị trở về?"

"... Bốn giờ." Đường Lâm vừa mặc quần áo vừa nói.

"Đường Lâm, chị không thể sa đọa như vậy nữa, chị cứ tiếp tục như vậy, cụ ông sớm muộn gì cũng bị chị làm tức chết. " Đường Tiểu Duy cau mày: "Gia yển lần trước chị không trở về, ông nội còn hỏi về chị đấy. "

"Ông ta hỏi cái gì?"

"Hồi lúc chị làm xăng bậy ở bên ngoài có nói là người của nhà họ Đường hay không. "

"Không có ai biết chị là cháu gái của ông ta, ông ta không cần cảm thấy mất mặt." Đường Lâm trợn mắt một cái, giọng nói ác liệt.

"Đường Lâm, chị đừng giầy xéo mình như vậy. " Đường Tiểu Duy mở to mắt vô tội nhìn Đường Lâm, trên mặt mang theo đau lòng.

"Cái gì gọi là giầy xéo chính mình? Chị đây là hoạt động xã giao bình thường. Con nít thì biết cái gì." Đường Lâm đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

"Nhà ai hoạt động xã giao bình thường mà ngủ với hết người đàn ông này đến người đàn ông kia?" Đường Tiểu Duy theo chị đi tới cửa phòng vệ sinh.

"Mẹ kiếp, em học lời này từ ai?" Đường Lâm miệng đầy bọt xà phòng: "Đã thật lâu chị chưa sinh hoạt, đừng có nắm lấy không thả chút chuyện này của chị. "

"Vậy ngày hôm qua chị đi đâu bốn giờ mới về." Đường Tiểu Duy cứng cổ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bạn trai tin đồn

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Đường Lâm nhìn Đường Tiểu Duy hồi lâu, thấy cô không có một chút dáng vẻ muốn nhượng bộ, súc miệng vài lần sau đó thờ dài nói: “Chị thật sự chịu thua em rồi... Ngày hôm qua chúng ta vốn hẹn bọn Phương Đặc chơi đánh bài, nhưng mà Không Dịch vẫn không tới, Phương Đặc lập tức gấp gáp, đi đến nhà trọ tìm Không Dịch thì phát hiện không có ai, gọi điện thoại tới nhà họ Không, họ cũng nói Không Dịch không trở về, Không Dịch cũng là một người kỳ quái, vậy mà lại không mua điện thoại di động, liên lạc lập tức gặp khó khăn, mấu chốt anh là một người đàn ông, tìm không được thì thôi, nhưng Phương Đặc lại thật sự gấp gáp, một người kẻ cận Không Dịch như thế, rốt cuộc không chịu được, ép buộc chúng ta đi theo tìm, cuối cùng tra ra được xe của anh dừng ở bến tàu Vương Thủy, đoán rằng có khả năng anh đã lên đảo, Phương Đặc liền gọi điện thoại đến khách sạn ở đảo Mặt Trăng, biết là anh đã ở bên đó, nghe nói còn dẫn theo một cô gái đặt một gian phòng, có người nói bà vai còn bị thương, người này không biết lại tự gầy vò cái gì nữa...”

Đường Lâm nhìn Đường Tiểu Duy đang ngờ ngạc hỏi: “Em có chấp nhận lời giải thích này không? Đường Tiểu Duy, em đừng làm phiền chị nữa, kể từ sau khi biết Không Dịch mang theo một cô gái đặt phòng khách sạn, lòng chị vẫn đang đau, nghe nói anh ấy bị thương, lòng chị đau giống như ngồi trên lửa nóng, này, em có đang nghe không đấy? Đường Tiểu Duy em chưa bao giờ yêu thích một người, nên em không biết loại cảm giác này, rất khó chịu, cho nên, chị đi chơi bên ngoài, chính là tự chữa lành vết thương của bản thân.”

Đường Tiểu Duy bĩu môi, trầm nghĩ, ngày hôm qua cô nhìn thấy Không Dịch bị thương ở sau lưng cũng vô cùng lo lắng, nhưng quan trọng nhất là Phương Đặc biết cánh tay Không Dịch bị thương, cho nên, anh ta cố ý, cái đồ tiểu nhân hèn hạ.

Đương nhiên cô cũng không nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn đi ra ngoài, sau đó ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích hồi lâu.

Cô tuyệt đối không dám nói cho Đường Lâm biết cô gái "Mượn phòng" cùng với Không Dịch kia chính là cô, lại không dám nói Không Dịch bị thương cũng là vì cứu cô, Đường Tiểu Duy chắc chắn, ở trong lòng Đường Lâm, địa vị của Không Dịch đã sớm vượt qua cô, hơn nữa Đường Lâm biết sẽ càng hy vọng người bị thương là cô.

Không Dịch mất tích một đêm, Đường Lâm lo lắng đi theo tìm kiếm, cô mất tích một đêm, Đường Lâm thân ái nhất cũng không biết.

Không biết nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, thế nhưng vừa nghĩ tới Không Dịch, lại cảm thấy tràn đầy, cảm giác phức tạp mà Đường Tiểu Duy sống gần mười bảy năm chưa từng có.

Đường Lâm sẽ không theo cô cả đời, chị sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, những lời này Đường Lâm nói với cô rất nhiều lần, thế nhưng Đường Tiểu Duy vẫn không tin, bây giờ, cô rốt cuộc cũng tin.

Khí trời dần lạnh, Đường Lâm vì xinh đẹp mà ăn mặc mỏng manh, đối với Đường Tiểu Duy mà nói, Đường Lâm giống như trang phục mỏng manh trên người chị, không làm chính bản thân chị ấm áp được, cũng không làm Đường Tiểu Duy ấm áp được nữa rồi.

--- ----- --- tôi là đường phân cách Đường Tiểu Duy thất vọng về Đường Lâm --- -----

Thứ hai, lúc Đường Tiểu Duy tới trường, đã reo chuông tiết tự học, cô bước nhanh vào phòng học, đẩy cửa ra, cảm thấy bầu không khí trong phòng học có chút quái dị, ánh mắt của các bạn học gần đó nhìn cô mang theo một ít tìm tòi nghiên cứu, bảng đen không biết vì sao lại có một đám người vây quanh, riu riu thảo luận cái gì, thấy cô tới, đều ngậm miệng nhìn cô, về mặt Đường Tiểu Duy khó hiểu: “Nhìn tớ để làm gì?”

Không một người nói chuyện, chỉ có Lưu Ân Kỳ chạy tới, kéo tay áo Đường Tiểu Duy nói: “Cậu nhìn bảng đen đi.”

Đường Tiểu Duy liếc nhìn nơi mà đám người kia vây quanh, bảng đen bình thường là nơi viết bài tập và để tổ trực nhật dừng, từ trước cho tới bây giờ Đường Tiểu Duy đều không để ý tới, lần này ngược lại thật sự tò mò, cô chen vào từ khe hở giữa đám người, nhìn thoáng qua, lập tức phát hỏa, chặn lại xé xuống: “Cái này ai làm?”

Trên bảng đen dán một tờ giấy, là tờ giấy tiếng Anh của Đường Tiểu Duy, mấu chốt là tờ giấy không có gì, chỉ là chữ trên tờ giấy rất bắt mắt.

"Không Dịch, tôi muốn hẹn hò với anh. "

"Buổi chiều tan học, gặp ở cửa sau trường học."

Quan trọng hơn nữa là, những chữ này cũng không có vấn đề gì, bọn họ muốn nhìn thì nhìn, không cần che che giấu giấu, nhưng hành vi vô si dấn vật riêng tư của Đường Tiểu Duy lên bảng để mọi người mua vui thảo luận, đối với cô là trắng trợn khiêu khích.

Đương nhiên không có người trả lời câu hỏi của cô.

Đừng nhìn Đường Tiểu Duy bình thường giống như quả hồng mềm, dáng vẻ dễ thương khả ái, khi tức giận thì cũng rất kinh khủng, cô mặt lạnh nhìn mọi người: “Chúng ta không phải chỉ hẹn hò thôi sao, thích soi mói chỗ nào?” Cô nhìn gần đó đều là một ít nữ sinh chỉ trỏ, cười giễu cợt một tiếng, xoay người dán tờ giấy vào giữ bảng, một nơi vô cùng bắt mắt: “Cho các cậu xem đủ đấy.”

Tất cả mọi người không nói gì, có một ít nữ sinh hừ vài tiếng rồi trở về chỗ ngồi, trong nhất thời phòng học khôi phục như bình thường, mọi người im lặng bắt đầu tự học, chỉ là bầu không khí còn có chút quái dị.

“Đường Tiểu Duy, cậu khóc liệt như vậy sẽ rất khó kết bạn.” Đường Tiểu Duy mới vừa ngồi vào chỗ ngồi, Lưu Ân Kỳ lập tức quay đầu nói với cô.

Đường Tiểu Duy không nói lời nào, chỉ im lặng.

Trác Hoan cúi đầu học tập, tựa như hết thấy đều không có quan hệ gì với cậu.

Tiết 1: Tiếng chuông học vang lên, rất khéo tiết này vẫn là lớp Anh ngữ, cô Nhậm mang cặp mắt kiếng thật dày chậm rãi đi tới, hoàn toàn không liếc mắt đến bảng đen, giảng bài khoảng gần nửa giờ thì xoay người viết lên bảng, vừa quay đầu lại thì càng hoảng sợ, đẩy kính mắt một cái dán mặt vào trên bảng đen, nghiêm túc nhìn tờ giấy kia, nhìn từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng con mắt dưới cặp mắt kiếng hiện lên vẻ mặt kinh ngạc quay đầu nhìn Đường Tiểu Duy, tiểu quý họ Đường trời phải tới dẫn vật cô lại hẹn hò với Khổng Dịch?

“Đường Tiểu Duy, thật chứ?” Cô trừng con mắt bị cận tản ra ánh sáng hỏi.

“...” Phụ nữ trung niên cũng nhiều chuyện như vậy? Đường Tiểu Duy ngơ ngác nhìn không đáp.

“Khổng Dịch thích loại chuyện này? Truyền giấy?” Cô Nhậm lăm bằm trong miệng quay đầu lại nhìn tờ giấy kia một chút: “Trách không được con gái của mình hẹn cậu ấy nhiều lần như vậy mà cậu ấy vẫn không đồng ý, thì ra là thích kín đáo...”

“...” Bạn học cả lớp đều cạn lời rồi.

Sự việc còn lâu mới có thể kết thúc, chỉ mấy ngày, lời đồn Đường Tiểu Duy lớn mật tỏ tình trong lớp, len lén hẹn hò với thầy giáo dạy thay ở cửa sau trường học nổi lên bốn phía, trong chốc lát, cô thành nhân vật tâm điểm của trường trung học, chuyện này cũng trở thành đề tài nói chuyện trong giờ học và sau khi tan học của các học sinh.

Mà người có liên quan, Khổng Dịch và Đường Tiểu Duy, một người thần bí chẳng bao giờ xuất hiện, một người vẫn sinh hoạt như cũ không thêm để ý đến chút nào.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn có người để ý, hôm nay chủ nhiệm lớp gọi Đường Tiểu Duy vào trong phòng làm việc.

“Đường Tiểu Duy, em là học sinh vừa mới chuyển tới trong học kỳ vừa rồi, sự hiểu biết của tôi đối với em cũng không nhiều, lần trước họp phụ huynh, phụ huynh của em cũng không đến, lần này xảy ra chuyện như vậy, có thể gọi phụ huynh nhà em tới một chuyến hay không?” Chủ nhiệm lớp nói lời thăm thía.

“Lần này là chuyện gì ạ?” Đường Tiểu Duy hỏi.

Chủ nhiệm lớp dừng một chút, văng ra hai chữ: “Yêu sớm.”

Mấy ngày nay tuy Đường Tiểu Duy tỏ ra không để bụng, nhưng bị các loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu hoài nghi đập thẳng vào, thật sự rất khó chịu, vì vậy ngay sau khi chủ nhiệm lớp nói xong cô cũng có chút mất hứng, trong lòng dùng sức nói thầm "Sớm em gái cô ấy, chỉ có tôi yêu thích người kia thôi, điều quan trọng là người kia cũng không có ý tứ này, hai chúng tôi hẹn gặp một lần, tại sao lại chụp cái mũ yêu sớm đó cho tôi chứ."

“Chiều nay đi! Tôi không có lớp.” Chủ nhiệm lớp nhìn thời khoá biểu của mình, đã bắt đầu định thời gian.

“Cô ơi, người nhà của em không tới được. “ Đường Tiểu Duy nói.

“Lần trước họp phụ huynh em cũng nói như vậy, rốt cuộc là bận cái gì chứ, làm sao lại tới không được?” Chủ nhiệm lớp hết sức không vừa lòng với câu trả lời của Đường Tiểu Duy.

“Thật sự rất bận, mỗi ngày em đều không thấy được bóng người của bọn họ.”

“Bận rộn đến mức không quan tâm đến con cái? Xem ra tôi thật sự cần phải nói chuyện với cha mẹ em một chút...” Chủ nhiệm lớp nhú mày, sau đó khoát tay: “Chiều nay cá nhân tôi đến là được, em đi ra ngoài đi. “

Đường Tiểu Duy vô cùng buồn bực đi ra khỏi phòng làm việc, chuyện này nhất định không thể nói cho Đường Lâm, nếu không... Chị ấy biết chuyện xấu giữa cô và Khổng Dịch, không chê cô ra hai nửa mới là lạ, trong nhà cũng nhất định không nói, một giây của ông cụ trong nhà có thể làm cô bay thẳng tới Nam Cực.

Xem ra, chỉ có thể kéo dài.

Ngày đầu tiên, Đường Tiểu Duy nói nhà của cô thật sự không có người.

Ngày thứ hai, Đường Tiểu Duy nói nhà của cô không có người.

Ngày thứ ba, Đường Tiểu Duy nói chờ một chút.

Ngày thứ tư, Đường Tiểu Duy nói tiếp tục chờ.

...

...

Vì vậy, tháng mười hai chậm rãi đến, trời đông giá rét vẫn không hề ép được con tức của cô giáo, chủ nhiệm lớp hạ tối hậu thư: “Đường Tiểu Duy, nếu ngày mai phụ huynh của em không đến, thì em cũng không cần đến nữa.”

Vì vậy, Đường Tiểu Duy buồn khổ kéo dài không nổi nữa.

Thế nhưng, kéo dài không được cũng phải kéo, so với chủ nhiệm lớp, Đường Lâm và ông cụ còn kinh khủng hơn.

Ngày hôm sau, Đường Tiểu Duy kiên trì đi đến trường học, ăn xong cơm trưa, buổi chiều tiết 1: Lớp tự học, chủ nhiệm lớp đi vào phòng học, thẳng đến chỗ Đường Tiểu Duy: “Đường Tiểu Duy, phụ huynh của em đâu?”

“À... Cô giáo...”

Đường Tiểu Duy tội nghiệp chớp chớp mắt to làm bộ đáng yêu.

“Còn nhớ rõ ngày hôm qua tôi nói cái gì không?” Khuôn mặt chủ nhiệm lớp dữ tợn, không nhìn cô đang bán mặt.

Đường Tiểu Duy gật đầu: “Nhớ kỹ... Nhưng mà...”

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của chủ nhiệm lớp, trong lòng Đường Tiểu Duy thở dài, xem ra hôm nay khó thoát khỏi cái chết, vì vậy thu dọn túi sách, chuẩn bị về nhà, dù sao cũng không phải là lần một lần hai, Đường Tiểu Duy cảm thán một chút, tâm trạng cũng không thay đổi gì lắm, lúc cô mới vừa kéo khóa túi sách: “Cốc cốc “ tiếng đập cửa vang lên.

Chủ nhiệm lớp hô tiến vào.

Cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, một người đứng ở cửa, trong chốc lát phòng học sáng chói lọi.

“Chào cô, tôi đến họp phụ huynh cho Đường Tiểu Duy.” “Ánh sáng chói lọi” ở cửa mở miệng, Đường Tiểu Duy cảm thấy ánh sáng đã chói lọi đến mức muốn chọc mù mắt người ta rồi, thật lâu không thấy, đột nhiên lại xuất hiện, hơn nữa lại xuất hiện trong thời khắc cứu mạng, trong phút chốc Đường Tiểu Duy có một loại xúc động muốn khóc.

“Em là gì của Đường Tiểu Duy?” Tuy tuổi tác của chủ nhiệm lớp không nhỏ, nhưng bởi vì là giáo viên ưu tú từ trường học khác điều tới, cho nên vẫn không quá quen thuộc đối với nhân vật quan trọng năm đó của trường học.

“Ánh sáng chói lọi” nhìn Đường Tiểu Duy một chút, mỉm cười, nói ra bốn chữ: “Bạn trai tin đồn.”

“A?” Chủ nhiệm lớp trung niên rõ ràng theo không kịp xưng hô dừng mảnh của thanh niên thời hiện đại.

“Chính là đối tượng yêu sớm của Đường Tiểu Duy, Không Dịch.” “Ánh sáng chói lọi” tốt tính giải thích lại một lần.

“Trong tin đồn...” Đường Tiểu Duy lẩm bẩm, cô cũng không muốn làm cho chủ nhiệm lớp hiểu lầm thêm cái gì nữa, nếu không... Cái này mà ồn ào đến nhà, người bị thăm chính là cô.

Không Dịch không giải thích nhiều lập tức theo chủ nhiệm lớp đi phòng làm việc, lúc đi vẫn không quên quay đầu lại nháy nháy mắt với Đường Tiểu Duy.

Trong phút chốc phòng học ồn ào hẳn lên, Đường Tiểu Duy lại thành tiêu điểm mà ánh mắt bốn phương tám hướng bắn phá tới.

“Đừng nói chuyện, đang vào học.” Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng của Trác Hoan vang lên vô cùng rõ ràng trong phòng học.

Ngay tức khắc, phòng học yên tĩnh lại.

Dù sao đều những học sinh yêu học tập, rất nhanh đã tiến vào trạng thái nghiêm túc. Có thể Đường Tiểu Duy sẽ không yên tâm như vậy, bởi vì hiện tại bạn trai tin đồn đang ở trong phòng làm việc của giáo viên.

Mà trong lòng lại có một loại cảm xúc khác thường đang gây rối, chỉ bởi vì đã lâu không gặp Không Dịch, bây giờ lại gặp mặt nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hôn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngày họp mặt gia đình

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Lớp đầu tiên của buổi chiều trôi qua vô cùng gian nan, bình thường Đường Tiểu Duy đều lựa chọn ngủ để giết thời gian, nhưng hôm nay bởi vì tình huống đặc biệt, cô luôn mở to mắt chờ cửa phòng học được đẩy ra.

Nhưng mà, cô đánh giá cao khả năng của chính mình, có đôi khi đã hình thành đồng hồ sinh học, là rất khó kháng cự. Vì vậy, trong chốc lát, bạn học Đường Tiểu Duy bắt đầu gật gù muốn ngủ.

"Nếu buồn ngủ thì cứ ngủ đi." Trác Hoan rót cục nhện không được nói.

Chữ cuối cùng của câu nói vừa phát ra, đầu của bạn học Đường Tiểu Duy lập tức đập lên trên bàn, trực tiếp đi gặp Chu công.

Gần bốn mươi phút, đối với Đường Tiểu Duy mà nói, thật sự là rất ít, cô tỉnh lại lúc tiếng chuông tan học vang lên, mơ màng cảm thấy có chuyện gì, lắc đầu, nhớ tới Không Dịch đang họp phụ huynh.

"Anh ta đã rời đi khoảng nửa giờ trước, thấy cậu đang ngủ thì lập tức đi ra ngoài, đoán chừng hiện tại đã sớm đi mất dạng." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Trác Hoan vang lên bên tai Đường Tiểu Duy.

"Nửa giờ trước?"

"Ừ, lúc cậu vừa mới ngủ." Trác Hoan gật đầu, trong ánh mắt xẹt qua vẻ đắc ý có chút không rõ.

Đường Tiểu Duy không nói tiếp, chỉ đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa một cái liền đón nhận ánh mặt trời ấm áp buổi chiều, tia sáng từ hành lang chiếu vào trên cửa sổ, chiếu vào Không Dịch đang đứng tựa vào phía sau bệ cửa sổ, cùng chiều sáng cả hai người.

Mặt Không Dịch lộ vẻ cười nhìn Đường Tiểu Duy: "Bé cưng em đi học vậy mà lại ngủ." Anh dùng ngón tay cọ cọ má phải của cô: "Ngủ đến mức khuôn mặt hiện ra dấu."

Trên hành lang có đủ loại bạn học lướt qua, kỳ quái là không có một chút âm thanh.

Đường Tiểu Duy vui vẻ cười rộ lên, bởi vì quá mức vui vẻ, lại chủ động kéo tay anh, lắc lắc: "Hai người nói gì vậy?"

Không Dịch suy nghĩ một chút: "Giáo viên của em nói, em còn quá nhỏ, không thích họp nói chuyện yêu đương, hơn nữa thành tích vô cùng... Nát vụn, càng phải lấy học tập làm trọng. Anh nói anh hiểu rồi."

"Anh cũng hiểu thành tích của em quá nát vụn?" Đường Tiểu Duy hỏi.

"Không phải, anh cũng hiểu em còn quá nhỏ." Lúc anh nói lời này, ánh mắt nhìn Đường Tiểu Duy có chút sâu xa.

"Sau đó thì sao? Cô giáo nói cái gì?" Đường Tiểu Duy đã sớm miễn dịch đối với việc người khác nói về chuyện con con này của cô.

"Cô nói, hy vọng anh không nên chậm trễ em, em còn phải thi đại học."

"Vậy à, đều là những lời nói rập khuôn, những giáo viên trên ti vi khi nói về việc yêu sớm của học sinh cũng đều nói như vậy."

"Anh và các giáo viên của em nói, không cần tìm phụ huynh của em nữa, về sau anh sẽ phụ trách thành tích học tập của em, bé cưng Đường thông minh như vậy, chắc chắn sẽ thi lên đại học, hơn nữa còn vào đại học hàng không tốt nhất của chúng ta." Không Dịch vỗ đầu của Đường Tiểu Duy, mỉm cười nói với cô.

Đường Tiểu Duy nghe anh nói xong, hồi lâu không có phản ứng, chỉ trừng to mắt nhìn Không Dịch, bĩu môi, lại muốn khóc.

Anh nói, anh phụ trách.

Không Dịch không quen không biết, vậy mà lại là người thứ nhất bằng lòng phụ trách cho Đường Tiểu Duy.

"Bé cưng, tại sao em lại luôn khóc vậy." Không Dịch vuốt nhẹ bả vai của Đường Tiểu, kỳ quái nói.

"Cảm động, ha ha, không ai trông nom em, không ai muốn em, lại có người nguyện ý phụ trách cho em" Sau khi Đường Tiểu Duy cười nói xong, nhìn thấy Không Dịch có chút không hiểu, nhanh chóng hít hít cái mũi nhỏ nhắn, có hơi mất tự nhiên: "Sau đó thì sao, giáo viên nói cái gì?"

"Cô nói cô chờ đến ngày em thi đậu vào học viện hàng không."

"..."

Sau đó, Đường Tiểu Duy tiễn Không Dịch đến cửa trường học, hai người một đường hàn huyên với nhau, Đường Tiểu Duy hỏi anh làm sao tới để họp

phụ huynh cho cô, Khổng Định nói, cô Nhậm đến họp ở học viện hàng không, bọn họ vô tình gặp được, cô Nhậm nói với anh về lời đồn đãi ở trường học và việc phụ huynh của Đường Tiểu Duy không tới họp phụ huynh, lúc này anh mới tới.

Lúc rời đi, Khổng Định nhìn Đường Tiểu Duy nói: "Bé cưng, mấy ngày nay có thể anh sẽ bận rộn, sẽ không tới tìm em, em phải học tập thật giỏi nhé, anh nghe nói phụ huynh của em làm thế nào cũng không đến, cho nên anh mới đến bảo đảm để giáo viên không tìm phụ huynh của em nữa, nếu như em không giữ lời anh sẽ rất mất mặt."

Khổng Định rất ít khi có thể một hơi nói nhiều như vậy, nếu để cho đám người kia nghe được chắc chắn sẽ kinh ngạc rớt cằm.

"Khi nào thì anh có thể tới tìm em?" Điều Đường Tiểu Duy quan tâm hơn chính là cái này.

"Sinh nhật của em là ngày mười ba tháng hai phải không?"

"Làm sao anh biết?"

"Hỏi Đường Lâm, ngày đó anh sẽ tới tìm của em, bé cưng em thật biết chọn ngày sinh, qua hết sinh nhật lập tức đến lễ tình nhân." Khổng Định cười cong con mắt.

Đường Tiểu Duy tính toán xem thử thời gian đến sinh nhật mình còn cần bao lâu, không yên lòng ừ một tiếng: "Từ trước cho tới bây giờ em vẫn chưa từng trải qua ngày lễ valentine."

"Thật ngoan." Khổng Định hài lòng sờ mái tóc mềm mượt của cô.

Đường Tiểu Duy gật đầu, bởi vì thật lâu mới có thể gặp lại, hơi phiền muộn.

--- ----- --- tôi là đường phân cách ngày gia đình --- -----

Sau đó, Đường Tiểu Duy lại bắt đầu sinh hoạt đơn điệu của mình, mọi thứ đều không thay đổi, sinh hoạt của Đường Lâm vẫn ngợp trong vàng son như trước, vẫn mê luyến Khổng Định như trước, chỉ là đối với Đường Tiểu Duy thì càng không quan tâm hỏi. Mà Đường Tiểu Duy vẫn mỗi ngày ngoan ngoãn đi học, thỉnh thoảng phát sinh chút chuyện với giáo viên, thế nhưng, cô đã bắt đầu chăm chú học tập, điều này làm cho rất nhiều người kinh ngạc.

Dần dần, một năm mới đã tới, lúc Nguyên Đán, Đường Lâm và Đường Tiểu Duy cùng nhau trở về nhà họ Đường.

Trong nhà người người nhốn nháo, trên ghế sofa lon trong phòng khách đều là người, hai người lần lượt chào hỏi từng người một, cái gì mà bác cả, vợ của bác cả, anh lớn, chị lớn, cô ba, dượng, em họ nhỏ, chú nhỏ, thím nhỏ, em trai nhỏ, hai người hoa cả mắt chào hỏi xong tất cả mọi người, ngồi yên lặng trên ghế sofa trong góc phòng bắt đầu ngày người.

Người trong nhà đều trò chuyện với nhau, chỉ chốc lát sau đã chuyển dời ánh mắt đến trên người hai người đang ngăn người: "Đường Lâm, cháu cũng sắp tốt nghiệp rồi phải không!? Có định tìm việc không?" Người hỏi là vợ của bác cả.

"Không phải còn nửa năm sao, đến lúc đó rồi hãy nói." Đường Lâm không có một chút nhiệt tình.

"Nhìn con bé này, cứ tự do ở bên ngoài, cái gì cũng tới khi cuối cùng rồi mới giải quyết." Vợ của bác cả liếc mắt nhìn Đường Lâm, cười oán giận với mọi người.

"Con bé từ nhỏ đến lớn đức hạnh đều như vậy, mẹ quan tâm con bé làm gì." Anh cả Đường Thiên nói.

"Đường Thiên, đức hạnh của anh thật tốt." Đường Lâm trừng anh, khinh thường nói: "Ở nhà thì ra về đáng thương, bên ngoài lại làm vua, hai ngày trước còn nghe nói..."

"Ôi chào ôi chào ôi chào, em gái tốt, em gái của anh, xin ngài hãy ăn một quả táo." Đường Thiên nhanh chóng cọ cọ bên người Đường Lâm, kín đáo đưa cho cô một quả táo để chặn cái miệng nhiều chuyện của Đường Lâm, Đường Lâm nhìn thím Ôn Nhã đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa lon một chút, không tiếp tục nói nữa, hừ một tiếng, nhận quả táo gặm.

"Gần đây Tiểu Duy học tập thế nào? Lớp mười hai là thời điểm mấu chốt, đã nghĩ kỹ nên thi vào đại học nào chưa?" Cô ba quan tâm tới Đường Tiểu Duy.

"Cháu muốn thi vào học viện hàng không." Đường Tiểu Duy đột nhiên nói ra lời làm người ta kinh ngạc.

"Ôi, Đường Tiểu Duy thật có triển vọng." Đường Lâm sinh hoạt mỗi ngày chung một chỗ cùng với cô, cũng không biết cô có ý nghĩ này: "Chỉ với trình độ của em, lại còn muốn thi vào học viện hàng không? Tại sao em không thi vào đại học Thanh Hoa?"

"Không thi vào Thanh Hoa, phải đi học viện hàng không." Đường Tiểu Duy liếc Đường Lâm một cái, nói nghiêm túc.

"Giữa ban ngày ban mặt mà vẫn còn nằm mơ được." Đường Lâm khinh bỉ cô.

"Năm đó chị không thi đậu, em giúp chị hoàn thành tâm nguyện." Đường Tiểu Duy nói.

"Đường Tiểu Duy, em phải cẩn thận một chút, đừng treo cao như chị, cẩn thận lại rơi xuống ban lịch sử của đại học S, rõ là, ông cụ cũng không giúp chị, thật độc ác." Đường Lâm nói đến đây cũng có chút oán giận, nếu không... Năm đó cũng sẽ không kiên quyết dọn ra ngoài ở.

"Chính mình không học tập cho giỏi lại oán ông cụ không thu xếp cho chị." Đường Tiểu Duy cố ý bới móc, bởi vì gần đây Đường Lâm luôn vắng vẻ, cô vô cùng muốn đấu võ mồm với chị.

"Đường Tiểu Duy, em lại lâu rồi không bị ăn đòn có phải không?" Đường Lâm giơ tay lên khoa tay múa chân một cái để hù dọa cô.

"Hai đứa nhỏ này lúc nào cũng cãi nhau." Dượng cười ha hả nhìn Đường Lâm và Đường Tiểu Duy cãi nhau.

"Hai cô này lúc nào cũng đấu, càng đấu cảm tình càng tốt, Tiểu Duy từ nhỏ đã dính Lâm Lâm." Chú nhỏ mở miệng.

"Ai có cảm tình tốt với em, nếu không có em chị sẽ không bận tâm vì người khác bị làm phiền." Đường Lâm phản bác.

Đường Tiểu Duy nháy mắt ủy khuất.

Mọi người cười ha ha một tiếng, lại bắt đầu tán dóc huyên thuyên.

"A, vợ chồng anh hai cũng đến rồi." Cô ba là người đầu tiên phát hiện hai người đang đi vào cửa, mọi người cùng nhau nhìn lại, tiểu bối nhanh chóng đứng lên nghênh tiếp.

Đường Thừa Chí, Từ Cảnh Lam dắt nhau đi tới, Đường Lâm và Đường Tiểu Duy cũng đi theo tới.

Mọi người ân cần thăm hỏi lẫn nhau một cái, ánh mắt của Đường Thừa Chí lập tức chuyển qua trên người Đường Lâm: "Đường Lâm, còn biết về nhà?"

"Bố, ngài nói gì vậy, đây không phải là nhà của con sao, làm sao con lại không trở về chứ." Đường Lâm lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười.

"Hừ, đừng tưởng rằng con ở bên ngoài làm chuyện tốt gì mà bố không biết, con nhanh chóng kiểm chế lại, đừng cứ ngày ngày phoi ra bộ dáng cợt nhả, một chút đáng về tiểu thư khuê các cũng không có." Về mặt Đường Thừa Chí nghiêm túc.

Từ Cảnh Lam vỗ vỗ tay của chồng: "Thừa Chí, hôm nay đừng trách mắng đứa nhỏ, thật vất vả mới thấy một lần."

Đường Thừa Chí nghe xong lời của vợ, trừng mắt nhìn Đường Lâm một cái, ngồi vào trên ghế sa lon.

"Tiểu Duy, học kỳ sau dọn về đi, con theo Đường Lâm chúng ta đều lo lắng, chính con bé cũng bừa bộn, làm sao có thể chiều cô con." Đường Thừa Chí nhìn Đường Tiểu Duy bên người Đường Lâm, đột nhiên nói.

Đường Tiểu Duy im lặng không nói lời nào.

"Không muốn sao?" Đường Thừa Chí nhíu mày một cái, hỏi.

"Vâng." Đường Tiểu Duy thẳng thắn, không sợ hãi chút nào đón lấy ánh mắt của Đường Thừa Chí.

"Nếu Tiểu Duy không muốn thì chuyện này nói sau đi! Sau tết Quân Trúc có thể sẽ trở về, đến lúc đó hỏi ý kiến một chút: " Mẹ Đường - Từ Cảnh Lam nhanh chóng giảng hòa.

"Quân Trúc đã không trở lại bốn năm phải không? Em gái nhỏ này, lại không lưu luyến gia đình như thế." Bác gái liếc nhìn Đường Tiểu Duy, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

"Lúc đó Đường Lâm chẳng phải... may mắn không để cho nó ra thành phố Lận Châu, nếu không... Cũng giống như Quân Trúc đi nước ngoài rồi, có thể mười năm cũng không một lần trở về." Đường Thừa Chí lại chìa mũi nhọn về hướng Đường Lâm.

"Được rồi, một lúc nữa cụ ông xuống lầu, đừng giáo huấn con cái, đừng làm cho ông cụ thêm tức giận nữa." Bác cả đột nhiên lên tiếng.

"Đã biết, anh trai." Đường Thừa Chí vẫn luôn rất tôn trọng đối với anh trai lớn.

"Thừa Chí em cũng thật là, con cái phạm sai lầm còn không phải do người bố không cố gắng hết trách nhiệm hay sao, dù sao cũng đừng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn con nhỏ, hai cô gái nhỏ này như thế là do thói quen lạnh nhạt của các em, các em nhớ quan tâm một chút, bận rộn không quản không hỏi, xảy ra vấn đề thì lập tức không đánh thì mắng, như vậy làm sao có thể giáo dục tốt." Bác cả nhìn rất rõ ràng, một lời nói toạc ra.

"... Vâng." Đường Thừa Chí gật đầu.

"Tất cả đã tới?" Tiếng nói đầy uy nghiêm từ trên lầu truyền tới.

Mọi người đều rùng mình, nhao nhao đều đứng lên, đi đến thang lầu.

Cụ ông nhà họ Đường chống gậy chậm rãi đi xuống từ trên thang lầu, bảo mẫu ở phía sau cẩn thận theo sau, mọi người đứng ở lầu dưới, đi lên thang lầu nghênh tiếp, trong miệng hỏi thăm thân thể như thế nào, tình hình sức khỏe ra sao, đủ lời nói nịnh hót truyền đến.

Đường Lâm và Đường Tiểu Duy đứng ở trong góc nhỏ, nhìn lẫn nhau bĩu môi, không vì cái gì khác, chỉ vì những lời nói đối trá vô cùng rõ ràng này.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hồn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Lá chắn thứ hai

Một bữa cơm vô cùng áp lực, người cả bàn đều vây quanh cụ ông, sợ nói gì đó chọc giận ông mất hứng, cùng lúc đó, còn nghĩ hết biện pháp để làm ông vui vẻ, từ nhỏ Đường Lâm và Đường Tiểu Duy đã sinh hoạt dưới bầu không khí như vậy, cũng đã sớm luyện thành thói quen.

"Đường Lâm năm nay hai mươi hai rồi phải không?" Ông cụ đột nhiên lên tiếng.

Đường Lâm gật đầu: "Vâng thưa ông nội."

"Tiểu Thiên tốt nghiệp đại học xong đã kết hôn, cháu sang năm tốt nghiệp cũng lập gia đình đi!" Ông cụ đột nhiên nói.

"Ông nội, con không muốn kết hôn sớm như vậy." Đường Lâm không vui.

"Còn muốn đến tới khi nào? Ta nói tốt nghiệp xong kết hôn thì tốt nghiệp xong phải lập tức kết hôn." Tinh thần của ông cụ vô cùng tốt.

Đường Thừa Chí nói với Đường Lâm: "Không được phép ngỗ nghịch ông nội, ông nội nói cái gì chính là cái đó."

Đường Lâm trợn trắng mắt, sau đó nghĩ lại, cười hỏi: "Ông nội, cháu có thể tự chọn chồng cho mình được không?"

"Tự chọn? Ta đã chọn xong cho cháu rồi." Ông cụ như có điều suy nghĩ nhìn cô: "Nói xem thử cháu muốn chọn người nào?"

"Không Định, ông nội, cháu muốn gả cho Không Định." Đường Lâm không chút do dự nói.

"Tôn tử quý báu của nhà lão Không?" Ông cụ nhíu mày, suy nghĩ một chút: "Nếu cháu muốn vào cửa nhà bọn họ thì phải xem thử năng lực của cháu đã, chỉ cần Không Định bằng lòng cưới cháu, sẽ không có người nào trong nhà lão Không phản đối, theo ta được biết, Không tiểu tử cũng không dễ đối phó."

"Ông cho cháu thời gian bao lâu?" Đường Lâm hỏi.

"Lâm Lâm, cháu không có thời gian rồi, có một số việc không thể cưỡng cầu được, hai ngày nữa ta an bài cháu và vị hôn phu cùng ăn bữa cơm, nếu như tốt đẹp, thì mau chóng quyết định ngày cưới." Nhìn ông cụ bình thường đều không để ý đến chuyện bên ngoài, thật ra chuyện gì ông cũng đều nhìn thấu.

Đường Lâm im lặng không nói.

"Tiểu Duy, nghe nói kỳ kiểm tra giữa kỳ lần trước cháu lại đứng thứ nhất từ dưới đếm lên?" Ông cụ đột nhiên thay đổi đối tượng.

Đường Tiểu Duy ngoan ngoãn gật đầu, đã sớm biết bản thân mình trốn không thoát, vì vậy vô cùng bình tĩnh chờ ông cụ phê bình.

"Hiện tại điểm kiểm tra của cháu là bao nhiêu cũng không quan trọng, thế nhưng điểm thi vào trường cao đẳng nhất định phải từ 600 điểm trở lên."

Đường Tiểu Duy tiếp tục gật đầu, dáng vẻ nghe lời, làm cho sắc mặt nghiêm túc của ông cụ hòa hoãn đi rất nhiều: "Học kỳ sau, ta an bài giáo sư dạy kèm ở nhà cho cháu học bù."

Đường Tiểu Duy dừng một chút: "Cháu cam đoan 600 điểm trở lên, không trở về nhà được không?"

Ông cụ suy nghĩ một chút, nhìn dáng vẻ kiên định của Đường Tiểu Duy, hồi lâu sau, khẽ gật đầu một cái coi như đồng ý.

"Gần đây Ôn Nhã đã gặp bác sĩ sao?" Ông cụ lại đưa ánh mắt chuyển tới trên người cháu dâu.

Ôn Nhã gật đầu.

"Nói như thế nào? Bụng vẫn không có tin tức?"

Ôn Nhã liếc nhìn Đường Thiên đang ngồi một bên, lắc đầu.

Ông cụ mím môi một cái, vừa muốn nói gì, vợ của bác cả đột nhiên mở miệng nói: "Bố, chuyện này không gấp được, chính con muốn làm bà nội còn phải

chờ một đoạn thời gian, thân thể chúng ta đều khỏe mạnh, chờ thêm mấy năm nữa cũng không có chuyện gì, à... bố ơi, tôi ném thử măng này, thím Vương thật sự là càng ngày càng biết làm thức ăn..."

Cái đề tài được vợ của bác cả giải vây lái qua đề tài khác, về mặt Đường Thiên cảm kích nhìn mẹ dùng sức nháy mắt.

Gia yến Nguyên Đan qua đi, Đường Lâm và Đường Tiểu Duy đều bận rộn cho kỳ thi cuối kỳ, nên Đường Lâm yên tĩnh một đoạn thời gian.

Nhà họ Đường bên kia nhận được tin tức Đường Lâm đã thành thật, cho rằng Đường Lâm có xu thế kiểm chế tính phóng đãng, vì vậy lập tức an bài thời gian ăn cơm giữa cháu rể với Đường Lâm để ông cụ tuyển chọn.

Đường Lâm vừa nghe thì tức giận đến mức không có chỗ phát tiết, chỉ số phản nghịch trong cơ thể cô nói chỉ cần rời khỏi nhà họ Đường thì sẽ đến khắp nơi làm bữa bãi, cho nên, không có dăm uy của ông cụ, Đường Lâm bắt đầu ngang bướng, nói sẽ không đến, đương nhiên, cô biết làm như vậy là không cho nhà người ta mặt mũi, rất dễ làm cho ông cụ phát điên. Vì vậy, cô mề hoặc Đường Tiểu Duy: "Tiểu Duy, em gái yêu quý, giúp chị đi xem mặt được không?"

"Dựa vào cái gì?" Đường Tiểu Duy khề nhú máy.

"Dựa vào chị là chị của em."

"Thần tiên nào quy định em gái nhất định phải xem mặt thay chị gái." Đường Tiểu Duy bĩu môi hừ một tiếng.

Đường Lâm tức giận, đánh vào đầu Đường Tiểu Duy một cái: "Nói đi, yêu cầu gì?"

"Mang em đi quán ăn đêm hoặc là quán bar gì đó vui đùa một chút, nơi các chị thường hay đến ấy." Đường Tiểu Duy lập tức nói.

Đường Lâm suy nghĩ một chút, đột nhiên cười: "Thành giao, sẽ dẫn em đi một lần, hơn nữa, chị cũng chuẩn bị mang em đi ra mở mang kiến thức, cuối cùng chứng thực một ít chuyện."

Đường Tiểu Duy không hiểu vì sao: "Chuyện gì?"

"Không có gì, vậy chúng ta thành giao?" Đường Lâm muốn xác nhận Đường Tiểu Duy đã thật sự đáp ứng chưa.

"Thành giao." Đường Tiểu Duy gật đầu.

Cô không có mục đích gì lớn, chỉ muốn đi thử xem vận may, xem thử có thể gặp được Không Định hay không, cô đã rất nhớ rồi.

"Chị, chị có biết vị hôn phu của chị là ai không?"

"Ai là vị hôn phu chứ, ông cụ nói như vậy là em lập tức nói theo, chị đã đồng ý bao giờ chưa." Đường Lâm không vui nói: "Ai biết anh ta là ai, đoán chừng là phú nhị đại ăn không ngồi rồi phong lưu hoa tâm nhà ai, yêu nhiều người, chị không lạ gì."

"Chị có yêu cầu gì với em không?" Đường Tiểu Duy tiếp tục hỏi.

"Không có yêu cầu gì, tới đó thì ngồi xuống, người ta nhìn thấy một đứa trẻ con như em, phòng chừng cũng chướng mắt, như vậy về nhà nói với ông cụ là bên kia chướng mắt chúng ta không phải là được sao." Lúc Đường Lâm nói lời này, cẩn thận nhìn Đường Tiểu Duy một chút, thấy cô không có phản ứng gì quá lớn mới yên lòng.

Đường Lâm nói ngoài miệng thì nhẹ nhàng, mà khi Đường Tiểu Duy dựa theo địa chỉ mà bọn họ nói đến nhà ăn ở tầng chót khách sạn, mới biết được đây là muốn làm lớn mã, bởi vì người tới trong lúc này không chỉ là cháu rể, còn có cha mẹ cháu rể và cha mẹ của Đường Tiểu Duy.

"Tiểu Duy, Đường Lâm đâu?" Mẹ Đường - Từ Cảnh Lam thấy Đường Tiểu Duy tiến đến, nhanh chóng đi tới.

Trán Đường Tiểu Duy hơi đỏ mồ hôi, cảm thấy lần này thật là không tính toán kỹ, cô cho mẹ Đường một nụ cười khả ái: "Trên đường kẹt xe quá, vừa lúc con ở gần đây, chị trước hết để cho con qua đây nói một chút, bây giờ chị gấp không được, xe trên đường vô cùng nhiều, chỉ cần đường thông một chút, chị ấy nhất định sẽ qua đây như bay..."

"Mấy giờ rồi mà kẹt xe, cũng không phải đi làm, có phải nó không đến, đẩy con tới để thay thế?" Đường Thừa Chí đi tới nghe được Tiểu Duy nói, lập tức giận dữ mắng mỏ.

Thực sự là biết con gái không ai bằng cha, trong thâm tâm Đường Tiểu Duy cảm thán.

"Được rồi, chúng ta hãy ngồi vào trước đi, đừng để cho người ta chê cười." Mẹ Đường kéo chồng, mang theo Đường Tiểu Duy ngồi xuống.

Bên kia chỉ ngồi hai người, một người phụ nữ trung niên hơi mập hòa ái và một người đàn ông trung niên cao gầy, một người cười như phật Di Lặc, một người lạnh băng. Đường Tiểu Duy dưới sự dẫn dắt của mẹ Đường, ngoan ngoãn kêu một tiếng: "Cháu chào cô chú Phương."

"Phu nhân Đường, đây là con nhỏ thứ hai của vợ chồng cô phải không, tôi nhớ lần trước đã gặp qua." Người phụ nữ trung niên hòa ái nhìn Đường Tiểu Duy cười ha ha nói.

"Đúng vậy, lần trước đụng phải một lần ở cửa hàng." Từ Cảnh Lam khẽ gật đầu, cười khéo.

Đường Tiểu Duy nhìn người phụ nữ trước mặt một chút, lặp lại tiếng xưng hô ‘Con nhỏ thứ hai’ này, đột nhiên giật mình một cái, đây không phải mẹ của Phương Giai sao? Nếu là mẹ của Phương Giai vậy cũng là...

Vào lúc này cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông mang theo nụ cười lưu manh phóng khoáng ngông nghênh đi tới, chọc cho các cô phục vụ gần đó liên tiếp đưa mắt tập trung ở trên người anh ta.

"Chú Đường, thím Đường, xin lỗi, con đã tới chậm, đường ở Lận Châu này, không biết làm sao tại tắc nghẽn, làm con thật gấp, ngài xem đầu con đầy mồ hôi." Miệng người này nói năng ngọt xớt, không phải ai khác, chính là Phương Đặc.

Đường Tiểu Duy nghe xong lời anh ta nói, trong lòng lập tức vui vẻ, nhìn xem, người ta nói kẹt xe đấy, lời nói dối này, lại có người giúp cô làm tròn vẹn, còn có trình độ nói sáo của Phương Đặc, xem ra bình thường cũng cùng cấp bậc với cô.

Cái đề cho Đường Tiểu Duy hưng phấn chính là hôn sự của Đường Lâm và Phương Đặc, hai người này nếu như bị ghép thành một đôi, cô chẳng phải sẽ lập tức giải quyết được hai tình địch mạnh mẽ sao, điều này làm cho Đường Tiểu Duy cao hứng không thôi.

"Đừng nói nhiều nữa, cởi áo khoác ngồi xuống đi, chú thím Đường sẽ không chấp nhặt với con đâu." Mẹ Phương cười vỗ vỗ Phương Đặc.

Phương Đặc lên tiếng trả lời cởi áo đưa cho phục vụ viên ở một bên, sau đó vừa quay đầu liền thấy Đường Tiểu Duy ở bên cạnh với vẻ mặt vui mừng lại hưng phấn, thật bất ngờ sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười, ý cười xuất phát từ nội tâm vui vẻ không ngừng lan rộng ra: "Tôi cứ tưởng vợ tương lai là ai, hóa ra là bảo bối em, cháu gái nhà họ Đường, chắc chắn, trước đây thật đúng là không có nghĩ tới điều này."

"Chớ nói lung tung, đây là con thứ hai của nhà chú Đường." Bố Phương lên tiếng.

"Con thứ hai?" Phương Đặc sững sốt.

Đường Tiểu Duy quả muốn tròn trắng mắt, tại sao người nhà bọn họ lại không cho người ta một cái danh xưng dễ nghe một chút, không phải con nhỏ thứ hai thì là con thứ hai...

"Chị gái của tôi cũng giống như anh, bị tắc xe trên đường." Đường Tiểu Duy giải thích nói.

Dù Phương Đặc có khéo léo, hiện tại cũng có chút giật mình, chị của Đường Tiểu Duy? Vậy không phải là Đường Lâm sao ... đây cũng quá khôi hài.

Đường Lâm, lại che giấu thân thế của mình rất tốt.

Phương Đặc ho khan một tiếng, mới vừa muốn nói chuyện, chợt nghe mẹ Phương hỏi: "Phương Đặc, con biết con thứ hai của thím Đường?"

"Vâng, biết ạ."

"Vậy chắc con cũng biết Đường Lâm." Mẹ Đường cười hỏi.

"... Cũng biết." Phương Đặc thực sự không hài lòng lắm về vị hôn thê Đường Lâm này, nếu kết hôn thật, về sau không chừng còn cho anh đội nón nói xanh nữa.

"Xem ra cái này còn đỡ phải cho hai đứa nhỏ bồi dưỡng tình cảm." Đường Thừa Chí cảm thấy nếu như trước đó còn quen biết thì rất có duyên phận.

Phương Đặc nhìn Đường Tiểu Duy yên tĩnh không nói ở một bên, cặp mắt khôn khéo hấp dẫn người khác như có điều suy nghĩ, anh nhếch môi cười: "Chú Đường, thím Đường, con và Đường Lâm là bạn tốt, hai chúng con kết hôn dường như có chút không thích hợp."

Mọi người sững sốt, Phương Đặc dừng một chút nhìn Đường Tiểu Duy, nói rằng: "Thật ra, con vẫn rất yêu mến tiểu thư thứ hai, chân chính muốn kết hôn là hai người chúng ta, phải không Tiểu Duy ~"

Đường Tiểu Duy bỗng nhiên ngẩng đầu, anh ta... nói cái gì?

Bốn vị phụ huynh đang sững sốt, lại càng sững sờ thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thân thiết trí mạng

“Đều là quan hệ thông gia với nhà họ Đường, đều cưới con gái của bác Đường, con lớn hay con thứ hai cũng không khác nhau gì cả, hơn nữa Đường Lâm cũng không thích con, mọi người xem ngày hôm nay cô ấy cũng chưa từng tới, chúng ta không thể cưỡng cầu, điều này còn có quan hệ đến hạnh phúc cả đời, hơn nữa mấu chốt nhất là con thích con thứ hai của nhà chú, cho nên bữa cơm này chúng ta lập tức quyết định đi, khi Đường Tiểu Duy lên đại học, hai chúng con lập tức kết hôn.” Phương Đặc thừa dịp người khác chưa phản ứng kịp, nói tất cả ra, điệu bộ cứ làm như thế.

Nhà họ Phương bên kia vẫn chưa có phản ứng gì, chỉ là bố Phương thấy con trai nói chắc chắn như thế. Vì vậy nhìn về phía nhà họ Đường: “Thừa Chí, ông xem cái này...”

Đường Thừa Chí nhìn Phương Đặc một chút lại nhìn Đường Tiểu Duy một chút: “Chuyện này của Đường Tiểu Duy nhà chúng tôi không thể do một mình tôi quyết định, chuyện này còn cần bàn lại.”

“Bác Đường, ngài là bố của cô ấy, ngài nói ngài không thể quyết định vậy thì còn ai có thể quyết định, ngài xem trong lòng của con đây, tim đập bịch bịch, hiện tại chỉ cần một câu nói của ngài.” Mồm mép Phương Đặc vô cùng nhanh nhẹn.

“Phương Đặc, anh đừng nói đùa, sự việc kiểu này chỉ cần một quyết định là không thể thay đổi được.” Đường Tiểu Duy rút cuộc tìm được giọng nói của mình.

“Bảo bối, em từ nơi nào nhìn ra anh nói đùa?” Phương Đặc không hề cợt nhả, bộ dạng nghiêm túc vẫn rất có lực uy hiếp.

Ngày hôm nay Đường Tiểu Duy bị kinh ngạc đến ngây người: “Anh không phải thích Không...”

“Anh thích em, mỗi ngày anh đều nghĩ đến việc kết hôn với em, đừng nghĩ tới những thứ ngổn ngang kia.” Phương Đặc cắt đứt lời của cô.

Cha mẹ Đường không biết Đường Tiểu Duy muốn nói gì, thế nhưng nhà họ Phương bên kia sau khi nghe được chữ “Không” này lập tức đổi sắc mặt, Không Định quẩn rủi mị hoặc kia, chính là người làm cho con trai nhất mạch đơn truyền của bọn họ nhào vào trên người nó, điều này làm cho bọn họ lo lắng ngày đêm không thể chợp mắt, hiện tại con trai rốt cục có người con gái nó yêu, lại muốn cùng kết hôn với người trong lòng, đồng thời gia đình của cô gái này còn tốt đến mức không thể tìm ra vài nhà như thế ở Lận Châu, bọn họ nào có lý do để không đáp ứng, cha mẹ Phương liếc nhau, quyết định.

“Thừa Chí à, nếu Phương Đặc thích con thứ hai của vợ ông, chúng ta làm cha mẹ cũng muốn thuận theo ý muốn của con trai, tôi cũng hiểu được nếu đã cưới con gái của nhà vợ chồng ông, con lớn hay con nhỏ cũng như nhau, hiếm khi hai đứa nhỏ có ý lẫn nhau, chúng ta làm người lớn cũng không thể ngăn cản, mong hai vợ chồng ông tiếp nhận, hôm nay quyết định cho hai đứa nhỏ.” Bố Phương mở miệng, lời nói thâm thía.

Đường Tiểu Duy rốt cục nghe không nổi nữa, cô cuối cùng cũng ý thức được đám người này đều không phải đùa giỡn. Vì vậy, cô lập tức phản kích: “Bác này, từ đâu bác nhìn ra hai chúng cháu có ý lẫn nhau? Cháu là một đứa nhỏ vị thành niên, định cho cháu một đối tượng kết hôn, chẳng phải bác đang dung túng cháu yêu sớm đó sao? Cháu là mầm cây nhỏ mà tổ quốc vun trồng, chú làm điều này, là rất sai trái, có rất nhiều lỗi với quốc gia có lỗi với Đảng!”

“Tiểu Duy, tại sao lại nói như thế với bác Phương, người lớn nói chuyện, trẻ con chớ xen mồm” Đường Thừa Chí sa sầm mặt.

Đường Tiểu Duy bĩu môi, ông ta mượn ‘Người lớn nói chuyện, trẻ con chớ xen mồm’ để đề cô cả đời.

“Cô bé kia, nói chuyện thật gây cười, thực sự là hồ môn vô khuyển nữ.” Bố Phương nghiêm túc nghe cô nói xong, không những không tức giận, ngược lại nở nụ cười: “Cô gái nhỏ này có chút thú vị, Thừa Chí à, con thứ hai của vợ chồng ông, chúng tôi hết sức coi trọng, ông có thái độ gì không?”

Đường Tiểu Duy không còn gì để nói đối với người một nhà họ Phương rồi.

Đường Thừa Chí do dự một chút, cảm điện thoại di động lên: “... Tiểu Duy, chuyện này bố thật sự không làm chủ được, còn phải hỏi ông cụ ở nhà một chút.”

Nhà họ Phương bên kia gật đầu: “Ừ, ông hỏi đi.”

Vì vậy, Đường Thừa Chí cảm điện thoại rời đi.

Điện thoại được kết nối, Đường Thừa Chí còn chưa lên tiếng, chỉ thấy bố Phương đi về phía ông: “Thừa chí, để tôi thương lượng với ông cụ.”

Đường Thừa Chí đưa điện thoại cho bố Phương: “Lão gia tử, cháu là Vĩ Quang...”

Hai người hàn huyên vài câu với nhau, Phương Vĩ Quang nói về sự tình một lần, còn nói về ý tưởng của bản thân, mà ông cụ bên kia dường như có chút do dự, vẫn chưa nói gì.

Phương Vĩ Quang tiếp tục nói: “Lão gia tử, cháu thấy Phương Đặc nhà cháu vô cùng thích Đường Tiểu Duy của nhà ngài, ngài không phải vẫn luôn coi trọng Phương Đặc sao, vừa lúc Phương Đặc và Tiểu Duy cũng thích lẫn nhau, dưới loại tình huống này Đường Lâm sẽ không thể có cái gì gút mắt với Phương Đặc, chúng ta không thể làm cho hai chị em bởi vì một người đàn ông mà lại có hiềm khích, bữa ăn hôm nay, Đường Lâm chưa từng tới, nó trực tiếp cho Đường Tiểu Duy tới, đoán chừng hai chị em cũng đã thương lượng xong, chúng ta làm người lớn, cũng đừng gây đánh uyên ương(*), ngược lại Đường Lâm và Đường Tiểu Duy đều là cháu gái của ngài, người nào gả cho Phương Đặc không phải đều giống nhau sao, lão gia tử người nghĩ sao?”

(*)Gậy đánh uyên ương: Ý chỉ chia cắt đôi lứa

“Cháu nói thật có đạo lý, thế nhưng dù sao Đường Tiểu Duy còn chưa tới mười bảy tuổi, đứa bé này còn quá nhỏ.” Ông cụ bên kia suy tính vấn đề tuổi tác.

“Phương Đặc nhà chúng cháu lớn hơn Đường Tiểu Duy bảy, tám tuổi, đây cũng không tính là lớn, chúng cháu có thể chờ Tiểu Duy lên đại học rồi đính hôn, hai đứa nhỏ này rất xứng đôi, chúng cháu cũng thật hài lòng với Tiểu Duy, một đôi ngày hôm nay cứ quyết định như vậy được không? Đường Lâm bên kia, cháu cũng giúp đỡ xem xét, khẳng định sẽ có người thích hợp.”

“... Nếu tình huống đã như thế này, cháu cũng nói như vậy rồi, cứ thế đi!” Ông cụ nói xong, cúp điện thoại.

Nhà họ Đường cuối cùng cũng thở phào.

Phương Vĩ Quang hết sức vui mừng, đưa điện thoại di động cho Đường Thừa Chí, “Chúng ta về sau là thông gia rồi.”

Sau khi hai người vui vẻ trở về tuyên bố chuyện này, Đường Tiểu Duy trực tiếp nổi bão, vỗ bàn một cái đứng lên: “Con không đồng ý, không đồng ý...”

“Nhìn em xem, còn giận đối với anh, anh biết em còn quá nhỏ không muốn kết hôn, thế nhưng chúng ta không phải đã nói là không kết hôn sao, trước tiên đính hôn, bảo bối, anh mang em đi chơi, chúng ta giảm nhiệt một chút...” Mặt mày Phương Đặc cười hóm hỉnh, tâm tình vui vẻ đến mức người chung quanh không một ai không cảm nhận được, anh ôm Đường Tiểu Duy đi ra ngoài, cười ha hả nói lời từ biệt với người khác.

Đường Tiểu Duy dùng sức giãy dụa cũng giãy không ra, hiện tại càng giống như là đứa bé nhỏ đang giận đối, tức giận cũng như không, trong chốc lát cô chỉ cảm thấy có một loại cảm giác vô lực tràn ngập toàn thân, Phương Đặc vui vẻ ra mặt dụ dỗ cô, lời nói lộn xộn, ở trong mắt người khác, đây quả thực là một đôi oan gia vui mừng, một người thất thường nháo loạn không được tự nhiên, một người cẩn thận nở nụ cười, hình ảnh này để cho mấy người đời trước nhìn, là vừa vui sướng lại vừa vui mừng.

Đi vào thang máy, Đường Tiểu Duy nhanh chóng giãy dụa, lập tức tránh thoát cánh tay của Phương Đặc, vừa rồi ở trước mặt mọi người bọn họ không biết có bao nhiêu thân mật.

Lúc này Đường Tiểu Duy cũng tỉnh táo rất nhiều, mà Phương Đặc thu lại vẻ mặt cột nhả, anh đứng đối diện cửa thang máy, thân thể hơi dựa về phía sau, khóe môi nhếch lên một nụ cười sau khi thực hiện được âm mưu.

Đường Tiểu Duy xoa xoa cổ tay bị anh cầm có chút đau, hỏi: “Anh có ý gì?”

“Bảo bối, nhìn giọng điệu của em này, làm sao có thể nói chuyện với vị hôn phu như vậy.” Mặt mày Phương Đặc khẽ nhíu lại, nhìn về phía Đường Tiểu Duy.

“Cái thân phận này tôi sẽ không thừa nhận.”

“Đừng sớm có kết luận như vậy, về sau sẽ phát sinh chuyện gì ai cũng không nói chắc chắn được.”

“Đến cùng là vì sao? Phương Đặc, thu hồi cái từ “yêu thích” tôi của anh đi.” Đường Tiểu Duy theo Phương Đặc đi ra thang máy, đi tới bãi đậu xe dưới đất.

Phương Đặc đi tới xe của mình trước, tay vịn cửa xe mỉm cười: “Điều anh nói với em là sự thật, Đường Tiểu Duy, anh thật sự cố gắng thích em.”

“Không Dịch đâu? Anh và Không Dịch không phải người yêu sao?” Đường Tiểu Duy hỏi.

Nụ cười Phương Đặc trên mặt dừng một chút: “Nghe ai nói? Đường Tiểu Duy, Không Dịch nghe em nói như vậy, sẽ rất thương tâm.” Nói xong Phương Đặc mở cửa xe ngồi vào, Đường Tiểu Duy ngồi theo trên ghế kế bên người lái: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Bãi đỗ xe có chút u ám, đèn xe của xe cô đi qua lướt qua bọn họ, sắc mặt của Phương Đặc cũng lúc sáng lúc tối theo đèn xe.

“Ngược lại, đó là ý nghĩ của bản thân anh.” Anh sờ chìa khóa xe trong tay, cười hi hi nhìn Đường Tiểu Duy, tâm tình thoát nhìn không phải là tốt bình thường: “Có rất nhiều người đều biết chuyện anh thích Không Dịch, nhưng thái độ của Không Dịch rất mơ hồ, cậu ấy không thương anh, thế nhưng cậu ấy cũng không rời khỏi anh, anh cũng cam nguyện để cho cậu ấy không rõ ràng như vậy, em xem cậu ấy có xấu hay không, em xem anh... có tiện không?” Lời nói như thế, vậy mà lúc nói anh vẫn ý cười đầy mặt như trước, giọng nói nhẹ nhàng giống như đang nói về thời tiết hôm nay như thế nào.

Đường Tiểu Duy nhìn khuôn mặt tươi cười Phương Đặc, trong chốc lát không biết nói cái gì.

“Mấy năm nay anh công khai ám chỉ rất nhiều lần, cậu ấy đều hiểu, thế nhưng cậu ấy không chấp nhận cũng không cự tuyệt, cứ như vậy,, có thể thỉnh thoảng lại để cho anh cảm thấy anh đối với cậu ấy mà nói là không cùng một dạng, cho nên bình thường anh nghĩ, cứ như vậy đi, nói chuyện cũng tốt.” Ý cười trên mặt Phương Đặc dần dần biến mất, vẻ mặt có chút không rõ, anh chăm chú nhìn Đường Tiểu Duy, một lát sau sâu kín nói: “Không nghĩ tới nửa đường lại tuôn ra em, một Trình Giảo Kim(*).”

Trình Giảo Kim(*): Ý chỉ kỳ đà cản mũi

“...”

Đường Tiểu Duy cảm thấy quan hệ giữa Phương Đặc và Không Dịch giống như quan hệ của chính mình và Không Dịch, không nóng không lạnh, ám muội không rõ, thỉnh thoảng lại cho cô cảm giác cô đối với anh cũng không giống nhau, thường thường ở thất vọng còn để lại một chút kỳ vọng.

“Anh đến cùng thích đàn ông hay là phụ nữ?” Đường Tiểu Duy quyết định trước tiên không thêm nghĩ đến vấn đề quan hệ của mình và Không Dịch nữa, hiện nay khó giải thích nhất chính là Phương Đặc.

“Anh thích phụ nữ và Không Dịch.” Lúc Phương Đặc nói lời này khoe miệng cong lên: “Anh nói như vậy, em hiểu không?”

Đường Tiểu Duy gật đầu một cái, ánh mắt lộ ra nghi hoặc, “Hôm nay tại sao anh phải làm như vậy? Hiện tại, tại sao tôi và anh lại nói chuyện về Không Dịch nhỉ?”

Nói đến chủ đề trên, Phương Đặc lại lộ ra nụ cười không đúng đắn trước sau như một kia: “Bảo bối, còn nhớ rõ lời anh từng nói không? Chớ nên tiếp cận người không nên tiếp cận, nhưng em thì sao?” Anh vẫn liếc nhìn Đường Tiểu Duy như trước: “Đây là nghiêm phạt cho em, còn việc em và anh cùng nói về chuyện của Không Dịch, là anh muốn cho em thấy rõ, em cũng chỉ giống như anh, giống ở chỗ đều bị Không Dịch mê hoặc lại không chiếm được bất kỳ cam kết gì từ cậu ấy, thất vọng sao, Đường Tiểu Duy? Thất vọng thì buông tha đi, lựa chọn tốt nhất của em là an tâm theo anh ... Anh sẽ đối tốt với em.” Câu nói sau cùng, Phương Đặc nói rất trịnh trọng.

Trong nháy mắt Đường Tiểu Duy cảm thấy, Phương Đặc thật đáng sợ.

Lúc mới bắt đầu, cô còn tưởng rằng nhiều lắm thì cái này cũng chỉ là một cái trò đùa dai của anh...

“Phương Đặc, anh vì nghiêm phạt tôi, mà đánh đổi cả chính bản thân mình, đây coi như là đánh một trận vang dội.” Đường Tiểu Duy trấn định nói.

Phương Đặc cười ngày càng càn rỡ, anh nói: “Tiểu bảo bối, anh làm như vậy tuyệt đối có lợi ích to lớn cho anh” Anh vô cùng hứng thú nhìn Đường Tiểu Duy, thấy cô nghi hoặc, vẻ mặt đặc ý: “Cẩn thận nghe anh nói này, anh sớm muộn gì cũng phải cưới một người phụ nữ mà gia đình phân phó, không phải em thì chính là chị gái của em, cưới người phụ nữ Đường Lâm này đơn giản là tìm phiên toái cho mình, chẳng phải em còn rõ ràng hơn anh sao! Cho nên, em, là lựa chọn tốt nhất; hơn nữa, nếu em là vị hôn thê của anh, Không Dịch kiêu ngạo sẽ chẳng thêm ngó tới em, ha ha ha, còn nữa, đính hôn với nhà họ Đường, đây quả thực là cường cường liên hợp, Lận Châu sau này còn chẳng phải của chúng ta sao.”

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hồn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hiềm khích cuối cùng

Editor: Âu Dương Lạc Cửu

Đường Tiểu Duy nhìn mắt của Phương Đặc, muốn nhìn rõ ở trong đó có bao nhiêu phần thật giả, lại cảm thấy bên trong sâu không thấy đáy: “Phương Đặc, ngày hôm nay từ khi ánh mắt của anh nhìn thấy tôi, anh lập tức quyết định nhiều chuyện như vậy, tại sao một người thông minh như anh, lại đi vào ngõ cụt mang tên Không Dịch kia.”

“Người thông minh đến đâu gặp phải chuyện tình cảm đều là đũa ngọc, anh như thế, em cũng như vậy.”

“Phương Đặc, anh thật quá cuồng dại, thứ mất đi sẽ càng nhiều, tôi nhỏ như vậy còn hiểu đạo lý này, tại sao anh lại không hiểu?” Đường Tiểu Duy nói xong lời này, mở cửa xe xuống xe, trước khi rời đi cô kiên định nói: “Tôi sẽ không để cho anh được như ý.”

Nhìn bề ngoài, Đường Tiểu Duy là một cô nàng ngoan ngoan ngốc ngốc, bạn nói cái gì cô ấy sẽ yên lặng nghe, không nói nhiều cũng rất có chủ ý của mình, nếu như cô nhận định cái gì, cho dù là mười đầu trâu cũng kéo không lại được, thật ra, cô khó kiểm soát hơn Đường Lâm nhiều.

Sau khi Đường Tiểu Duy về nhà thì nói cho Đường Lâm biết người xem mắt bên kia là Phương Đặc, mà chuyện của cô và Phương Đặc, hai nhà định rồi.

Đường Lâm vô cùng giật mình, sau khi chậm rãi hồi ký cuối cùng cũng hiểu: “Nhà Phương Đặc hẳn là bức hôn rồi, anh ta cũng tùy tiện muốn ai kết hôn cũng được, vừa lúc em còn quá nhỏ, không thể kết hôn nhanh chóng được, thuận tiện cho anh ta chơi bời bên ngoài mấy năm, tiểu tử này có ý gì đầu ngón chân của chị cũng đều có thể đoán được.” Tâm tình Đường Lâm rất tốt ôm bả vai của Đường Tiểu Duy: “Tiểu Duy, Phương Đặc không sai, các ưu điểm của đàn ông có anh ta đều có, các ưu điểm của đàn ông không có anh ta cũng có, bao nhiêu phụ nữ kêu khóc ôm sòm muốn gả cho anh ta, mệnh Tiểu Duy nhà chúng ta thật tốt.” Đường Lâm vỗ vỗ đầu Đường Tiểu Duy, cười nói.

“Khuyết điểm mà đàn ông không có, anh ta cũng có.” Đường Tiểu Duy lạnh lùng nói.

“Khuyết điểm gì?” Đường Lâm không phản ứng kịp.

“Thích đàn ông.”

“Ah... Ừm... Cái này, đó không phải là do Khổng Dịch quá hấp dẫn người sao, đàn ông cũng chịu không nổi, đây cũng là do anh ta gặp Khổng Dịch, nếu như Phương Đặc không có đụng tới Khổng Dịch, nhất định là một người đàn ông tốt mà mọi cô gái đều thích gã.” Đường Lâm cười hi hi nói.

“Chị, chính chị cũng nói, nếu như không gặp, hiện tại không phải đã gặp rồi sao, chị nói nhiều như vậy, còn không phải là vì để cho em thay chị đi theo anh ta, Đường Lâm, chị ích kỷ cũng nên có chút giới hạn đi.” Nhiệt độ trong mắt Đường Tiểu Duy càng ngày càng thấp, Đường Lâm nhìn trong mắt, vậy mà lại cảm thấy được có lạnh lẽo phát ra: “Có phải chị đã sớm biết hay không, nếu em đi, rất có thể bị bên kia coi trọng, mà sẽ không giống như chị nói vậy, nhà người ta nhìn thấy em là một đứa nhỏ lập tức bỏ đi ý nghĩ trong đầu.”

Đường Lâm bị nói trúng tâm sự, có chút nóng nảy: “Tiểu... Tiểu Duy, em đừng nghĩ như vậy, em đã nói là em giúp chị mà, Tiểu Duy, em giúp đỡ chị nha, chị thật sự không thể có cái gì hôn ước với Phương Đặc, còn cùng Khổng Dịch thì càng không thể nào, cái này không thể.” Đường Lâm có chút nóng nảy, dù sao từ trước đến nay Đường Tiểu Duy chẳng bao giờ nói chuyện nhiều như vậy cùng cô, dù cho các cô bình thường đánh lộn đầu võ mồm, nhưng Tiểu Duy chưa bao giờ có nét mặt quyết tuyệt bị tổn thương như thế.

“Chị chỉ nghĩ cho chính chị, lo lắng chị theo Phương Đặc sẽ không có khả năng với Khổng Dịch, vậy nên chị lập tức nghĩ đến em, em theo Phương Đặc rồi thì chị có thể ở cùng Khổng Dịch rất tốt.” Trong mắt Đường Tiểu Duy đã chứa đầy nước mắt, cô đưa tay chà xát, trừng mắt nhìn Đường Lâm, “Đừng quên lời hứa chuyện của em.”

Nói xong lời này, Đường Tiểu Duy lập tức xoay người rời khỏi.

Về sau vài ngày, Đường Lâm vẫn hỏi han ân cần đối với Đường Tiểu Duy bộ dạng cực kỳ lấy lòng, Đường Tiểu Duy cũng không phải thực sự tức giận với Đường Lâm, chỉ là trái tim cô đã băng giá rồi.

Sau khi hoàn toàn thất vọng, đối với Đường Lâm, chị ấy muốn làm cái gì cũng không quan trọng.

Hai người vẫn sinh hoạt chung một chỗ như cũ, nói chuyện phiếm như cũ, chỉ là, Đường Tiểu Duy không hề ý lại Đường Lâm, không hề kể cận cô.

Mà trong mắt Đường Lâm, chính là Đường Tiểu Duy còn đang tức giận. Vì vậy Đường Lâm nỗ lực biểu hiện, không đi ra ngoài chơi, nấu cơm cho cô ăn, nói chuyện cười cho cô nghe, những thứ này Đường Tiểu Duy tiếp thu toàn bộ, nhưng vẫn không thân mật cùng Đường Lâm giống như trước kia.

Gần tới hôm nay, kỳ thi cuối cùng của Đường Tiểu Duy kết thúc, mới vừa đi ra vườn trường đã gặp được xe Volkswagen Beetle màu vàng của Đường Lâm ngừng ở ven đường, Đường Tiểu Duy đến gần, Đường Lâm lập tức xuống xe mở rộng cửa cho cô: “Em gái yêu quý, chị tới thực hiện lời hứa, không phải em muốn đi pub chơi sao? Hôm nay chị mang em gái của chị đi mở mạng kiến thức một chút.”

Đường Lâm vui vẻ nói, có chút hưng phấn: “Hai ngày trước không mang em đi là vì sợ làm lỡ kỳ kiểm tra của em, là bởi vì chuyện này nên em vẫn không được tự nhiên với chị sao? Chị thật sự thật là oan ức nha, chị thực sự là vì muốn tốt cho em, Tiểu Duy, chị dụng tâm lương khổ(*)...”

(*)Dụng tâm lương khổ: Tóm lại là phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại

Đường Tiểu Duy im lặng nhìn cảnh vật ven đường lóe lên một cái rồi biến mất, cô cảm thấy Đường Lâm vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu thất vọng của cô.

Đi lượn quanh mấy vòng, nơi Đường Tiểu Duy luôn luôn nghĩ về, rốt cục đi vào dưới sự hướng dẫn của Đường Lâm.

Thật ra Đường Tiểu Duy không ôm bao nhiêu hy vọng khi có thể ở chỗ này đụng tới Khổng Dịch, bởi vì Khổng Dịch nói thời gian gần nhất sẽ tương đối bận rộn, vốn tưởng rằng sẽ không gặp được người, nhưng không nghĩ mới vừa cùng Đường Lâm đi vào đã gặp được anh.

Mọi thứ xung quanh đều phức tạp, tiếng nhạc, tiếng gào của DJ, nam nữ trong sàn nhảy, mọi người hưng phấn uống rượu tán tỉnh...

Chỉ có Khổng Dịch, an tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, đầu tựa ở trên vai Phương Đặc ngủ, Phương Đặc đang nói chuyện cùng một người đàn ông ở bên trái, lúc nói chuyện thân thể không hề di chuyển, đáng vẻ cẩn thận, hai người kia cùng với bầu không khí nơi này có chút không hợp nhau, mà người gần đó, hiển nhiên là tập mãi thành thói quen, không quan tâm chút nào tới bọn họ, cả trai lẫn gái cười đùa đi tới đi lui nhạo báng lẫn nhau.

Lúc một người đàn ông trẻ tuổi đi đến bên kia, không cẩn thận va vào chân dài đang vươn ra của Khổng Dịch, Khổng Dịch bất mãn mở mắt, thuận tay nắm lên một cái lon không biết người nào đã uống ở bên cạnh ném về phía người nọ, người nọ phản ứng nhanh chóng tiếp được, lại bị đồ uống còn lại trong lon vẩy đầy một tay.

Phương Đặc cũng quay đầu lại, anh nhún mày nói với người kia: “Cậu đến trễ.” Giọng nói không phải là rất tốt.

Người nọ cười ha ha đưa tay vỗ bả vai Khổng Dịch, Khổng Dịch hơi nghiêng người một cái, người nọ dừng một chút nhìn nước dính trên tay mình, cười xòa nói: “Quên mất, một tay dính toàn đồ uống, Khổng Dịch cậu ngủ tiếp đi, do tớ không cẩn thận.”

Khổng Dịch cũng không khách khí, tiếng nói người nọ vừa dứt, anh lập tức nhắm hai mắt lại.

Mới vừa nhắm lại, trong nháy mắt, cặp mắt kia đột nhiên lại mở ra, phát ra ánh sáng, người nọ lại hoảng sợ, lúc cho là anh muốn làm gì, Khổng Dịch nhấc chân đứng lên, trực tiếp đi đến chỗ mới vừa có hai người đứng cách đó không xa, động tác bất ngờ này trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của mọi người, tất cả ánh mắt đều nhìn lại về phía anh.

“Ai ui, Đường Lâm tới, cô gái phía sau kia...” Không biết người nào mở miệng nói chuyện, không đợi người nọ nói xong, lại bị người bên cạnh kéo một cái, ý bảo anh ta im lặng.

Người nọ không nói tiếp, chỉ là nghĩ thầm nghĩ lúc nào mà Không Dịch này đối tốt với Đường Lâm vậy rồi, tự mình nghênh tiếp.

Nhưng không nghĩ, anh trực tiếp lướt qua Đường Lâm, đi tới trước mặt cô gái thanh thuần đáng yêu ở phía sau, tự tay kéo lấy tay của cô gái kia, lắc lắc: “Bé cưng, bé cưng, thật sự là em sao.”

Ái chà chà, mọi người đều nhìn thấy, tất cả mọi người đều chấn động, chưa từng thấy Không Dịch như vậy, cho dù là đối với Phương Đặc, cũng không thấy anh nuông chiều như vậy, nhìn xem vẻ mặt vui vẻ, dáng dấp chân chó kia kia.

Nhìn cô bé gái kia nữa, cô gái ấy cười, cười mắt to đều cong lên, nhưng vẫn có thể thấy rõ ánh sáng lóe ra ở trong đó, còn có hai cái má lúm đồng tiền, thực sự là đáng yêu khiến cho người ta muốn nheo một chút, bóp một cái, khẽ cắn.

Vóc dáng cô gái không cao lắm, khoảng một mét sáu mươi, mặc quần áo jean màu tuyết và mang giày lông xù, trên lỗ tai còn đeo bao tai tuyết lông xù, cô đứng thẳng tập ngẩng đầu nhìn Không Dịch, khuôn mặt nhỏ nhắn có dung mạo rất xinh đẹp, tất cả tia sáng ở quán bar dường như đều tụ tập ở trong nụ cười đẹp mắt của cô ấy, người đẹp, thật sự là một người rất đẹp.

Nhìn Không Dịch trước mặt cô, tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, một đôi mắt hấp dẫn người khác, hai chân thẳng thon dài, khí chất ung dung cao quý, người đẹp, thật sự là một người rất đẹp.

Vì vậy, đều âm thầm cảm thán, người đẹp, mọi đôi người đẹp.

Đường Lâm trừng mắt nhìn hai người không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình, lạnh như băng nói: “Xem ra tôi đoán không lầm, Đường Tiểu Duy, em sau lưng chị làm không ít chuyện nha, chị cho em cơ hội giải thích.”

Đường Tiểu Duy liếc nhìn khuôn mặt xanh mét của Đường Lâm một cái, nghĩ thầm cái gì nên tới sớm muộn cũng phải tới.

Phương Đặc đang ngồi trên ghế sa lon mặt lạnh không nói lời nào, Tiểu Bạch bên cạnh vẻ mặt xem kịch vui, anh luôn luôn biết sẽ có một ngày như vậy, những người này đều không phải là đèn càn dầu, nhất định phải làm chút chuyện gì để cho bọn họ tiêu khiển.

“Đường Tiểu Duy? Haha, cậu vào được?”

Đang ở lúc trong lòng Đường Tiểu Duy rối rắm chọn lời làm sao để nói, thì nghe có người gọi cô.

Ngoài ý muốn ở nơi này cũng có thể gặp được người cô quen biết, quay đầu nhìn lại, không phải Trần Cẩm Húc thì là ai, bên cạnh cô còn có một người đàn ông, đầu không phải vô cùng cao, tóc ngắn ngắn, vừa nhìn không phải là soái ca gì, nhưng rất có mùi vị của một cậu bé tuổi còn trẻ.

Sau đó, Đường Tiểu Duy biết cậu chính là Hàn Tử An, một người tổn thương Trần Cẩm Húc sâu đậm, người đàn ông thay đổi cả cuộc đời Trần Cẩm Húc.

Trần Cẩm Húc nhìn Không Dịch cùng Đường Tiểu Duy dặt tay nhau một chút, vẻ mặt hơi hiểu rõ.

Sau khi Đường Lâm nhìn thấy Trần Cẩm Húc, sắc mặt càng thêm u ám, cô mở miệng nói: “Đường Tiểu Duy, em để cho cô gái này tới quyến rũ Không Dịch không thành công, sau đó chính mình lên sao? Em con mẹ nó thực sự là em gái thân của chị, em gái thân ruột thịt!”

Không Dịch nghe nói như thế, thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhũn mỳ: “Chuyện gì xảy ra?”

Đường Lâm lộ ra nụ cười giễu cợt, cô nói, “Không Dịch à Không Dịch, nhiều thật lòng thích anh như vậy, vì sao anh chọn tới chọn lui lại chọn người có động cơ không tinh khiết như thế, Đường Tiểu Duy là ai, Đường Tiểu Duy là em gái Đường Lâm, con bé từ nhỏ đã vô cùng thích Đường Lâm, không cho phép Đường Lâm thích bất cứ kẻ nào, chỉ cần Đường Lâm có người thích, con bé lập tức đi tìm cách phá hư.” Đường Lâm vừa nói vừa cười: “Em xem chị nói có đúng hay không, em gái yêu quý?”

Đường Tiểu Duy do dự một chút, gật đầu.

Đường Lâm cười càng buồn bã: “Đường Lâm thích Không Dịch, đây là điều toàn thế giới đều biết, Không Dịch anh không biết sao? Cho nên, Đường Tiểu Duy bởi vì vô cùng không muốn xa rời em nên mới đến gần anh.” Cô quay đầu nhìn Đường Tiểu Duy hỏi: “Chị nói có đúng không, em gái yêu quý?”

Đường Tiểu Duy nhìn Không Dịch, tiếp tục gật đầu.

Không Dịch cứ đứng ở nơi đó như vậy, không di chuyển cũng không nói lời nào, chỉ là môi dần dần hơi trắng bệch.

“Các người không nên ở chỗ này vướng víu cái gì, đều là những tranh chấp không cần thiết.” Nói chuyện là Phương Đặc vẫn ngồi trên ghế sa lon, anh đứng lên, đi tới bên người Đường Tiểu Duy, tự tay ôm cô, di chuyển đối mặt mọi người: “Để tôi giới thiệu một chút, cô ấy là tổng giám đốc tập đoàn châu Á Vinh Trầm, cháu gái của Đường Thành, cũng là... vị hôn thê của Phương Đặc tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nụ hôn đầu của bọn họ

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

Lời này vừa nói ra, một mảnh xôn xao, chỉ có Đường Lâm nhếch miệng cười thật là thoải mái.

Mà Không Dịch đứng một bên, đột nhiên quay đầu nhìn về phía hai người, khuôn mặt không thể tin tưởng, sau khi nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo của Phương Đặc, ánh mắt của Không Dịch vô cùng bi thương.

Đường Tiểu Duy kiên trì không được nữa, vùng vẫy ra khỏi cánh tay của Phương Đặc, đi tới trước mặt Không Dịch hỏi: “Anh muốn nghe em nói không?”

Không Dịch nhìn chòng chọc Đường Tiểu Duy, khẽ mở môi: “Muốn!”

Giọng nói Đường Tiểu Duy không lớn, nhưng lại kiên định lạ thường: “Những lời Đường Lâm nói đều đúng, bởi vì chị ấy, em quả thực đã từng dự định như vậy, nhưng về sau nguyên nhân lớn nhất làm thay đổi hành động của em vẫn là Đường Tiểu Duy thích Không Dịch.”

Con mắt Không Dịch lóe lên nhìn cô.

“Phương Đặc nói em là vị hôn thê của anh ta, đây là do gia đình quyết định, em không đồng ý bọn họ còn có thể bắt ép em đi kết hôn sao.” Đường Tiểu Duy nhìn sang Phương Đặc, lại liếc nhìn Đường Lâm, sau đó đứng thẳng chăm chú nhìn Không Dịch, gương mặt không sợ hãi chút nào, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo kiêu ngạo nói: “Không Dịch, em biết có rất nhiều người thích anh, không thiếu một người như em, thế nhưng người em yêu cũng rất ít, chỉ có một mình anh, em, một người trong sạch như vậy, mang theo một trái tim thật sự đứng ở trước mặt anh, anh có muốn hay không?”

Thoát khỏi bóng tối, em lấy khuôn mặt đối diện với anh, con người trong sạch, trái tim đúng đắn.

“Đường Tiểu Duy, trái tim người nào không đúng đắn, người nào không trong sạch?” Tiếng nói vừa dứt, Đường Lâm liền tròn tròn đôi mắt quát to về phía cô.

Người tự ti chân chính đều hết sức miễn cảm, chỉ cần hơi chạm một chút vào chỗ dơ bẩn trong tâm hồn bọn họ, ngay lập tức bọn họ sẽ công kích giống như con mèo xù lông.

Đường Tiểu Duy quay đầu nhìn Đường Lâm, con người sắc bén giống như muốn lăng trì Đường Lâm: “Đường Lâm, trái tim đúng đắn của chị có dám nói xem trọng Không Dịch không phải là vì vẻ bên ngoài của anh ấy hay không, con người trong sạch của chị có dám thừa nhận rằng chị đã từng đùa bỡn rất nhiều tình cảm của đàn ông hay không? Những thứ này chị không cần trả lời, chị chỉ cần trả lời em một vấn đề” Ánh mắt cô híp lại, mỗi chữ mỗi câu rõ ràng hỏi: “Người phá tâm thân xử nữ của chị bây giờ còn ngủ ở bên gối chị không?”

Tay Đường Lâm nắm thành quyền hơi phát run, cô căm tức nhìn Đường Tiểu Duy, gương mặt vằn vẹo hận không thể ăn tươi nuốt sống Đường Tiểu Duy: “Đường Tiểu Duy, em lại dám nói như vậy với chị sao, em vậy mà lại không từ thủ đoạn như thế, đòi này chị sẽ không tha thứ em, vĩnh viễn không.”

Đường Lâm cắn răng nghiêng lợi nói xong lời này, có chút chật vật chạy ra ngoài, một người trong đó chắc là bạn nữ của cô nhắc chân đuổi theo.

Đánh rắn đánh giáp đầu(*), Đường Tiểu Duy đương nhiên biết rõ làm sao để đánh bại Đường Lâm, bởi vì cô hiểu rất rõ Đường Lâm, cô biết điểm yếu của Đường Lâm, biết Đường Lâm tự ti khi ở trước mặt Không Dịch, biết làm thế nào để cho chị ấy triệt để buông tha.

(*)Đánh rắn đánh giáp đầu: trong đấu tranh phải đánh vào nơi hiểm yếu của đối phương

Trải qua vũ nhục như vậy, sợ rằng hiện tại Đường Lâm vĩnh viễn sẽ không nguyện ý xuất hiện một lần nữa ở trước mặt Không Dịch.

Đường Tiểu Duy chính là một người cực đoan như vậy, có thể vì quan tâm một người mà tình nguyện phá hủy hết thầy người xung quanh.

Trước đây, cô vì Đường Lâm có thể không để ý đạo đức luân lý đi quyến rũ Không Dịch, hiện tại, cô lại vì Không Dịch, trả giá sắp si hai mươi năm cảm tình giữa cô và Đường Lâm.

“Đều đi ra ngoài, nơi đây phải giải quyết một vấn đề riêng.” Phương Đặc đứng lên, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

Một số người gần đó hai ba bước quay đầu lưu luyến lần lượt rời khỏi nơi này, Hàn Tử An kéo Trần Cẩm Húc, Trần Cẩm Húc lắc đầu không muốn đi, cô vô cùng muốn xem kịch vui, Tiểu Bạch ngồi ở chỗ ngồi cũng không di chuyển, còn lại chính là ba người với mối quan hệ rắc rối phức tạp đứng ở đó, Phương Đặc, Không Dịch và Đường Tiểu Duy.

Bầu không khí giữa ba người kia hết sức vi diệu, Phương Đặc giống như lúc mới quen Đường Tiểu Duy, vẫn đánh giá cô, anh nghĩ, trước kia anh đã xem nhẹ cô bé này rồi.

Hoa ăn thịt người bình thường nguy trang thành đáng vẻ mỹ lệ thuần khiết, làm cho người ta buông lỏng cảnh giác để rồi bị sự lương thiện của nó hấp

dẫn, không nghĩ rằng nó sẽ mở to cái miệng như chậu máu nuốt vào trong bụng, hài cốt không còn.

Đường Tiểu Duy chính là một ‘Hoa ăn thịt người’ giả bộ lương thiện.

Đường Tiểu Duy nở một nụ cười khá là khó coi với Không Dịch: “Anh xem, em vì anh, thật không ngờ lại làm thương tổn chị gái sống nương tựa lẫn nhau từ nhỏ, Không Dịch, nếu anh không cần em, em sẽ rất thê thảm.”

Con mắt Không Dịch khóa chặt trên người cô, đôi mắt ở dưới ánh đèn mờ mờ lóe ra ánh sáng: “Muốn, làm sao có thể cam lòng bỏ đi một bé cưng đáng thương như vậy.”

Anh nói, làm sao có thể cam lòng bỏ đi một bé cưng đáng thương như vậy.

Ngọn đèn trong pub lóe lên, xẹt qua trên mặt Không Dịch, vừa xinh đẹp lại có chút không chân thật, tiếng nhạc huyền ảo cùng tiếng vui đùa từ bốn phương tám hướng truyền đến, lại không che giấu được tiếng nói chuyện dịu dàng của Không Dịch, những lời này của anh nghe vào trong tai Đường Tiểu Duy lại kiên quyết như thế.

“Lá gan của hai người thật lớn, các người lại dám ve vãn ở ngay trước mặt tôi như vậy.” Tiếng nói của Phương Đặc vang lên, tuy lời anh nói như là nói đùa, thế nhưng vẻ tức giận trong mắt anh đã lộ ra ngoài: “Bảo bối, em không nên vui vẻ quá sớm, chỉ cần hai chúng ta có hôn ước trong người, em và Không Dịch chính là yêu đương vụng trộm, yêu đương vụng trộm đấy, yêu đương vụng trộm, hiểu không? Thật là một đứa trẻ tốt...”

Anh cười tà nịnh, hai cánh tay nhỏ bé giao nhau thành nắm đấm nhỏ ôm ở trước ngực, bộ dạng rất dễ ăn đòn.

Thế nhưng người quen biết anh đều biết, động tác giao hai tay thành nắm đấm này nói rõ anh đang lo âu, khẩn trương.

“Nếu như Đường Tiểu Duy là người bị đạo đức trời buộc thì sẽ không đoạt đàn ông với chị gái của cô ấy rồi.” Trần Cẩm Húc vẫn không lên tiếng cười rộ lên, nụ cười kia nhìn ở trong mắt Phương Đặc tràn đầy ý trào phúng.

Phương Đặc cười ha ha: “Phải không? Bằng không chúng ta thử xem một chút.”

“Phương Đặc, anh đã từng nói với tôi, anh công khai ám chỉ với Không Dịch rất nhiều lần, lúc đó tôi đã muốn hỏi anh vì sao không nói rõ ra.” Đường Tiểu Duy đối mặt với Phương Đặc, không hề yếu ớt lên tiếng: “Anh không dám, cho nên anh vĩnh viễn không chiếm được.”

Phương Đặc tiếp tục cười: “Anh không làm như vậy là bởi vì sợ cho cậu ấy cơ hội đứng đắn từ chối anh, Đường Tiểu Duy, em đừng cảm ơn anh, mà sợ dĩ em đừng cảm như vậy cũng là bởi vì chắc chắn Không Dịch, cậu ấy thích em.”

“Anh ấy cũng thích anh.”

“Nhưng cuối cùng cũng không thương.” Tuy Phương Đặc vẫn cười, thế nhưng Đường Tiểu Duy lại cảm thấy người đó cười như khóc, ánh mắt sắp rơi lệ.

Tuy Không Dịch đứng ở bên cạnh hai người, nhưng lại giống như là cái gì cũng không nghe được, không quan tâm bọn họ nói gì, Không Dịch vẫn trong trạng thái bình thản không biết nhìn cái gì, anh đứng ở nơi đó, để tay ở trong túi quần, bộ dạng thanh thản, khiến người ta cảm thấy mọi thứ đều không có quan hệ gì với anh.

Đường Tiểu Duy không cho rằng ở chỗ này tiếp tục dây dưa cùng Phương Đặc có chỗ gì tốt với cô, ngược lại mục đích cô muốn đạt cũng đã đạt được, đưa tay kéo Không Dịch, muốn rời khỏi cùng anh, nhưng không nghĩ, vừa quay đầu đã lập tức gặp được Đường Lâm chậm rãi đi tới.

Về mặt của Đường Lâm vô cùng kém, sắc mặt cực kỳ khó coi, chị chậm rãi đi tới trước mặt Đường Tiểu Duy, nụ cười trên mặt tàn nhẫn khiến người ta không đành lòng nhìn, chị nói: “Chị đã quên một chuyện, chị quên có chuyện quan trọng cần phải nói, em gái yêu quý của chị, vậy mà chị lại quên vũ khí sắc bén nhất chị nắm trong tay có thể thương tổn em.”

Đường Lâm cười u ám, giọng nói cũng có chút khiến người ta sợ run lên, Đường Tiểu Duy lui về sau một bước, hơi bị bộ dáng của Đường Lâm hù dọa.

“Em gái ruột thịt yêu quý của chị, em làm ra loại chuyện này, không chừa thủ đoạn nào giành đàn ông với chị như vậy, xét cho cùng, có lẽ bởi vì chúng ta vốn không phải là ruột thịt, năm đó mẹ chị thật sự muốn sinh cho chị một em gái, bây giờ cho dù có đánh chết bà ấy, bà ấy cũng không sẽ không làm việc này, chị cứ cảm thấy lạ, tại sao lại có một bạch nhãn lang như vậy, thì ra nguyên do là ở chỗ này, em là con hoang, em là một đứa con hoang không ai muốn không ai thương, em chính là đứa con hoang khi cô nhỏ còn là vị thành niên lêu lổng ở bên ngoài mang thai, cô nhỏ không muốn em, ông nội lại cảm thấy bề mặt nên mới nói với bên ngoài là em do mẹ chị sinh, em xem, em sinh ra gây phiền toái cho nhà chúng ta, bây giờ còn không yên ổn, em...” Đường Lâm từng bước ép sát, lời nói trong miệng vô cùng tàn nhẫn, trên mặt mang theo nụ cười thích thú sau khi trả thù, chị càng nói càng lớn tiếng, càng nói càng dừng cảm, Đường Tiểu Duy dần dần không chịu nổi, bàn tay nắm tay của Không Dịch lạnh băng khẽ run, Không Dịch lại nhìn không được, đưa tay che lỗ tai của Đường Tiểu Duy, trừng mắt nhìn Đường Lâm: “Đừng nói nữa, cầm miệng.”

Tiếng nói hơi ngừng.

Tiếng nhạc không biết từ lúc nào cũng ngừng, trong chốc lát ngoại trừ tiếng âm ỉ ở ngoài xa, một góc này vậy mà hoàn toàn yên tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng hít thở của mỗi người.

Đường Tiểu Duy kéo tay Không Dịch, thân nhiên đối mặt Đường Lâm: “Lời như vậy, đã sớm không thể làm tổn thương được em.”

“Em gạt người.” Đường Lâm không tin.

“Em trước đây không để bụng, là bởi vì có chị, cảm giác được có người cần mình, bây giờ đây không phải là điểm yếu của em nữa, là bởi vì có Không Dịch, em vẫn cảm giác được có người cần mình như trước, cho nên những lời này của chị, em thực sự không để bụng.” Đường Tiểu Duy thần nhiên nói, con mắt không có chút gợn sóng, bình tĩnh tựa như một hồ nước.

Đường Lâm đối diện với ánh mắt đó, mắt hết khí thế.

Sau đó, Đường Tiểu Duy không nhớ rõ lắm, chỉ mơ hồ cảm thấy, Không Dịch nắm tay cô mang ra ngoài.

Trong nháy mắt mở cửa đi ra, gió đêm từ từ thổi tới, từng đợt mùi vị mát mẻ ban đêm làm cho Đường Tiểu Duy thanh tỉnh rất nhiều, nhìn đường cái rộng rãi, lác đác không có mấy người, ánh sáng đèn đường lóe ra không rõ, Đường Tiểu Duy cảm thấy, từ giờ phút này, cuộc đời của cô không giống như bình thường nữa.

Không Dịch quẹo trái quẹo phải đưa cô vào trong một cái ngõ cụt, không gian bên trong chật hẹp, ở góc tối, Không Dịch nói: “Anh biết điểm yếu của em, không ai có thể không để bụng đến loại chuyện này, bây giờ em muốn khóc, muốn gọi hay muốn đánh người?”

Đường Tiểu Duy hơi ngậy người ra.

“Em khóc, anh sẽ nghe, em đánh, anh sẽ là người nhận, bé cưng, những lời này anh nói, cả đời này đều dùng được.”

Đường Tiểu Duy không biết người khác nói yêu thương đồ ngon đồ ngọt như thế nào, thế nhưng, cô lại cảm thấy Không Dịch nói cái gì cũng dễ nghe, nhất là những lời này, cô không có tiền đồ lập tức mũi chua xót.

Lúc Đường Lâm mắng cô cô không muốn khóc, thế nhưng khi Không Dịch nói xong lời này, nước mắt của cô muốn ngăn cũng không nổi rồi.

Chuyện sau đó, Đường Tiểu Duy lại không nhớ rõ lắm, vẫn mơ hồ, hình như cô vẫn khóc đến không thể ức chế, Không Dịch lấy lau nước mắt cho cô, thấp giọng nhẹ nhàng dỗ dành.

Sau đó, tay anh chạm vào gò má của cô, hôn ánh mắt của cô, chỉ nhớ rõ tất cả đều là mùi hương dễ ngủ cùng tiếng hít thở của anh, anh nhẹ nhàng liếm láp sạch sẽ nước mắt, sau đó chậm rãi dòi xuống, lướt qua cái mũi nhỏ xinh xắn, anh hôn môi của cô, nhẹ nhàng thăm dò tựa như chạm vào, rồi khỏi một chút nhìn cô một lát, phát hiện cô không có cự tuyệt, lại nhẹ nhàng hôn hai cái, sau đó bắt đầu hôn sâu, ăn hết nước nỏ của cô, môi mỏng hơi lạnh khê mở, đầu lưỡi mềm mại ướt át tàn sát bờ bãi, khí tức phái nam dễ ngủ tràn ngập cảm quan của cô, nước bọt giao hòa mang theo vị mặn nhè nhẹ, đoán chừng đây hẳn là nước mắt của cô, lần đầu tiên cảm thấy mùi vị nước mắt của mình lại có dư vị đáng giá như vậy.

Hai người ở góc tối ôm nhau thật chặt, nhiệt liệt hôn môi, phở nhỏ yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nhọc hỗn loạn, như là trẻ con lần đầu tiên được ăn quả ngon, hai người vẫn hôn không biết mệt mỏi.

Sau đó làm thế nào để rời đi, Đường Tiểu Duy vẫn còn có chút ấn tượng, ngõ nhỏ xuất hiện một đôi nam nữ, quần áo đã xốc xếch, bọn họ cười hi hi đến gần một chút, mập mờ hỏi: “Các người đã xong chưa? Nếu được rồi thì nhường chỗ này cho chúng tôi nhé.”

Cứ như vậy, cô cúi đầu bị Không Dịch dắt đi.

Còn nhớ rõ đi khi bọn họ đưa mắt nhìn nhau dưới đèn đường, hai người đều phát hiện khuôn mặt của đối phương đỏ lên thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hồn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phương Đặc đến thăm

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Người đang chìm đắm trong tình yêu thì ngay cả một phút cũng không tách ra được, Đường Tiểu Duy với Không Dịch cũng không thể tránh, chỉ cần hai người có thời gian rảnh sẽ ở chung một chỗ, anh anh em em Bảo Bảo này rồi lại Bối Bối kia, chỉ cần là người tiếp xúc với họ thì không một ai là không ghé thăm cả.

Đường Tiểu Duy với Không Dịch hai người cũng không phải là người hay làm bộ làm tịch gì cả, trước kia thường giữ một khoảng cách nhất định hoặc là trầm ổn đứng đắn ở đó cũng không để cho đối phương làm ra những chuyện thiếu đứng đắn hoặc là làm bộ làm tịch, bây giờ nói rõ hết rồi, lại làm cho những người khác che mặt mà đi, cho nên hai người cũng không cần khách khí mà tòm lên tòm xuống.

Để tiện cho việc liên hệ, Không Dịch liền đi mua hai cái điện thoại hoa quả, một cái màu trắng một cái màu đen, sau khi đồ đến tay, Không Dịch cảm thấy cái màu trắng đẹp hơn, ở trong tay rồi thì rất dễ dụ dỗ, đem cái màu đen cho Đường Tiểu Duy.

"Buồn nôn quá đi, hai người các người quá buồn nôn." Lã Nam ngồi trên sofa phòng khách, nhìn Không Dịch cầm điện thoại màu trắng chơi game, Đường Tiểu Duy cầm điện thoại màu đen chụp ảnh chung với Không Dịch, nói muốn đặt hình nền điện thoại.

Hai người đang làm chuyện nhảm nhí, không ai quan tâm đến Lã Nam.

Lã Nam cũng không để ý: "Không Dịch, tôi vẫn nghĩ cậu không hòa hợp với Phương Đặc vì cậu thích Tiểu Chính Thái, không ngờ đến cậu lại thích Lolita."

Vẫn không ai thèm để ý đến anh ta.

Lã Nam cũng không từ bỏ, lê mông đến bên cạnh Đường Tiểu Duy: "Tiểu Duy à Tiểu Duy à, sao em lại tùy tiện ở bên cạnh Không Dịch chứ, cậu ta trừ bỏ cái vẻ ngoài hơi hợt ra, một thân toàn tật xấu, cái con người này đặc biệt đặc biệt đáng ghét, sống chung một thời gian dài không ai chịu nổi cậu ta, cho nên nếu như bây giờ em đổi ý còn kịp, không bằng suy nghĩ đến anh một chút nha."

Hôm ấy Lã Nam không có ở đó, sau khi nghe được sự kiện đó, vô cùng tiếc nuối tại sao lại chọn ở nhà ngủ, Không Dịch thế mà lại cùng người phụ nữ khác chạy, người phụ nữ kia thế mà lại là em gái của Đường Lâm, vị hôn thê của Phương Đặc, đồng thời cũng chính là Tiểu khả ái mà mình ngày nhớ đêm mong Đường Tiểu Duy.

"Oh, chết rồi." Không Dịch đột nhiên hô lên một tiếng, làm Đường Tiểu Duy ở bên cạnh hoảng sợ, Không Dịch vươn tay trái vuốt ve lưng của cô: "Bảo Bảo không cần sợ." Sau đó nóng nảy ném điện thoại lên sofa, tức giận nói: "Không chơi, không chơi nữa, trò gì đây không biết, không bao giờ chơi nữa."

Đường Tiểu Duy tiếp tục nghiên cứu hình nền điện thoại của cô, không để ý đến anh, cô hiểu anh, Không Dịch là một đứa trẻ, tính tình rất thất thường, càng đồ càng lên mặt, bạn không để ý đến anh thì anh sẽ tự tốt lên.

Không Dịch không nhích di động nữa, bây giờ mới chú ý tới Lã Nam: "Này, ai mở cửa cho cậu vào?"

"Nửa tiếng trước tự cậu mở cửa cho tôi vào." Lúc Lã Nam nói đến hai chữ "tự cậu", thiếu chút nữa là nghiêng răng để nói.

"Ồ, nửa tiếng rồi mà cậu vẫn chưa chịu đi à?" Không Dịch lại hỏi.

"... .." Lã Nam cảm thấy chính mình chuẩn bị phun ra một búng máu, vô cùng khó chịu, anh ta ngừng một chút, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, lại thấy Không Dịch cầm lấy điện thoại, miệng lẩm bẩm: "Không được, mình không thể buông bỏ như vậy được, lại làm một lần nữa."

"Không Dịch, anh ngồi dịch ra đây một chút, cái ảnh kia hỏng mất rồi." Đường Tiểu Duy kéo Không Dịch.

Loại tình huống này, mọi người đều cảm giác chỉ số thông minh của mình bị kéo thấp xuống, nếu tiếp tục ngồi đây sẽ thấy giới hạn xấu hổ của mình bị đột phá, Lã Nam hít hấp không thông, cuối cùng cũng không tiếp tục nữa đi ra khỏi căn phòng đó.

Ngày nghỉ của Đường Tiểu Duy thật sự rất nhàn hạ, Không Dịch của Đại Tứ cũng nghỉ lễ, hai người ngày nào cũng ở phòng trọ của Không Dịch vui vẻ, vốn định trải qua thế giới của hai người, cũng không ngờ được lại có người quấy rầy.

Ngày hôm qua vừa tiễn Lã Nam, hôm nay lại Tiểu Bạch lại đến.

"Đúng là cuộc sống của vợ chồng son nha?" Tiểu Bạch nhìn Không Dịch đang mặc tạp dề đứng dưới bếp, cảm thấy vô cùng hiếm gặp.

"Ném thử đi." Không Dịch mang một đĩa vật thể lạ màu đen phóng đến trước mặt của Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch đưa mắt nhìn: "Cái thứ này là gì đây?"

"Chú ý dùng từ, sao có thể dùng là ‘thứ’ được?" Không Dịch từ trên cao nhìn xuống Tiểu Bạch.

"Đó là mì sợi, em vừa làm đây, còn nóng hổi, nhân lúc đang nóng anh mau ăn đi." Đường Tiểu Duy vừa đi ra trả lời anh ta.

Tiểu Bạch run rẩy lắc đầu mấy cái, cô vừa làm còn nóng hổi.... ..

Không Dịch cười rộ lên, quay đầu lại ôm lấy eo của Đường Tiểu Duy, lấy tay vuốt khắp mặt của cô, cười hì hì nói: "Xấu xa, thật là xấu quá đi."

Tiểu Bạch rung mình một cái, đứng lên: "Cái này, tôi có chút lạnh, về nhà mặc thêm quần áo đây." Nói xong, đứng dậy mở cửa đi ra ngoài, lúc chuẩn bị đóng cửa, Tiểu Bạch thò đầu vào, nói: "Phuong Đặc gần nhất không khỏe lắm, nếu hai người các người có rảnh thì đi thăm một chút, mà.... .. tách ra rồi đi nhé."

Sau khi Tiểu Bạch rời đi, hai người nghiêm trang ngồi ở trên sofa, anh nhìn em em nhìn anh, mắt to trừng mắt nhỏ thật lâu, Đường Tiểu Duy hết kiên nhẫn trước nói: "Hiện tại có hai con đường, chính là hai chúng ta mặc kệ anh ta, để cho anh ta tự sinh tự diệt đi, cái còn lại là hai chúng ta trông coi anh ta, không cho anh ta tự sinh tự diệt." Cô nói rất nghiêm túc.

Không Dịch nghe xong, khước miệng giật giật, nhú mồm: "Bảo Bảo à em có thể đừng nói những câu vô nghĩa không?"

"Vậy anh nói đi."

"Vẫn là nên quan tâm một chút đi." Không Dịch nói: "Em cướp mất người đàn ông mà cậu ta thích, vẫn là em nên đi thăm cậu ta một chút."

"Phi!" Đường Tiểu Duy khinh bỉ anh: "Anh còn đoạt mất vị hôn thê của anh ta đấy, càng phải đi thăm anh ta."

"Vậy hai người chúng ta cùng đi." Không Dịch lập tức nói.

"Còn có để cho anh ta.... .. sống hay không." Đường Tiểu Duy cảm thấy cách này vô cùng tàn nhẫn: "Không Dịch, anh không có lỗi với anh ta, sao lại sợ gặp anh ta như vậy?"

Khổng Dịch bất mãn nhìn Đường Tiểu Duy một chút, ý là ai thêm sợ gặp cậu ta, cứ tưởng nói dối thì người khác không nhận ra là anh đang nói dối vậy, vì thế dừng một chút rồi nói: "Lúc anh khó khăn nhất thì Phương Đặc đã đưa tay ra giúp đỡ, cậu ta với anh cũng giống như em với Đường Lâm vậy, là người quan trọng, không gặp cậu ta, là vì không biết phải đối mặt như thế nào."

"Thì ra tâm tư Khổng Dịch của chúng ta lại sâu như vậy nha, em vẫn nghĩ rằng anh là người không tim không phổi chứ." Đường Tiểu Duy bỏ nhào lên người anh, kéo kéo lỗ tai của anh cười hớ hớ nói: "Phương Đặc nói anh với anh ta chơi trò mập mờ, bây giờ lại không chơi nữa?"

Khổng Dịch ôm lấy cô đặt cô ngồi lên đùi của mình, cùng cô đối diện, vô cùng trịnh trọng nói: "Anh chưa từng mập mờ với cậu ta, cậu ta chưa bao giờ nói cái gì, cho nên anh cũng không hề cự tuyệt cái gì, thân mật với cậu ta đơn giản là vì tín nhiệm, thích cậu ta, cuối cùng lại làm cậu ta chậm trễ."

"Em tin, tin." Đường Tiểu Duy ôm cổ anh, ghé vào ngực của anh.

Khổng Dịch rất thích cô ý lại như vậy, ôm hông của cô lại vừa cọ xát vừa nói: "Bảo Bảo, Bảo Bảo, em thật là mềm mại."

Chuông cửa đột ngột vang lên, người nào đó đang vui vẻ mơ tưởng ôm mỹ nữ vô cùng bất mãn đứng lên mở cửa.

Không ngờ, đứng trước cửa lại là Phương Đặc mà hai người đang bàn luận cả ngày.

Cái này, không cần đoán đây là ai đi, người ta tự mình đưa tới cửa rồi.

Anh ta mang theo hai cái cặp lồng com, thuận thực đi đến phòng bếp đổ thức ăn ra bát rồi cho vào lò vi sóng, sau đó cởi áo khoác ném lên sô pha, một loạt động tác như là chủ nhân về nhà vậy, khí thế tùy ý bức người.

Khổng Dịch cũng đã ngồi trên sô pha, chậm rì rì xem tiết mục đang phát trên tivi, Đường Tiểu Duy ngây ngốc ngồi khoanh chân bên cạnh Khổng Dịch.

"Vừa rồi gặp phải Tiểu Bạch, cậu ta nói Khổng Dịch làm một đĩa gì đó đen ngòm ghê tởm, đoán là hai người vẫn chưa ăn com, liền mang theo hai phần sủi cảo sang đây." Phương Đặc thuận miệng giải thích.

"Nhân gì vậy?" Khổng Dịch hỏi.

"Một phần nhân hải sản, một phần rau cần thịt heo." Phương Đặc cười cười: "Nha đầu Tiểu Duy nhất định thích ăn thịt."

Hai người tùy ý nói chuyện rất hòa hợp, cũng không nhìn ra có cái gì kỳ quái, cảm giác kia thật giống bạn bè lâu năm.

Lò vi sóng ‘đỉnh’ một tiếng, Đường Tiểu Duy buông chân chạy vào bếp, đi được ba bước lại bị Phương Đặc đuổi về: "Đi dép vào đi, anh đi lấy cho."

Vừa quay đầu lại thấy Không Dịch cầm dép lê ngồi xổm, anh nâng chân của cô lên đi dép vào, sau đó hai người cùng đi xuống nhà bếp, Phương Đặc cầm hai cái cặp lồng để xuống trước mặt hai người.

"Thật giống vú em." Đường Tiểu Duy cảm thán.

"Lại không phải à." Phương Đặc đi theo thờ dài.

Không Dịch tập mãi thành thói quen, cũng không tỏ thái độ, chỉ lấy đũa gấp vào một cái bỏ vào miệng, đang ăn thì dừng lại, mắt nhìn bên trong, lập tức cau chặt mày, có chút không thể tin nhìn về hướng của Phương Đặc, Phương Đặc cũng có chút kinh ngạc, lập tức bung lên bát đến xem, sau đó lộ ra biểu tình thật có lỗi nhìn Không Dịch, lời xin lỗi còn chưa nói xong, Không Dịch liền mang biểu cảm như là dẫm phải phân lao vọt vào nhà vệ sinh

Âm thanh nôn mửa bên trong lập tức truyền ra, Đường Tiểu Duy còn không có kịp nghĩ phản ứng này là thế nào, Phương Đặc đã chạy theo vào trong: "Không Dịch.....Không Dịch, trời ơi, mình thật có lỗi.....không biết mình đang nghĩ cái gì nữa.....Không Dịch"

Trả lời anh ta là âm thanh nôn khan càng lúc càng mạnh: "Đóng cửa."

Giọng nói của Phương Đặc nghe qua thì vô cùng áy náy tội lỗi, anh ta có vẻ rất quan tâm đến Không Dịch, Đường Tiểu Duy nghĩ vậy, cúi đầu nhìn nhìn cái sùi cảo nhân rau cần thịt heo mà Không Dịch ăn dở, gấp lên ăn nốt, cô không muốn lãng phí đồ ăn, cô vô cùng không thích cảm giác ăn ý giữa hai bọn họ, cũng không thích cảm giác mà chính cô không biết gì về Không Dịch, nhưng lại càng để ý đến câu 'đóng cửa' kia.

Cô nghĩ Không Dịch không ăn thịt vì không thích hoặc là theo chủ nghĩa ăn chay, không nghĩ tới, anh ăn thịt lại có phản ứng như vậy.

Trực giác của cô cảm thấy đây là tâm bệnh.

Chờ Không Dịch bình tĩnh trở lại, Đường Tiểu Duy rót một cốc nước mang vào, Không Dịch không ngẩng đầu, ý là bảo Phương Đặc cầm lấy cốc nước, lại ý bảo cô đi ra ngoài, Đường Tiểu Duy nghe lời tiêu sái đi ra ngoài, Phương Đặc lập tức đóng cửa lại.

Không phải cô không có nghi hoặc, nhưng không thể tiếp cận bộ dáng kia của Không Dịch thì cô cũng không biết phải làm sao, đơn giản là ngồi trên bàn ăn, ăn hết tất cả phần sùi cảo rau cần thịt heo của anh.

Bọn họ ra khỏi toilet thì đã là rất lâu sau rồi, Đường Tiểu Duy nhìn đáng vẻ Không Dịch khôi phục lại tinh thần sáng khoái đi ra cũng Phương Đặc tìm tìm cười, hỏi: "Sùi cảo này mua ở đâu vậy, ăn ngon thật, em ăn hết rồi."

"Mẹ anh gói, nếu vẫn muốn ăn thì đến nhà anh, mẹ anh mà biết em thích ăn sùi cảo bà làm thì sẽ vô cùng cao hứng."

Đường Tiểu Duy vẫn cảm thấy Phương Đặc không đồng nhất, hiện tại càng thêm chắc chắn chính mình không nhìn lầm, công lực giả ngu của người này thật đúng là khó có thể vượt qua, loại kỹ năng là thứ mà người bình thường không có bản lĩnh có thể học được sao.

Lời nói cũng nói đến mức đó rồi, nhìn nhìn người ta xem, liền xem như mọi chuyện chưa từng phát sinh vậy, đối với Không Dịch rất cẩn thận như trước

kia, đối với Đường Tiểu Duy vẫn như là vị hôn thê của anh ta vậy.

Hai người đều tránh đi vấn đề tại sao Không Dịch lại không ăn thịt, vì sao ăn thịt là bị nôn vùn vùn, hơn nữa Đường Tiểu Duy, cũng như là không có phát hiện ra vấn đề đó, đáy lòng Không Dịch vốn vô cùng căng thẳng nhưng cũng bình tĩnh lại, ôm Đường Tiểu Duy trên sofa, vẫn không nhúc nhích, gắt gao ôm lấy cánh tay của cô.

Phương Đặc thay cô thu dọn bát đĩa, lại cùng hai người nói chuyện, nhìn đồng hồ, anh ta đứng dậy nói: "Minh về đây."

"Tiện đường thì đưa Tiểu Duy về." Không Dịch đột nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hôn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Công tâm kế

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Phương Đặc cùng Đường Tiểu Duy đều sùng sốt.

Phương Đặc nở nụ cười: "Bảo bối, em không ở đây sao?"

Đường Tiểu Duy ừ một tiếng.

"Đối với anh đây là một tin tức tốt." Phương Đặc nhắc chân đi vào toilet: "Em mặc áo khoác trước đi, anh đi toilet."

Không Dịch cảm thấy áo bông với khăn quàng cổ của cô, vừa mặc cho cô vừa nói: "Để cho cậu ta đưa em về, chính là không muốn chọc giận Phương Đặc, con người của cậu ta cái gì cũng dám làm."

"Ừ."

"Trên đường đi cũng đừng nói đến chuyện giải trừ hôn ước với cậu ta, chúng ta vẫn còn biện pháp khác." Cài xong cúc áo khoác, Không Dịch cũng dặn dò xong.

"Ừ, nhớ kỹ rồi." Cô nhu thuận gật đầu.

Quần khăn quàng cổ cho cô xong, Đường Tiểu Duy hai mắt vụt sáng lên nhìn Không Dịch, như là mong chờ cái gì, Không Dịch bật cười, ôm đầu nhỏ của cô, hôn trên chóp mũi với môi của cô mỗi chỗ một cái: "Bảo Bảo thật thơm."

Đường Tiểu Duy đẩy Không Dịch, nhìn về phía sau của anh, Không Dịch quay đầu lại nhìn, không biết Phương Đặc đã dựa vào tường từ lúc nào, thấy hai người chú ý đến anh ta, anh ta thở dài: "Hai người các người thật là" chậm rãi tiến lên, chỉ vào trái tim của chính mình: "Tôi chỉ có một trái tim thôi, vậy mà hai người lại thi nhau làm tổn thương nó."

Trong lúc nhất thời, hai người đứng đó không có ai trả lời.

Phương Đặc không nhìn bọn họ, đi ra cửa: "Bảo bối đi giày rồi xuống lầu nhé, anh đi khởi động xe trước."

Nhìn cánh cửa đóng lại, Đường Tiểu Duy nghịch ngợm lè lưỡi, Không Dịch nhìn về phía cô nháy mắt mấy cái: "Trên đường cẩn thận một chút, về nhà thì gọi điện thoại cho anh."

Mặc dù bên ngoài hai người tỏ ra không có gì, kỳ thật trong lòng cũng đều có chút khó chịu, câu nói kia của Phương Đặc, làm cho không một ai dễ chịu.

Bị tổn thương nhiều đến vậy, mới có thể nói ra những câu như vậy.

Khổng Dịch đưa Đường Tiểu Duy lên xe của Phương Đặc, sau đó lại vòng đến cửa xe bên kia, chống tay lên cửa kính nói với Phương Đặc: "Trên đường cẩn thận một chút."

Ánh mắt Phương Đặc đầy thâm ý liếc nhìn Khổng Dịch một cái: "Trước kia cậu chưa từng nói như vậy."

Khổng Dịch không nói gì.

Phương Đặc nói: "Cậu biết mà, cái tôi muốn không phải là lời xin lỗi của cậu."

Khổng Dịch khoanh tay đứng thẳng, tay tùy ý vẩy vẩy, ý bảo bọn họ đi đi, sau đó xoay người lên lầu.

Xe vững vàng lên đường, Phương Đặc bình thường nói rất nhiều, bây giờ lại tỏ ra trầm mặc, không có ý nghĩ muốn cùng cô nói chuyện, Đường Tiểu Duy nhìn anh ta, mở miệng trước: "Phương Đặc, anh nói với Khổng Dịch tôi là vị hôn thê của anh sau đó cũng chẳng thêm đề ý đến tôi, bây giờ thì sao? Cảm giác tính toán thất bại như thế nào."

Đường Tiểu Duy kỳ thật cũng không muốn kiêu ngạo như vậy, nhưng vừa nghĩ đến lúc này bộ dáng anh ta tỏ ra hiểu rõ Khổng Dịch cô lại chẳng thấy dễ chịu gì cả, hơn nữa anh ta cả đường không nhìn cô làm cô đối với anh ta rất khó chịu, vì thế, câu nói vừa ra khỏi miệng lại thành thế này.

"Đường Tiểu Duy, bây giờ em đang muốn khoe khoang vớt tôi hay là khiêu khích tôi?" Phương Đặc liếc mắt một cái dò xét Đường Tiểu Duy, đôi mắt gọn sáng không sợ hãi nói: "Chẳng lẽ Khổng Dịch chưa nói với em là không nên chọc giận tôi sao?"

Đường Tiểu Duy vừa mới vừa thốt lên xong, cũng cảm thấy bắt đầu có mùi thuốc súng, cô dừng lại một chút, mỉm cười: "Thật ra hai người các anh rất hiểu rõ nhau."

Phương Đặc lắc đầu: "Không, cũng không coi là hiểu, dù sao tôi vẫn xem trọng tính cách kiêu ngạo của cậu ấy còn xem thường thì chính là tình cảm của cậu ấy đối với em." Anh ta quay đầu nhìn Đường Tiểu Duy: "Cái loại tình cảm như này thật ra cũng không chắc chắn, tình cảm đối với em có thể vượt qua mười năm chúng tôi gắn bó sao."

"Nhưng tôi lại không giống vậy, vì anh ấy, ngay cả Đường Lâm cũng không cần." Đường Tiểu Duy thì thào tự nói.

Phương Đặc không để ý Đường Tiểu Duy nói gì, chính là đột nhiên vứt bỏ cái đề tài kia: "Vừa rồi Khổng Dịch nôn rất đau khổ."

Đường Tiểu Duy nhìn Phương Đặc: "Tại sao lại như vậy?"

"Sao vừa này em không hỏi?"

"Khổng Dịch hiển nhiên là không muốn cho tôi biết, anh xem anh ấy còn không cho tôi đến gần toilet."

Phương Đặc cười cười: "Bảo bối em đúng thật là rất giỏi quan sát, nhỏ tuổi như vậy rất khó nhận ra được." Lời nói của anh ta xoay chuyển, nụ cười tà mị kia lại nở ra: "Nhưng mà Bảo bối à, em không cảm thấy tức nuối sao? Ngày nào cũng ở cùng một chỗ với Khổng Dịch như vậy, lại không leo lên giường của cậu ta được."

Đường Tiểu Duy nghĩ nghĩ mấy ngày này ở cùng với Khổng Dịch đủ loại tình huống, quả thật quá nghi hoặc.

Anh ấy sẽ thân mật gọi cô, sẽ ôm cô hôn cô, nhưng cũng chưa thấy anh đi quá dù chỉ là một chút, sống cùng Đường Lâm mấy năm nay, cô làm sao lại không biết chuyện nam nữ đây, cho nên thấy Khổng Dịch 'thân sĩ' như thế, Đường Tiểu Duy cũng rất hoài nghi, chính là không ngờ được Phương Đặc lại nói toẹt ra thế.

"Khổng Dịch rất chán ghét phụ nữ đấy." Phương Đặc đột nhiên lại nói.

Đường Tiểu Duy gật đầu.

"Có muốn biết nguyên nhân không?"

Đường Tiểu Duy do dự một chút: "Anh nói nghe xem."

Phương Đặc há miệng cười: "Bảy năm trước việc mẹ cậu ấy tự tử gây xô xao dư luận em có biết không?"

Đường Tiểu Duy lắc đầu.

Phương Đặc nghi hoặc nhìn Đường Tiểu Duy: "Em đừng nói với tôi là em không biết Khổng Dịch là ai."

". . . . . Ừ." Cô không hỏi, anh cũng không nói.

"Bảo bối à em thật đúng là một người mơ hồ à."

Vì thế, suốt dọc đường đi, Phương Đặc nói cho Đường Tiểu Duy rất nhiều chuyện về Khổng Dịch.

Ông nội của Không Dịch là Không Tiên Phước, Đại đương gia của Tập đoàn Hải Phúc Nhuận, đừng nói thuyền chở hàng ở Chương Châu là do nhà anh sản xuất ra, đất nước này có biết bao nhiêu cảng biển như thế, tất cả thuyền hàng đều do nhà anh làm ra, tổng kết một chút chính là Không gia vô cùng lợi hại.

Cha của Không Dịch năm đó có vẻ phong lưu, cùng một cô người mẫu làm nhà anh gà bay chó sủa, vì thế mẹ của Không Dịch không chịu được liền tự sát, sau đó giải thích với bên ngoài là bệnh tim của mẹ anh bị tái phát, nhưng cha của Không Dịch vẫn còn trẻ nhất quyết cưới cô người mẫu kia vào cửa, điều này làm cho người bên ngoài đều có suy nghĩ khác, tất cả bắt đầu nghi ngờ chân tướng cái chết của mẹ Không Dịch.

Lúc ấy Không gia lão gia tử đối với đứa con trai độc nhất này cũng không có cách nào, vô cùng tức giận, cuối cùng cũng không cho con trai cưới người phụ nữ đó vào nhà, con trai lại càng cố chấp, dẫn theo cô người mẫu đó cùng với đứa con trai Không Dịch mười năm tuổi sang bên nước Mỹ.

Không gia lão nhân gia chỉ có mỗi một đứa cháu trai đích tôn bảo bối, nhất thời không phòng bị đã bị con trai tiên hạ thủ vi cường, đi trước một bước đến trường học mang theo con trai ra sân bay.

Không Dịch vẫn luôn ở trong trường học, không biết trong nhà xảy ra biến cố, đợi đến lúc biết rõ mọi chuyện, thì đã sớm ở nước tư bản chủ nghĩa đó rồi.

"Đây chính là nguyên nhân anh ấy chán ghét phụ nữ? Rất gượng ép." Đường Tiểu Duy nghe xong, bộ dáng rất không tin.

"Đương nhiên còn có chuyện khác." Phương Đặc dừng xe lại: "Bảo bối, em lên nhà đi, đợi sau khi có cơ hội anh sẽ nói."

Đường Tiểu Duy nhìn Phương Đặc nói: "Nói xong đi."

Phương Đặc nhìn đồng hồ trên tay một chút, cười cười: "Nếu như em về quá muộn, anh sẽ không có cách nào để giải thích với Không Dịch, đi lên đi."

Đường Tiểu Duy cũng không dây dưa, tháo bỏ dây an toàn đi xuống xe.

Phương Đặc cũng không dừng lại lâu cô vừa xuống anh ta liền phóng xe đi.

Đường Tiểu Duy nhìn theo hướng xe của Phương Đặc sau khi rời đi, mang theo tia nghi hoặc xoay người lên lầu.

————— Tôi là đường phân cách của Phương Đặc hay đùa giỡn —————

Từ khi phát sinh sự kiện kia ở Lam Nhiễm, cũng không thấy Đường Lâm trở về nhà trọ này nữa, lúc ấy bố Phương chỉ nói một câu, ông nói hai chị em gái đừng vì một người đàn ông mà có hiềm khích, nhưng mà, các cô chính là vì một người đàn ông mà trở mặt thành thù.

Nhiều ngày như vậy, đều là Đường Tiểu Duy một mình ở đây, bởi vì có Không Dịch, cho dù anh không có bên cạnh, ở một mình ban đêm cũng không quá cô đơn.

Việc đầu tiên về nhà là gọi điện thoại cho Không Dịch, chuông vừa reo một tiếng liền có người nhận.

"Về nhà rồi?" Giọng nói dễ nghe của Không Dịch từ bên kia truyền đến.

"Về nhà rồi." Chỉ cần nghe được thanh âm của anh, Đường Tiểu Duy sẽ không tự chủ được nở nụ cười.

"Chỉ có một mình?"

"Ừ, chẳng lẽ Phương Đặc sẽ lên theo sao." Đường Tiểu Duy thích đùa nói.

"Rất có thể, dù sao em cũng là vị hôn thê.... .."

"Không Dịch anh ghen rồi, chua quá, thật chua nha." Đường Tiểu Duy khanh khách cười rộ lên.

"... .." Không Dịch ho nhẹ một tiếng, trầm mặc nửa ngày, giọng điệu đột nhiên có chút trầm thấp: "Bảo Bảo, lúc này em vừa lên xe của anh ta thì anh liền hỏi hặn, tại sao anh lại chủ động để cho Phương Đặc tiếp cận em, cả đường em về nhà anh đều lo lắng."

Đường Tiểu Duy cười rộ lên: "Phương Đặc cũng không phải là yêu quái ăn thịt người."

"Nhưng cậu ta rất biết chơi trò công tâm kế, em xem em đã nói chuyện với cậu ta, có phải hay không đã trúng kế rồi?"

"Không có, em với anh ta chỉ là đàm luận một chút.... .." Đường Tiểu Duy trong lòng giật mình một cái, không chút do dự nói dối: "... .. về chuyện của Đường Lâm."

Câu công tâm kế kia của Không Dịch đã nhắc nhở Đường Tiểu Duy, cô bắt đầu cảm thấy có rất nhiều chỗ không thích hợp.

Hai phần sủi cảo hôm nay rõ ràng là đựng ở hai cái bát khác nhau, vậy mà Phương Đặc lại lấy nhầm, một người cẩn thận như vậy, lại nhầm lẫn thì chứng

tỏ là anh ta cố ý, cố ý làm cho cô biết Không Định có bí mật nhưng không chịu nói với cô; còn có lúc ở trên xe những lời nói của Phương Định nói một nửa giấu một nửa, dựa theo tính cách của cô, có khả năng anh ta đã sớm dự liệu được Đường Tiểu Duy sẽ đi hỏi Không Định, nếu cô không chịu nổi đi hỏi Không Định, sẽ như thế nào? Đường Tiểu Duy không quá xác định có phải Phương Đặc định tính kế như vậy không, hiển nhiên đối với chuyện này Không Định rất kiên ki, hiện tại, cô xác định là không thể hỏi anh ấy, bằng không trừ phi cô có khả năng làm cho Phương Đặc nói ra.

"Không Định, lúc anh bảo Phương Đặc đưa em về hào phóng như vậy, thế mà bây giờ lại keo kiệt như vậy." Đường Tiểu Duy lập tức nói sang chuyện khác.

Không Định cũng lập tức nói sang chuyện khác, làm bộ vô cùng nghiêm túc nói: "Bạn học Đường Tiểu Duy, hãy báo cáo thành tích cuối kỳ của bạn cho tôi biết đi."

Đường Tiểu Duy lập tức ngưng cười, ngừng một chút rồi mới nói: "Có tiến bộ, tổng điểm so với kỳ trước cao hơn, hơn 50 điểm."

"Thứ tự đâu?" Không Định không bị lay động.

"... ..Rất ổn định."

Vẫn là đứng nhất từ dưới lên, Không Định lập tức hiểu, tổng kết hơn 50 điểm vẫn là đứng thứ nhất từ dưới lên, có thể thấy được trước kia Đường Tiểu Duy với bạn bè của cô có chênh lệch lớn như thế nào.

Không Định trầm mặc, Đường Tiểu Duy bắt đầu đồ mồ hôi, muốn tìm có đề tắt điện thoại, Không Định liền nói: "Ngày mai chuyển đến chỗ anh ở đi, xem ra chúng ta cần phải làm một cuộc kiểm tra đột xuất kết quả học tập."

Đường Tiểu Duy kích động, hưng phấn, cô dùng sức gật đầu: "Phải phải phải, nhất định phải kèm thêm em, thành tích của em thật sự rất kém, bài thi lần này rất nhiều chỗ em không biết, chú ý này của Không Định rất tốt."

Bên kia Không Định cúi đầu cười lớn: "Bảo Bảo, rốt cuộc em muốn ở cùng với anh đến mức nào vậy?"

Đường Tiểu Duy không nói lời nào, chỉ là cười vào điện thoại không dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hòn Vĩ Ganh Ty* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sirius*

(Là một nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Harry Potter)

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Vì thế, cuộc sống ở chung vui vẻ bắt đầu.

"Không Định, chúng ta không ngủ chung một chỗ sao?" Đường Tiểu Duy nhìn Không Định đi vào phòng cho khách trải ga giường, kỳ quái hỏi.

Không Định đang trải ga giường nghe thế thì dừng lại, quay đầu nhìn về phía Đường Tiểu Duy đang tội nghiệp đứng ở cửa, cười hỏi: "Muốn ngủ cùng với anh?"

Đường Tiểu Duy da mặt rất dày một chút cũng không cảm thấy ngại ngùng, gật đầu trả lời: "Muốn ngủ cùng với anh." Nói xong lại nhận ra câu nói này có ý khác, lập tức bổ sung một câu: "... .. nhưng mà không muốn làm chuyện đó đâu."

Không Định thấp giọng cười, tiếp tục trải ga giường: "Cho nên, em mới phải ngủ ở đây."

"Vì sao?"

"Bởi vì....." Khóe miệng của Không Định kéo lên: "Chỉ cần Bảo Bảo ngủ cùng với anh, thì anh không thể không làm chuyện đó, đâu chỉ ôm em ngắm trăng thôi đúng không, dù gì cũng phải thử một lần chứ."

Đường Tiểu Duy nghẹn lại, có chút thẹn thùng không nói nữa.

Ngoan ngoãn đứng ở một bên nhìn Không Định trải ga giường cho cô, trong lúc này, trong lòng cô thật sự đang đấu tranh rất nhiều, cô muốn hỏi sau khi

Không Định đi Mỹ đã xảy ra những chuyện gì, nhưng lại sợ bị Phương Đặc tính kế, không hỏi thì lại khó chịu, cảm thấy chính mình thật sự nghĩ nhiều rồi, có hỏi một câu cũng không mất đi khối thịt nào, Không Định nói cũng được, không nói cũng không sao, có thể có vấn đề gì, nhưng mà lại sợ có ẩn tình khác.... ..

"Đứng ngây ngốc ở đây nghĩ gì vậy?" Không biết Không Định sắp xếp giường cho Đường Tiểu Duy xong từ lúc nào bây giờ đang đứng trước mặt cô.

Đường Tiểu Duy thu hồi suy nghĩ, liếc nhìn tấm ga giường, mặt mày nhăn nhó hỏi: "Như vậy thôi sao?"

Không Định quay đầu nhìn thoáng qua, nâng cằm hừ một tiếng: "Còn muốn thế nào nữa? Không thiếu gia tự mình trải ga giường, cho dù không tinh tế nhưng cũng nhất định có giấc mơ đẹp."

Anh chính là một người kiêu ngạo như vậy, Phương Đặc nói không sai một chút nào, nhưng mà anh kiêu ngạo như thế, thế nhưng nguyện ý ở bên cạnh một người phụ nữ đã có "chồng" như cô, trở thành "Tiểu Tam" trong truyền thuyết.

Đường Tiểu Duy nhìn chân đèn dưới chân Không Định hiện lên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn, trong lòng thở dài, một người có gương mặt đẹp như vậy, Không Định anh là của em.

Thật ra ở chung không dễ dàng như hai người nghĩ, muốn chấp nhận một thói quen của người khác thì cần phải có thời gian, nhưng nếu như là người yêu của nhau, cái gì của đối phương cũng cảm thấy tốt, cho dù là một ít thói hư tật xấu cũng cảm thấy thật là dễ thương, cho nên cuộc sống chung không dễ dàng ấy trong mắt Không Định và Đường Tiểu Duy lại ngập tràn tình yêu.

Đường Tiểu Duy là một người tính cách rất tùy ý, cô thích ăn quýt, Không Định mua một xô quýt đặt trong phòng, sau khi Đường Tiểu Duy biết hai tay nhỏ ôm xô quýt đặt lên mặt bàn bằng đá cẩm thạch trong phòng khách, sau đó ngồi trên sofa bắt đầu ăn.

Hơn nữa trên bàn dưới sàn nhà đều có vỏ quýt, lúc cô đi toilet, cũng sẽ trải ra một con đường vỏ quýt, ở Đường gia có người hầu, ở nhà trọ của Đường Lâm cũng có người dọn dẹp theo giờ, cho nên Đường Tiểu Duy thấy điểm này chả có cái gì không ổn cả.

Nhà trọ của Không Định rất sạch sẽ, không có một hạt bụi nào, tất cả mọi chỗ đều có thể soi gương được, với yêu cầu này của anh Đường Tiểu Duy chỉ cười nhạt, điều này thật vô nhân đạo với những nhân viên vệ sinh, Không Định lại nghiêm túc nói, như thế này đi đến chỗ nào cũng có thể thấy chính mình, nhìn thấy gương mặt của mình ở mọi nơi tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đường Tiểu Duy nghe xong, tìm nửa ngày cũng không tìm thấy từ để hình dung tâm tình của mình bây giờ.

Nhưng bây giờ cô vừa chuyển vào, đừng nói là sạch bóng, có chỗ đặt chân thôi cũng là tốt lắm rồi.

Cứ như vậy, Không Định có tính sạch sẽ cũng không tức giận, cả ngày đi theo Đường Tiểu Duy để nhặt rác, còn rất vui vẻ mà nhặt nữa.

Lã Nam đứng trước cửa vô cùng kinh ngạc, hình ảnh trước mắt đối với anh ta mà nói vô cùng quý giá, sau một lúc lâu nói: "Không Định, tôi nhớ không lầm có một lần ở nhà cậu hắt xì có một cái, cậu liền lấy khăn lau lại mặt bàn một lượt rồi mở cửa hai tiếng liền nói là dễ không khí trong lành vào nhà."

Đường Tiểu Duy ngồi trên sofa ăn quýt, một múi quýt bị cô nhỏ xuống sàn, Không Định cúi người nhặt lên rồi ném vào thùng rác, sau đó liếc mắt nhìn Lã Nam giọng điệu không tốt nói: "Cậu không cần nhắc lại chuyện ghê tởm đó đâu."

Lã Nam khóc không ra nước mắt, chỉ vào Đường Tiểu Duy: "Cô ấy thì sao, cô ấy làm như vậy thì không ghê tởm?" Nói xong, trong miệng Đường Tiểu Duy lại phun ra vài hạt quýt nữa.

"Tiểu Duy đang phát dục, cô ấy ăn được tôi thấy rất vui." Không Định lại nhặt hạt quýt lên, liếc mắt nhìn Lã Nam nói: "Bảo bối của tôi dễ thương như vậy, có cậu ghê tởm thôi."

Lã Nam nghe xong câu thứ nhất của anh, bắt đầu nghĩ đen tối, lại còn tỏ vẻ suy nghĩ, bình thường đàn ông con trai sẽ dành thời gian để nghĩ vấn đề đó, mà Không Định lại nói lập lòe nước đôi như vậy, không thể trách Lã Nam hiểu theo nghĩa khác.

Anh ta nhìn Đường Tiểu Duy đang ăn quýt xem phim.... .. Đang phát dục.....ngực, anh ta thấy phúc lợi của Không Định thật không tệ, lại còn muốn phát dục?

"Đường Tiểu Duy ơi Đường Tiểu Duy, con bé như em tại sao lại không hiểu chuyện như vậy chứ, em ăn thứ đồ này có phải muốn ép Không Định của chúng ta phát điên không, anh ngồi đây nửa ngày rồi thấy Không Định chưa lúc nào nhăn nhó cả." Lã Nam không thể nhìn được nữa, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.

Cuối cùng Đường Tiểu Duy cũng rời tầm mắt khỏi màn hình tivi, nhìn nhìn mặt bàn sáng bóng ồ lên một tiếng nói: "Sao yên tĩnh vậy?" Nhìn hết bốn phía, lại không thấy bóng hình của Không Định đâu: "Không Định đâu?"

Lã Nam tức giận nói: "Xuống lầu đổ rác rồi."

Đường Tiểu Duy ném vỏ quýt trong tay thẳng đến thùng rác bên cạnh sofa, không biết trong tay cầm khăn giấy chuẩn bị từ bao giờ đang lau tay, cô không định ăn nữa, cô nhìn nhìn Lã Nam: "Bình thường thấy anh hay nói bậy với Không Định, kỳ thật có chuyện gì anh cũng muốn tốt cho anh ấy."

"Đương nhiên, bọn anh chơi với nhau từ thời còn mặc tã, cậu ta tè dầm trên giường mấy lần có bao nhiêu phụ nữ anh đều biết rất rõ."

"Anh ấy có mấy người phụ nữ?" Đường Tiểu Duyệt lập tức hỏi.

"Không phải chỉ có một người là em sao." Lã Nam bĩu môi: "Sắp 23 tuổi mới phá thân, thật sự là dọa chết mấy người bọn anh, ah, lại nói tiếp, Đường Tiểu Duyệt em đúng là cứu tinh của Không Dịch, cái gì mà phụ nữ như em nói bọn anh còn chưa từng thấy bao giờ, làm sao em có thể hấp dẫn được con người không gần nữ sắc như Không Dịch?"

Đường Tiểu Duyệt vốn định giải thích quan hệ của cô và Không Dịch là quan hệ nam nữ thuần khiết, nhưng trong lời nói của Lã Nam ương ngạnh chần chờ lời nói của cô, lấp, đánh trở về, nếu như cho anh ấy biết hai người còn chưa làm chuyện đó, không biết anh ấy còn muốn chế nhạo Không Dịch như nào nữa, vì thế trong lòng hung hăng, hy sinh chính mình, không giải thích.

Đồng chí Tiểu Duyệt oan uổng gào thét trong lòng, Không Dịch nhà cô tại sao lại kết giao với những thể loại bạn như thế này.

"Anh thân quen với Không Dịch như vậy, nhất định biết chuyện sau khi Không Dịch lúc 15 tuổi sang Mỹ đúng không?" Đường Tiểu Duyệt nghĩ đến Lã Nam nói bọn họ cùng nhau lớn lên, thử hỏi.

Không tưởng tượng được Lã Nam bình thường là một người không đứng đắn nhưng sau khi nghe đến chuyện đó, đột nhiên sắc mặt thay đổi, anh ta nghiêm túc nhìn Đường Tiểu Duyệt: "Đừng hỏi, trăm ngàn lần đừng hỏi chuyện này, Không Dịch sẽ rất tức giận, sẽ vô cùng tức giận."

Đường Tiểu Duyệt nghe thấy trong lời nói của Lã Nam có chút căng thẳng, gật gật đầu không thêm nhắc lại, quả nhiên là Phụng Đặc cố ý, may mắn là Đường Tiểu Duyệt vẫn đề phòng với Phụng Đặc, bằng không thực sự chọc giận Không Dịch tức giận cô cũng không biết nên dỗ như thế nào.

Sau khi Không Dịch trở về, phát hiện Đường Tiểu Duyệt vẫn dựa vào sofa xem phim, chỉ là không ăn quýt nữa, Lã Nam đang cầm điện thoại chơi, nhìn không ra có cái gì không ổn, nhưng mà bầu không khí hình như có chút thay đổi.

Nhìn thấy Không Dịch trở về, Lã Nam đứng dậy tạm biệt, Đường Tiểu Duyệt không chút phản ứng, Không Dịch đưa cậu ta ra rồi đóng cửa lại.

Sau đó, anh đi đến phía trước tivi, chặn mắt phim Đường Tiểu Duyệt đang xem.

"Tránh ra tránh ra, anh chắn mắt Sirius của em rồi." Đường Tiểu Duyệt bất mãn, nắm lấy cánh tay của Không Dịch để kéo anh ra.

Không Dịch bất động: "《Harry Potter và tên tù nhân ngục Azkaban》tập này hôm nay em đã xem ba lần rồi, Bảo Bảo, có phải đến lúc học rồi hay không?"

"Oh.... .... Đợi chút, chờ một chút." Đường Tiểu Duyệt nhìn Không Dịch lấy lòng.

Không Dịch bất đắc dĩ, đi đến bên sofa ôm lấy Đường Tiểu Duyệt, tìm một tư thế thoải mái cho người trong lòng nằm, anh ôm cô từ phía sau, cầm đề lên trên vai của cô: "Tại sao lại thích Sirius như vậy?"

Câu hỏi của Không Dịch như gió nam ấm áp, mềm nóng nóng thổi qua tai của cô, làm trong lòng cô vô cùng ngứa ngáy khó chịu, cuối cùng cũng Đường Tiểu Duyệt không thể dồn lực chú ý lên tivi nữa, xoay người ôm lấy Không Dịch: "Em với Harry rất giống nhau, bọn em đều không còn cha mẹ, đều là trẻ nhỏ được gửi nuôi ở nhà người khác, nhưng là cậu ấy may mắn hơn em, sau này cậu ấy có Sirius, Sirius đồng ý cho cậu ấy một cái nhà, cho nên, em cũng muốn có Sirius, muốn chú ấy cho em một cái nhà, một cái nhà chân chính thuộc về em."

Không Dịch siết chặt tay, chôn mặt ở cổ của Đường Tiểu Duyệt hít một hơi thật sâu: "Anh sẽ là Sirius của em, anh đồng ý cho em một cái nhà có được không?"

Đường Tiểu Duyệt chôn ở trong lòng ngực của anh dùng sức gật đầu: "Được."

Đó là đêm đầu tiên Đường Tiểu Duyệt chuyển vào nhà của Không Dịch, bọn họ ở trên sofa ôm nhau thật lâu thật lâu, trong đầu thu không ngừng lặp đi lặp lại tập《Harry Potter và tên tù nhân ngục Azkaban.... ....

————— tôi là đường phân cách Sirius —————

Mười giờ tối, Không Dịch bắt đầu ngáp ngủ, Đường Tiểu Duyệt đang xem tivi cũng bắt đầu mơ hồ.

"Bảo Bảo, đi ngủ." Không Dịch tựa vào sofa than thở.

"Ah, Được." Đường Tiểu Duyệt đặc biệt nghe lời đứng dậy tắt tivi, đôi chân nhỏ chạy nhanh vào phòng của Không Dịch, cởi bỏ hai lớp quần áo liền chui lên giường của anh.

Không Dịch đi vào sau, trên cao nhìn xuống nhìn Đường Tiểu Duyệt: "Bảo Bảo, không phải em đi nằm phòng rồi sao?"

Đường Tiểu Duyệt mở to mắt, nhìn nhìn Không Dịch, làm nũng nói: "Sirius, em muốn ngủ với anh."

Không Dịch nhanh chóng đến bên giường xốc chần trên người cô lên: "Không được, em.... ...." Xốc được hơn một nửa, anh lập tức thô lỗ vứt chần xuống, cau mày xoay người bước nhanh rời đi.

Đều nói Không Dịch có rất nhiều tật xấu, kỳ thật Đường Tiểu Duy cũng không thiếu tật xấu, ví dụ, ngủ nude.

Đường Tiểu Duy kéo chăn che miệng cười khanh khách, chỉ để lộ đôi mắt đen đầy giả hoạt ở bên ngoài.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước, rào rào, ban đêm rất yên tĩnh nên nghe vô cùng rõ ràng.

Dần dần, Đường Tiểu Duy bị âm thanh an tâm này đưa vào giấc ngủ.

Không Dịch tắm rửa xong, lau tóc đi ra, nhìn thấy người nằm trên giường lớn hô hấp đã đều đặn, anh không lại gần, nhẹ nhàng đi ra bên ngoài đóng cửa lại, đến một phòng khác.

Anh đi ngủ thường không tắt đèn ngủ, nằm ở trên giường, nhìn sao trên trời hắt ánh sáng lên cửa, ánh mắt có chút hoảng loạn, một chút buồn ngủ cũng không có, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh xúc chấn gây sốc ban nãy, bên trong chăn, là Đường Tiểu Duy không một mảnh vải.

Cơ thể nồn nà, ngực trắng cong cong mềm mại, đường cong vô cùng đẹp, còn có mùi thơm tỏa ra trên người cô.... ..... Không Dịch vỗ trán, nghiêng thân mình nhắc chân kẹp lấy chăn nức nở một tiếng, đem mặt chôn trong gối, trong lòng cảm thán, Đường Tiểu Duy nha Đường Tiểu Duy!

Ngày hôm sau là một ngày rất đẹp, mặt trời xinh đẹp chiếu nắng, Không Dịch như thường ngày ngủ nướng đến mười giờ, điển hình của việc nắng chiếu đến tận mông, khi đó, Đường Tiểu Duy đã ngồi trên sofa xem tivi.

"Ăn sáng chưa?" Không Dịch đi ra phòng ngủ hỏi.

Đường Tiểu Duy gật đầu: "Buổi sáng Tiểu Bạch đến đây, mang bữa sáng cho em, anh ấy nói cứ nghĩ em sẽ không ăn."

"Có để lại cho anh không?" Không Dịch đang đi vào nhà vệ sinh lại lùi từng bước.

"Không có, em ăn hết rồi." Đường Tiểu Duy cũng không ngần ngại nói.

"Oh.... .." Biểu tình ủy khuất của Không Dịch lập tức hiện lên, ai oán nhìn Đường Tiểu Duy.

Đường Tiểu Duy không chịu nổi bộ dạng này của anh, liếc mắt một cái liền mềm lòng.

Trước kia lúc mới quen biết, cô thế nào cũng chưa từng nghĩ Không Dịch lại có bộ dáng như này, giống như một đứa trẻ con.

"Tiểu Bạch nói, anh ấy đi làm gặp một người bán hạt dẻ, anh thích ăn nhất là cái này, liền mua một gói to đến, anh ấy nấu xong mới đi, anh muốn ăn thì trong nồi có." Đường Tiểu Duy buồn cười nhìn Không Dịch.

Gương mặt Không Dịch lập tức vui vẻ, tốc độ lật mặt còn nhanh hơn lật sách, anh nhanh chóng vọt vào phòng vệ sinh để đánh răng rửa mặt

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hòn Vĩ Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tin đồn nóng

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Từ mười đến mười hai giờ, Không Dịch cái gì cũng không làm, ôm một tô hạt dẻ, một bên vừa bóc một bên vừa nhai bèm bép, Đường Tiểu Duy thử một miếng thấy không hợp khẩu vị, cũng không ăn nữa.

Đến chiều, không biết Không Dịch kiếm đâu ra một cái thước nhỏ để dạy học, chống nạnh đứng trước mặt Đường Tiểu Duy, mặt lạnh nói: "Bạn học Đường, đến thời gian lên lớp rồi."

Đường Tiểu Duy nhìn dáng vẻ của anh, đột nhiên không có gì để nói, điệu bộ này, quả thật giống y như đúc với thầy giáo Nhâm, thật đúng là học trò giỏi của thầy giáo Nhâm.

Đâm lao là phải theo lao, Đường Tiểu Duy không thể không tắt tivi, rời khỏi sofa, đi theo Không Dịch vào thư phòng.

Tùy tiện tìm một quyển bài tập nghỉ đông, Đường Tiểu Duy thở dài, thật sự không muốn học.

Cô nhìn Không Dịch một bên đang tìm sách trên giá, cười hi hi nói: "Không Dịch, em là một người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, em từng tận mắt nhìn thấy một cái cây đang khỏe mạnh giữa ban ngày ban mặt biến thành một chồng bài tập như thế nào, em thật sự không đành lòng làm bài tập, thật sự, không có nhu cầu thi sẽ không có sát hại, chúng ta chỉ có một Địa Cầu, vì chúng ta.... .."

"Thước của anh cũng không phải chỉ để trưng bày." Không Định đứng cạnh giá sách cau mày, mạnh mẽ cắt ngang bài thuyết trình của cô.

Đường Tiểu Duy bĩu môi: "Thước dạy học của anh trước kia chính là một cái đĩa ăn lẩu, đừng tưởng là em không biết."

Đường Tiểu Duy ghét nhất là học Tiếng anh, thích nhất là học Lịch sử, bởi vì cô thích nghe kể chuyện xưa, cho nên, đầu tiên là tìm vở bài tập Lịch sử để làm, Không Định thấy cô nghiêm túc làm bài, tiến tới xem xét cô làm bài như thế nào.

Nhìn trong chốc lát, Không Định ngồi vào bên cạnh Đường Tiểu Duy, lời nói vô cùng thâm thúy: "Bảo Bảo, chúng ta còn cần luyện thêm một số chữ, bằng không mười năm sau con cái của chúng ta làm bài tập thấy cô giáo muốn phụ huynh ký tên, em ký xong rồi nhưng thầy cô giáo lại oan uổng bọn trẻ là tự mình ký, như thế thì rất xấu hổ có phải không?"

Đường Tiểu Duy về mặt cầu xin: "Sirius, anh khi dễ người ta.... ..".

Ngồi học một hồi mà trời đã tối rồi, hai người gọi đồ ăn bên ngoài, Đường Tiểu Duy nằm trên sofa: "Không học nữa, mệt."

Không Định chuyển đến kênh thời sự: "Xem tin tức đi, tin tức thời sự về thi chính trị toàn quốc."

Đường Tiểu Duy cướp lấy điều khiển chuyển kênh: "Không xem."

Tốc độ đổi kênh rất nhanh, Đường Tiểu Duy tùy ý xem quảng cáo: 'từng bước tiến bộ, làm sao để có điểm cao' âm thanh quảng cáo quen thuộc từ từ vang lên, Không Định nhìn xong, lại nói với Đường Tiểu Duy: "Bảo Bảo, anh mua cho em quyển làm sao để được điểm cao nhé."

Đường Tiểu Duy không vui, hung tợn nói: "Anh mua cho em một cái bật lửa đi, cầm quyển sách làm sao để được điểm cao đến đây, em đốt nó một tờ cũng không còn."

Không Định bị cô chọc cười, ôm chặt cô rồi hôn hai cái sau đó tìm một chỗ an vị nghịch điện thoại, Không Định lần đầu dùng điện thoại, hoàn toàn bị đồ vật nhỏ này hấp dẫn, bộ dạng như mới xuyên không đến vậy, mỗi ngày nghịch nghịch, nói thẳng ra trước kia khinh thường cái đồ chơi này như thế nào, thì bây giờ chơi đến phát nghiện luôn.

Đường Tiểu Duy tiếp tục đổi kênh, đột nhiên thấy trên màn hình tivi xuất hiện một dáng người quen thuộc, cô đổi lại kênh trước đó, đó là một kênh giải trí.

"Đây không phải là Phương Đặc sao?" Đường Tiểu Duy nói.

Không Định cầm đi động chơi game, nghe được cô nói chuyện, ngẩng đầu nhìn một cái rồi lại cúi đầu: "Ừ."

"Tối hôm qua anh ta đến nhà một nữ minh tinh, đến sáng hôm nay mới đi ra." Đường Tiểu Duy nói.

"Cậu ta cùng với rất nhiều ngôi sao, không có gì kỳ quái cả." Không Định lơ đãng.

"Thường xuyên bị bắt gặp sao?"

"Vậy thì phải xem ngôi sao cùng với cậu ta có nổi không, trước kia cũng bị bắt gặp vài ba lần."

Đường Tiểu Duy ừ một tiếng, trong lòng có chút tính toán: "Anh xem, bây giờ em lợi dùng chuyện này để giải trừ hôn ước với anh ta có được không?"

Không Định đang chơi game sùng sốt, để điện thoại đi động xuống, nhìn tivi một lúc lâu: "Cái này không đúng, Bảo Bảo, Phương Đặc là người đề ý như vậy, làm sao có thể đề loại tin tức như vậy xuất hiện đúng lúc này? Cậu ta không thể cho em cơ hội dễ dàng như thế được.... .."

Đường Tiểu Duy nghe anh nói xong, cảm thấy vô cùng có lý, vì thế cũng rất kỳ quái đứng lên.

Sau đó, trước khi đi ngủ, Điện thoại nhà Không Định lại vang lên, Đường Tiểu Duy tùy tiện bắt máy, đầu bên kia không ai khác là Phương Đặc.

"Bảo bối, sáng sớm mai phải nhớ xem tin tức nha." Giọng nói của Phương Đặc truyền sang.

Đường Tiểu Duy cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhìn về phía Không Định, ánh mắt anh sâu thẳm, không biết suy nghĩ cái gì.

Buổi sáng, mới sáng ra Đường Tiểu Duy liền mở kênh giải trí, vừa mới bắt đầu, Không Định liền từ phòng ngủ đi ra, ánh mắt còn ngơ ngác, vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, Đường Tiểu Duy có chút kinh ngạc thể mà anh lại dậy lúc tám giờ.

"Diễn rồi sao?" Không Định mơ hồ ngồi vào bên cạnh Đường Tiểu Duy, dựa đầu vào bả vai của cô.

"Ừ."

Là cô minh tinh có chuyện xấu với Phương Đặc giải thích trước nhà báo, cô ta nói, cô ta ở bên ngoài quay phim, không có ở cạnh gia đình, cô ta là bạn của Phương Đặc, sở dĩ Phương Đặc đến phòng khách sạn của cô ta, là vì cô ta có nuôi một vài con cá cảnh nhiệt đới cần có người chăm sóc. Sau đó lại có người của đoàn làm phim làm chứng cô ta vẫn luôn ở đoàn làm phim không có ra ngoài.

Kết thúc vở kịch là sự xuất hiện của Phương Đặc, anh ta xuất hiện cuối cùng, đầu tiên mở miệng là thanh minh về mối quan hệ của mình và nữ minh tinh kia.

"Tôi đã có vị hôn thê, xin các vị bằng hữu phóng viên lưu tình, không cần lại tìm chuyện xấu cho tôi, tôi không muốn làm cho cô ấy.... ....đau lòng." Phương Đặc cúi đầu trước camera, rất khó phân biệt là thật hay giả.

Đường Tiểu Duy nhìn tivi, như thế nào đều cảm thấy Phương Đặc đến đó nhất định sẽ nói cái gì đó, anh ta không muốn cô tóm được nhược điểm đâu.

Lập tức ánh đèn flash thi nhau lóe lên, kế tiếp toàn bộ câu hỏi đều xoay quanh vấn đề vị hôn thê của anh ta có lai lịch như thế nào.

Biết rằng, Phương Đặc là người xoay quanh vạn hoa nhưng lại không dính phần hoa, vấn đề tình cảm của anh ta luôn được mọi người quan tâm, cho dù anh ta bị chụp cùng với một nữ minh tinh, anh ta cũng sẽ trộn mắt nói dối đó là bạn bè, họ hôn nhau chính là thực hiện lễ nghi, hiện tại chính anh ta công bố chuyện có vị hôn thê, về mặt tươi cười, lời nói khẩn thiết, tất cả mọi người đều đoán, cô gái ấy là thần thánh phương nào, thế nhưng làm cho lãng tử quay đầu, làm cho hoa hoa công tử cũng an phận.

"Cô ấy là nhị tiểu thư Đường gia của Tập đoàn Đông Phương Vinh Trại, bởi vì bây giờ cô ấy vẫn còn đi học, cho nên muốn kết hôn cũng phải chờ hai năm nữa, cảm ơn mọi người quan tâm."

Vì thế, lập tức có người hỏi có phải là do môn đăng hộ đối hay không, đám cưới của các đại gia tộc, hai gia tộc mạnh kết hợp.

Phương Đặc cũng không che dấu gì đâu: "Tôi không phủ nhận là có yếu tố này, nhưng cuối cùng vẫn là bởi vì tôi thích cô ấy, nếu không thích, cho dù là công chúa của nước nào đó tôi cũng sẽ không có hứng thú, nếu như cô ấy chỉ là con của gia đình bình thường, tôi vẫn cứ thích cô ấy."

Nói một hồi mặc dù không quá nhiều lời nói ngọt ngào lãng mạn, nhưng mà lời nói thành thật bộ dáng chân thành cũng làm rất nhiều người cảm động, phía dưới bắt đầu có người vỗ tay, dần dần tiếng vỗ tay nhiệt liệt lên.

Đường Tiểu Duy tắt tivi đi.

Khổng Dịch ngồi thẳng người bên cạnh cô, sớm đã không còn vẻ mặt mệt mỏi, anh nhìn chăm chăm màn hình tivi đã tắt, ánh mắt sâu thẳm không biết suy nghĩ cái gì.

Đường Tiểu Duy rất ít nhìn thấy bộ dạng này của anh, thực sự nghiêm túc, tựa như đang trầm tư cái gì, không giống bộ dạng bình thường gì cả, vì thế Đường Tiểu Duy cũng không dám nói chuyện, ngoan ngoãn ngồi ở một bên vụng trộm đánh giá Khổng Dịch, không ngờ anh lại đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Tên Voldemort* này, khôn khiếp."

*Là nhân vật phản diện chính trong bộ truyện Harry Potter, một phù thủy thuộc "phe ác - hắc ám"

"... ...." Cô biết mà, bộ dạng đứng đắn của anh đều là giả tạo, chỉ hai phút là bị phá vỡ.

Ăn một chút đồ ăn, điện thoại của Đường Tiểu Duy tám trăm năm không vang lên lại phá lệ vang lên một lần.

Biết số điện thoại này, ngoại trừ Khổng Dịch thì chỉ có Đường gia, Đường Tiểu Duy chuyển ra khỏi phòng trọ của Đường Lâm, nhưng cũng không nói với người trong nhà, nếu nói khẳng định sẽ bị ra lệnh cường chế về nhà, cho nên cô dùng điện thoại bàn ở phòng trọ, lại nói cho người nhà biết số điện thoại di động của mình, như vậy người trong nhà cũng sẽ không phát hiện.

Cho nên, cuộc điện thoại này chắc chắn là người của Đường gia gọi đến.

Vừa nhận, là mẹ Đường.

"Tiểu Duy, vừa rồi Tiểu Đặc gọi điện thoại nói buổi tối muốn đến đây, buổi tối con sẽ cùng với nó về sao?"

"Không." Đường Tiểu Duy không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

"... ...." Mẹ Đường sùng sốt, nhưng lập tức nở nụ cười: "Đứa nhỏ này, lại nổi giận không đầu với Tiểu Đặc, không phải nó đã nói chỉ là bạn bè bình thường sao, cũng đừng làm quá, buổi tối tất cả người trong nhà đều ở nhà, con cũng về đi, mẹ để Đường Thiên lái xe đón con."

"Không cần đâu mẹ, tự con sẽ về." Đường Tiểu Duy thỏa hiệp.

Để cho Đường Thiên tới đón không phải sẽ bị lộ sao, nếu Đường Thiên biết cô ở cùng một người đàn ông khác, nói không chừng lại làm ra chuyện gì đó.

"Con về muốn đến nhà?" Khổng Dịch suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn hỏi.

Đường Tiểu Duy nhìn không được dựa lên người anh, rầu rĩ nói: "Dù sao bây giờ thân phận của em là vị hôn thê của Phương Đặc vẫn là thật."

Trước tiên Phương Đặc để lộ ra một chuyện xấu, để cho tất cả mọi người đều hiểu lầm, sau đó lại làm rõ chân tướng mọi chuyện, để cho mọi người ôn tồn xin lỗi anh ta, cuối cùng vô cùng thật lòng thông báo, để Đường Tiểu Duy biết rõ rồi trước mặt mọi người bày tỏ đối với cô một lòng không đổi, làm cho cô vô hình chịu áp lực sau lưng lại mua chuộc người nhà họ Đường, mà bạn trai thực sự Khổng Dịch đã danh không chính ngôn không thuận trải qua

một trận náo loạn như này lại càng thêm danh không chính ngôn không thuận, Khổng Dịch ngồi một chỗ, càng nghĩ càng buồn bực.....

"Buổi tối về nhà cùng em đi, không thể kéo dài được nữa." Đường Tiểu Duy vô cùng chán nản.

"Anh sẽ bị người nhà của em đuổi ra ngoài, em sẽ bị nhốt lại, còn có khả năng vì để an ủi Phương Đặc mà lập tức an bài hôn lễ kinh điển thế kỉ gì gì đó.... .." Khổng Dịch sâu xa nói.

Đường Tiểu Duy trầm mặc.

"Sau khi về nhà, không cần giải thích gì cả, em đã không còn quyền chủ động nữa rồi." Khổng Dịch sau khi nói sau những lời sâu xa, anh liền quay đầu đi, chỉ để lại Đường Tiểu Duy cả đầu mờ mịt.

Đến buổi chiều, Đường Tiểu Duy chuẩn bị tự mình đón xe về nhà, cả ngày hôm đó, Khổng Dịch đều là bộ dáng u oán nhìn cô, làm cô vô cùng buồn bực, giống như chính mình từ bỏ anh, ánh mắt anh đầy ủy khuất như hình với bóng nhìn cô, Đường Tiểu Duy như bị kim đâm, hơn năm giờ chiều, Đường Tiểu Duy cuối cùng cũng được giải thoát rồi, cảm áo khoác đi ra ngoài, không ngờ, Khổng Dịch thế nhưng lại lấy chìa khóa xe ra: "Anh đưa em đi."

Đường Tiểu Duy lặng đi một chút, nhìn Khổng Dịch cả ngày không cười mấy lần đi xuống, chạy nhanh đuổi theo: "Không cần, rất gần, có tàu điện ngầm, em đi rất nhanh sẽ trở về."

Cô có cảm giác rất tội lỗi, lại để cho anh đưa cô đi gặp ‘vị hôn phu’ của mình, cái này có thể dễ chịu sao.

Nói xong, Đường Tiểu Duy nhanh như chớp chạy xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hòn Vĩ Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hết đường chối cãi

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Đến nhà họ Đường, Phương Đặc đã ở đó rồi, đang ngồi ở trong phòng khách cùng đám người nhà kia nói chuyện phiếm, mọi người nói chuyện không biết trời đất, đương nhiên đối với Phương Đặc rất hài lòng, anh ta lại mang đến rất nhiều lễ vật, theo sở thích của từng người, cũng không phải là thứ gì đắt tiền, nhưng có thể thấy được tốn không ít tâm tư, ngay cả những người làm thuê cũng không bỏ qua, mua chuộc tất cả mọi người.

Nhìn thấy Đường Tiểu Duy tiến vào, Nhị phu nhân Đường gia Từ An Lam lập tức kéo cô về phía Phương Đặc ngồi.

Phương Đặc dịu dàng ân cần hỏi han, hỏi cô sao lại đến, hỏi cô bên ngoài có lạnh không, hỏi cô có đói bụng không, Đường Tiểu Duy trực tiếp không nhìn, hừ cũng chưa hừ một tiếng. Trong tầm mắt tất cả mọi người trong nhà, thẳng gật đầu, cái này thật đúng với ý của Phương Đặc, lại nhìn Đường Tiểu Duy, tất cả mọi người đều nghĩ cô vẫn đang giận đối Phương Đặc vì chuyện xấu với cô mình tình kia, vì thế càng vui mừng, tức giận như này thật tốt, tức giận chứng minh quan hệ rất tốt, nếu không giận mới là chuyện lạ.

Một đồng người lấy Phương Đặc làm trung tâm, nói chuyện phiếm cũng xoay quanh anh ta, có thể thấy được toàn bộ người của Đường gia rất vừa lòng với đứa con rể này.

"Tiểu Đặc, công ty chứng khoán của con đưa ra thị trường rồi sao?" Bác cả hỏi.

"Sang năm sẽ đưa ra thị trường." Phương Đặc trả lời.

Bác cả gật đầu: "Ta nghe nói thành tích cũng không tồi, thời gian ngắn như vậy mà đã đạt được như này, rất giống phong phạm của cha con."

"Bác trai quá khen rồi, về sau a, con vẫn cần phải học hỏi Bác trai nhiều ạ." Phương Đặc rất khiêm tốn.

"Đều là người một nhà, không cần khách sáo." Đường Thừa Chí nói.

Đường Tiểu Duy ngồi trên sofa không nói lời nào, trong lòng nói thầm ai là người một nhà với anh ta, ngẩng đầu phát hiện tất cả ánh mắt của những người trong nhà đang hướng về phía cô và Phương Đặc, cảm thấy cực kỳ chói mắt, tâm tình càng buồn bực, vì thế, đầu cô bỗng chột bốc hỏa, đứng lên: "Con có một chuyện muốn tuyên bố."

Tất cả mọi người đều sững sốt, lão gia tử ngồi trên sofa, tay vịn vào quai trumpet: "Tuyên bố cái gì?"

Đường Tiểu Duy quét một vòng bốn phía, không hề kiêng dè: "Con với Phương Đặc một chút quan hệ cũng không có, cái gì mà lưỡng tình tương duyệt đều là tự anh ta quyết định, con không thích anh ta, cũng không đồng ý gả cho anh ta, hơn nữa con cũng đã có bạn trai rồi."

"Hò nào." Đường Thừa Chí lên tiếng trước, ông ta vô cùng tức giận: "Không phải là chỉ có một chuyện xấu truyền ra sao, Tiểu Đặc cũng đều giải thích rõ ràng rồi, tại sao con vẫn còn tức giận, lại còn nói ra những lời nói vô liêm sỉ như vậy nữa, còn nói có bạn trai để chọc tức Tiểu Đặc, cô mình tính kia cũng đâu có phải là bạn gái của Tiểu Đặc, con. ....cái đứa nhỏ này."

Đường Tiểu Duy hết chỗ nói, những người trong nhà đều khuyên cô đừng tức giận, cũng khuyên Phương Đặc không nên tức giận với đứa nhỏ như cô, nói Đường Tiểu Duy còn nhỏ không hiểu chuyện.

Đường Tiểu Duy khóc không ra nước mắt, đây là chuyện gì đây, Phương Đặc ơi Phương Đặc, tính toán của anh thật lợi hại nha, thế mà lại làm cô á khẩu không nói thành lời.

Đột nhiên, Đường Tiểu Duy nhớ lại lời Khổng Dịch nói lúc sáng, bảo cô sau khi trở về không cần giải thích cái gì, cô đã không còn quyền chủ động nữa, thật giống như những gì Khổng Dịch dự đoán, Đường Tiểu Duy trong lòng bị thương muốn trở về ôm anh khóc một trận.

Sau đó cả nhà lại náo loạn một trận, lão gia tử đứng dậy lên lầu trước, sau đó mọi người lần lượt lấy cớ về trước, cuối cùng, chỉ còn lại Đường Tiểu Duy và Phương Đặc ngồi trên sofa.

"Sao em lại đến đây?" Phương Đặc hỏi.

Đường Tiểu Duy trừng mắt liếc anh ta một cái: "Không phải vừa này anh vừa hỏi sao."

Phương Đặc cười hớ hớ: "Thật sự là đi tàu điện ngầm? Khổng Dịch không đưa em đi?"

Đường Tiểu Duy bĩu môi, không để ý tới hắn.

"Cậu ta tức giận sao?" Phương Đặc tiếp tục hỏi: "Tính tình thiếu gia của Khổng Dịch được nuông chiều từ bé vô cùng nổi tiếng."

"Không có, anh ấy không tức giận, anh ấy tự ủy khuất chính mình." Đường Tiểu Duy nhìn Phương Đặc bình tĩnh nói: "Không phải anh rất hiểu anh ấy sao."

Phương Đặc dừng một chút: "Anh cũng không quá hiểu cậu ta, nhưng từ khi gặp em, cậu ta chưa bao giờ đứng dự liệu của anh cả."

Đường Tiểu Duy không biết trước kia Khổng Dịch thế nào, cô không nói nữa, nhưng Phương Đặc cũng không định buông tha đề tài này: "Đường Tiểu Duy, cho dù bây giờ cậu ta có khác như thế nào, cuối cùng vẫn là nhường nhịn em, dù sao em vẫn có thể coi là mối tình đầu của cậu ta, nhưng mà Khổng Dịch chính là Khổng Dịch, cậu ta được ông bà nội cùng với nhóm người bạn anh nuông chiều từ nhỏ đến lớn, ai cũng đều theo ý nghĩ của cậu ta, cũng theo thói quen của cậu ta, cho nên, cho nên thứ mà cậu ta cần là sự nhường nhịn chiều chuộng của người khác, mà Đường Tiểu Duy em, sẽ không sùng ái cậu ta, mà xuất thân của em cũng cần những điều tương tự như vậy, em quá giống Khổng Dịch, cho nên bọn em không thể lâu dài, Đường Tiểu Duy, thứ em cần anh có thể cho em, thứ Khổng Dịch cần, em không thể cho cậu ta, các người đừng kéo dài nữa."

Đường Tiểu Duy không nghĩ tới Phương Đặc sẽ nói ra những lời như vậy, lại là những lời nói thâm thúy như vậy, nhưng lại dễ nghe dễ hiểu lại rất có sức thuyết phục, ngay cả cô muốn phản bác nhưng lại chẳng tìm ra từ ngữ để phản bác.

Phương Đặc không có cho cô cơ hội đề hỏi, tiếp tục nói: "Anh chỉ là dùng một chút thủ đoạn nhỏ nhỏ, bị lộ chuyện xấu rồi mở cuộc họp báo, các người cũng đã loạn rồi, có phải là cảm thấy cậu ta có chuyện giấu giếm em, cậu ta không nói với em nhưng em lại không dám hỏi, hai người yêu nhau có nghi ngờ thì rất nhanh sẽ chia tay, hôm nay chắc cậu ta uể oải lắm, cậu ta chính là như vậy, chuyện của Khổng Dịch từ trước đến giờ đều có một nhóm người giúp cậu ta xử lý, cậu ta có thói quen nhận lấy, cho nên đến thời điểm tự mình cần gánh vác, thì cậu ta lại bất lực, Đường Tiểu Duy, thử hỏi hai người ngày thơ như vậy, tại sao có thể ở chung với nhau, hai người không thích hợp, tin anh đi, đừng lãng phí thời gian của chúng ta nữa."

Sau khi Phương Đặc nói xong đoạn đầu tiên Đường Tiểu Duy vẫn đang nhắc nhở chính mình, không phải như thế, Phương Đặc sẽ có công tâm kế, không thể trúng kế, cô cố gắng duy trì lý trí, cố gắng cách phản bác lời nói của Phương Đặc, chờ anh ta nói xong, Đường Tiểu Duy cúi đầu trầm tư rất lâu.

Phương Đặc cũng không sốt ruột, chờ cô suy nghĩ cẩn thận.

Lúc Đường Tiểu Duy ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rọi lưu chuyển, cô nhìn Phương Đặc cười: "Không đúng, anh nói không đúng, Khổng Dịch đối với tôi không chỉ là nhường nhịn, anh ấy thích tôi nên có thể bao dung tất cả mọi thứ của tôi, về chuyện của anh ấy tôi không hỏi là vì tôi tôn trọng anh ấy, ai cũng có những bí mật tận sâu đáy lòng không muốn nói ra, đây không phải là nghi ngờ, hôm nay quả thật Khổng Dịch rất uể oải, nhưng mà anh ấy chưa từng nói là bất lực, tuy rằng anh ấy sống trong sự bao bọc của các người, nhưng mà Khổng Dịch không phải là người dễ dàng nhận thua, anh ấy rất thông minh, thủ đoạn và tâm tư của anh ấy đều biết, anh ấy không làm gì không phải vì anh ấy không thể gánh vác được, mà là anh ấy không muốn cùng anh đi đến bước đường kia, bởi vì đối với anh ấy anh rất quan trọng."

Phương Đặc nhìn Đường Tiểu Duy, cặp kia ánh mắt sâu thẳm giống như biển đêm, Đường Tiểu Duy không đọc được gì cả, cô tiếp tục nói: "Phương Đặc, đừng như vậy nữa, đừng làm Khổng Dịch hoàn toàn thất vọng về anh, ở trước mặt hai người, mau thu lại hết những âm mưu và thủ đoạn lại đi, đừng để cho anh ấy hoàn toàn mất kiên nhẫn với anh, lúc đó không thể cứu vãn được đâu."

Phương Đặc nhìn Đường Tiểu Duy như trước, khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi không thể nhìn ra được chút giấu vết nào, anh ta nói: "Âm mưu thủ đoạn hình như không phải dùng như vậy."

Hiển nhiên, những lời này của anh ta là vì không tìm được gì để nói, sợ dĩ anh ta lảng tránh vấn đề này vì anh ta không thể phản bác lại nó.

Hai người nhìn nhau thật lâu, là Ôn Nhã đánh vỡ sự bình tĩnh của nơi này.

Chị dâu cả Ôn Nhã, mỉm cười bụng tới một đĩa dưa hấu: "Hai người các em cảm tình thật tốt, nhiều ân tình vậy mà cũng dám đối diện tất cả, chị thật xấu hổ khi làm phiền." Cô ấy đặt dưa hấu trên bàn nói: "Thím hai bảo chị mang dưa hấu đến cho các em, nếm thử đi, rất ngọt."

Đường Tiểu Duy hai mắt tròn trắng, trầm nghĩ, chị nhìn thế nào mà thấy chúng tôi cảm tình sâu đậm? Chị dâu cả à chị cũng thật là mắt kém quá đi

Ôn Nhã đặt dưa hấu xuống rồi nhanh chóng rời đi, dường như chỉ sợ quấy rầy đến bọn họ.

Đường Tiểu Duy cảm thấy có ngồi nữa cũng chẳng có gì hay cả, vì thế vỗ vỗ mông chuẩn bị chạy lấy người.

"Chú Đường Thím Đường, con và Tiểu Duy xin phép đi trước, nếu có thời gian rảnh sẽ đến thăm hai người." Đường Tiểu Duy vừa đứng lên, chợt nghe thấy câu nói lễ phép kia của Phương Đặc, cô không cần quay đầu cũng có thể tưởng tượng ra được nụ cười của anh ta có bao nhiêu âm áp, người này giỏi ngụy trang thật.

Đường Thừa Chí cùng Từ An Lam vừa đi xuống cầu thang, nói rằng nhà bếp nấu đồ ăn cho cả Phương Đặc nữa, Phương Đặc nói anh ta và Đường Tiểu Duy ra ngoài hẹn hò, không ăn ở nhà.

Đường Tiểu Duy ngay cả chút khí lực phản bác cũng không có.

Mới vừa đi tới cửa, cửa lớn lại ở ra, Đường Lâm ồn ào lao vào.

"Ah, lạnh chết mất lạnh chết mất, hôm nay lạnh quá đi....." Cô ta ai oán xoa xoa bả vai bị đông cứng tiến vào phòng, nhìn thấy hai người trước cửa lại lặng một chút.

Từ An Lam trước tiên hỏi rồi nói: "Tiểu Duy vừa muốn về, con lại đến đây, tới đón em sao?"

Đường Lâm không nhìn hai người ở cửa, đi đến bên người Từ An Lam, gác cánh tay lên người bà: "Mẹ, lâu rồi không gặp, hôm nay con thời gian đến thăm mẹ một chút."

"Con vẫn còn nhớ là có cái nhà này nữa à." Đường Thừa Chí nhìn thấy Đường Lâm thì lại muốn mắng vài câu.

"Cha, cha xem cha, mỗi lần gặp con đều là nói những lời này....." Đường Lâm cọt nhả.

Đường Tiểu Duy đứng ở cửa không quay đầu lại, nghe âm thanh Đường Lâm cọt nhả sau lưng, cảm giác tất cả mọi thứ vẫn như cũ chưa từng thay đổi.

Cuối cùng, không dám quay đầu lại, nhấc chân chuẩn bị rời đi.

"Tiểu Duy, con không đi cùng Đường Lâm sao?" Từ An Lam Đường Tiểu Duy gọi lại.

"Tiểu Đặc đưa nó về là được rồi, lại muốn Đường Lâm làm bóng đèn à." Đường Thừa Chí nói.

Phương Đặc từ phía sau theo kịp, ôm bả vai Đường Tiểu Duy, quay đầu hướng về phía người của Đường gia nói: "Con đưa cô ấy trở về."

Đường Tiểu Duy đến bây giờ vẫn không dám gặp Đường Lâm, sợ nhìn thấy chị ấy không biết nói cái gì, sợ chị ấy coi cô là người đứng, sợ chị ấy vẫn hận cô như trước.....

"Người nhà em vẫn nghỉ em ở cùng nhà trọ với Đường Lâm?" Đi đến trong viện, Phương Đặc buông Đường Tiểu Duy ra, giống như vô ý hỏi.

Đường Tiểu Duy gật đầu, kỳ thật cô vẫn chờ một ngày người Đường gia mang cô trở về, không ngờ, vẫn chưa có động tĩnh, chắc là Đường Lâm vẫn chưa nói với người trong nhà về chuyện đó.

Phương Đặc đến gara lấy xe, lái xe đến bên cạnh Đường Tiểu Duy, anh ta còn đặc biệt thân sĩ tiêu xài mở cửa xe cho Đường Tiểu Duy, Đường Tiểu Duy vừa định đi lên, chợt nghe thấy tiếng còi xe, nhìn theo, Đường Lâm mở cửa Volkswagen Beetle đi ra, thấy Đường Tiểu Duy chú ý tới cô, vẫy tay với cô ý bảo cô lên xe.

Đường Tiểu Duy do dự một chút, đi về phía Đường Lâm, cô cảm thấy, hai người vẫn cần nói chuyện nghiêm túc.

Phương Đặc thúc thời lái xe đi.

Đường Lâm theo sát sau đó, ra khỏi nhà họ Đường.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hòn Vĩ Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đường Lâm hào phóng

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Xe chạy ở trên đường, hai người vẫn chưa nói chuyện, đến khi Đường Lâm dừng xe dưới nhà của Khổng Dịch, cô rút một điều thuốc ra, châm, ở trong xe tràn đầy khói.

"Không nói với người trong nhà sao?" Đường Tiểu Duy hỏi.

"Chưa nói." Đường Lâm thần nhiên nói.

"Tại sao?"

Đường Lâm không trả lời câu hỏi của cô, không đầu không đuôi nói: "Phòng trọ của chúng ta đó, thời gian trước nói với chủ nhà là muốn mua luôn nó, tiền đặt cọc chị cũng giao rồi, hiện tại em không ở đây, chị nhìn thấy căn phòng đó lại thấy phiền."

Đường Tiểu Duy vẫn cứ cúi đầu, không biết nói gì, cô biết ý tứ của Đường Lâm, phòng trọ hai người các cô cũng đã ở cùng nhau bốn năm, không phải là phòng trọ có ý nghĩa đặc biệt mà là cảm tình của hai cô không thể trở về được.

"Ngày đó, chị thấy em khóc trong hẻm sâu." Đường Lâm đột nhiên nói: "Ngoài miệng em nói không cần, kỳ thật em rất dễ ý, từ nhỏ em quan tâm nhất chuyện này."

Đường Tiểu Duy nhìn về phía trước, vẫn không nhúc nhích không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Nhìn thấy em khóc, chị một chút cũng không thấy vui, ngược lại đặc biệt hận chính mình." Đường Lâm tiếp tục hút thuốc, toàn bộ xe đều chìm trong khói thuốc: "Đường Tiểu Duy, chị nghĩ kỹ rồi, đời này Khổng Dịch cũng không thuộc về chị, chị và anh ấy không có cái gọi là duyên phận, tránh để tiện nghi cho người khác, còn không bằng dành tiện nghi cho em gái của mình, nhìn thấy anh ấy và em ở bên nhau cũng đỡ một chút."

Như thế Đường Tiểu Duy mới có phản ứng, ngẩng đầu lên: "Chị....."

"Chúng ta từ nhỏ đã cùng lớn lên với nhau, cũng không nên vì một người đàn ông mà tranh giành, cho nên về sau, em với Khổng Dịch vui vẻ với nhau, chị cũng sẽ không giống như Phương Đặc, ngày nào cũng nghĩ cách chia rẽ em và Khổng Dịch." Đường Lâm hút xong một điều thuốc xong rồi nói: "Nhưng chị cũng sẽ không giúp em cái gì cả, con sói mất trắng em vì một người đàn ông mà dám dẫm chị dưới chân, cái này không phải là Đường Lâm chị đối với Đường Tiểu Duy em chỉ là một cái rắm à, cho nên chị cũng coi em là một cái rắm, đương nhiên chị cũng đã nghĩ lại, chị vì tránh né thân cận mà người nhà an bài cùng kéo em xuống nước, có thể thấy được hai chúng ta ở trong cái nhà lớn Đường gia ai đối với ai cũng không quá quan trọng, cho nên, về sau em đi đường của em, chị đi cầu độc mộc của chị, chị em thì vẫn làm, nhưng tuyệt không thân mật." Đường Lâm nói xong những lời này, đưa tay vứt mẩu thuốc lá ra ngoài cửa xe. Đặc biệt tiêu sái.

Đường Tiểu Duy yên lặng ngồi ở tay lái phụ nghe Đường Lâm thần nhiên nói xong những lời tàn nhẫn.

"Thật ra chị thích đàn ông góc cạnh rõ ràng, loại đàn ông này rất có khí chất nha." Đường Lâm đột nhiên thái độ có chút vòng vo, cười hớ hớ nói với Đường Tiểu Duy.

"Nếu em có gặp người tốt, nhất định giới thiệu làm bạn trai cho chị." Đường Tiểu Duy rất nhanh biểu đạt, rõ ràng mười phần nịnh bợ.

"Chị thấy Khổng Dịch của em rất tốt, giới thiệu cho chị a?" Đường Lâm đối với Khổng Dịch vẫn là nhớ mãi không quên.

"Không phải chị muốn góc cạnh rõ ràng sao." Đường Tiểu Duy bĩu môi, cau mày bất mãn đối với Đường Lâm.

Đường Lâm lại châm một điều thuốc, cười ha ha: "Đường Tiểu Duy, chị gặp một người đàn ông, chị cảm thấy hình như đã gặp được chân ái, anh ấy không giống với Phương Đặc và Lã Nam, là một người đàn ông rất tài hoa, tuy rằng bây giờ anh ấy có chút buồn bực vì thất bại, nhưng chị tin rằng nhất định có một ngày anh ấy thành công."

"Nhanh như vậy đã tìm thấy tình yêu đích thực rồi?" Đường Tiểu Duy kỳ thật rất kinh ngạc, dù sao Khổng Dịch cũng là người mà Đường Lâm điên cuồng theo đuổi như vậy.

"Chuyện thích một người, đều là ngẫu nhiên, nếu như chị không gặp anh ấy, có khả năng chị vẫn sẽ điên cuồng yêu thích Khổng Dịch, có thể là một năm, có thể là mười năm, cũng có thể đến khi chân mệnh thiên tử xuất hiện, tình huống bây giờ chính là, anh ấy đã xuất hiện, không để chị chờ một năm hay mười năm." Đường Lâm hút thuốc nhả khói nói.

"Anh ta có tốt với chị không?" Đường Tiểu Duy kỳ thật không muốn hỏi những lời này, cảm thấy không nên nói nữa, nhưng là lại nhin không được muốn hỏi, có lẽ hi vọng Đường Lâm trả lời đó, như vậy cô cũng sẽ yên tâm thoải mái một chút.

"Không tốt." Đường Lâm rất kiên định nói: "Chị đang ở theo đuổi anh ấy, anh ấy là một người rất có cá tính và ý tưởng, đặc biệt văn nghệ vô cùng lãng mạn, chẳng thèm nhìn ngó đến chị."

Đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, thích chinh phục.

"Góc cạnh rõ ràng sao?" Đường Tiểu Duy thật sự vẫn hỏi.

Đường Lâm cười ha ha: "Rất rõ ràng."

Nói xong, hai người đều nở nụ cười.

Đường Lâm lại hút xong một điếu thuốc, cô như trước rất tiêu sái mà ném tàn thuốc ra bên ngoài, sau đó quay đầu đối diện Đường Tiểu Duy nói: "Tiểu tử xinh đẹp như hoa bên ngoài kia là ai?"

Đường Tiểu Duy nhìn theo Đường Lâm ra bên cửa xe bên kia, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, một người đàn ông ngồi xổm trước cửa, trong tay còn cầm một nhánh cây đang viết về gì đó, nhưng mà ánh mắt vẫn nhìn về phía cửa tiểu khu, biểu tình trên gương mặt trắng bóc xinh đẹp lại vô cùng phong phú, mỗi một chiếc xe đi qua anh vô cùng cẩn thận nhìn, phát hiện không phải lại đợi, gương mặt tràn đầy vẻ thất vọng, cúi người, người đi đường nhìn anh đau lòng, vô cùng hi vọng người anh đợi sẽ nhanh đến.

Trái tim Đường Tiểu Duy nháy mắt được lấp đầy, tiểu tử xinh đẹp bên ngoài không phải chính là Sirius của cô sao!

"Còn lưu luyến gì trên xe của chị nữa, mau đi xuống đi, Khổng Dịch đã ngồi kia cả nửa ngày rồi, trời lại lạnh như thế, em không đau lòng nhưng chị rất đau lòng đây nha." Đường Lâm quay đầu nhìn Đường Tiểu Duy, khó có thể nói được những lời thoải mái như thế.

Đường Tiểu Duy không hề do dự, mắt nhìn Đường Lâm, lòng tràn đầy vui mừng chạy xuống xe, bộ dáng này của Khổng Dịch rất đáng yêu, muốn cho anh đợi thêm chút nữa, nhưng chân vừa xuống liền chạy về hướng của anh.

Khổng Dịch nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn qua, vẻ mặt mê mang vừa nhìn thấy Đường Tiểu Duy liền biến mất, nụ cười trên mặt kia còn chói lọi hơn cả đèn đường nữa, anh đứng dậy định đón cô, lại hơi lảo đảo một chút, vì thế lập tức lại ngồi xuống.

Đường Tiểu Duy chạy đến bên cạnh rồi ôm lấy cổ anh: "Thật tốt, thật tốt, Sirius của em, làm sao bây giờ nha, nếu như không có anh thì em phải làm sao đây."

Đường Tiểu Duy mở miệng than thở những lời như thế khiến Khổng Dịch còn tưởng bệnh tâm thần của cô tái phát, không để ý đến cô ôm cứng lấy tay của anh lay đi lay lại, tội nghiệp nói: "Đồ ngốc, em mau buông tay anh ra, chân anh tê hết cả rồi, em để cho anh đứng lên đã."

Đường Tiểu Duy không nói gì buông tay anh ra, cảm thấy lời nói Khổng Dịch thật sự không phù hợp với tình cảnh này gì cả, cô cảm thấy giờ phút này không khí tuyệt đối vô cùng lãng mạn, thật sự thích hợp để thề thốt cái gì mà mãi mãi không rời.

Khổng Dịch chậm chạp đứng lên, đứng lên một chút lại cau mày ngồi xuống: "Bảo Bảo, khó chịu.... .."

Nhị tiểu thư Đường gia quệt miệng đứng bên cạnh, không nhìn biểu tình làm nũng của Khổng Dịch nâng mặt lên nói: "Em không khó chịu!"

Ánh mặt Khổng Dịch lóe lên: "Bảo Bảo, là anh khó chịu.... .."

Cô không nhìn Khổng Dịch, nhưng có người lại không nhìn không được, Đường đại tiểu thư từ trên xe đi xuống, có chút buồn cười nhìn Khổng Dịch, Khổng Dịch luôn luôn là cao cao tại thượng mắt cao hơn đầu, vậy mà trước mặt người anh thích cũng chỉ là một đứa trẻ to xác thôi.

Khổng Dịch nhìn thấy Đường Lâm có chút ngoài ý muốn: "Bảo bảo, cô ta đưa em về sao?"

Đường Tiểu Duy gật đầu.

Chân Khổng Dịch bây giờ đã hết tê, rất nhanh đứng dậy túm lấy tay Đường Tiểu Duy xem: "Em có sao không, lực công kích của cô ta có mạnh không? Bị thương không, ngoại thương hay là nội thương? Em đừng có cậy mạnh nha."

Sắc mặt Đường Lâm lập tức trầm xuống: "Khổng Dịch, hôm nay tôi mới phát hiện, anh chính là một người bị mắc chứng bệnh vọng tưởng, vậy mà tôi vẫn còn nghĩ anh là một người trầm mặc ít nói thần bí khó lường khó thể lại gần, anh thấy thời điểm trước kia tôi gặp anh, trước giờ đều không dùng ánh mắt đứng để nhìn người, anh ngồi ở đó, cả người khí chất dày đặc, không nói nhiều, chỉ cần một biểu tình một ánh mắt người khác đã biết anh muốn làm gì, một đám người kia chiều anh đến lên trời rồi, tất cả cứ như đại gia vậy, như thế nào mới có vài ngày không gặp lại trở lên chân chó như vậy, cứ như là hán gian nhìn thấy tiểu quý Nhật Bản vậy."

Khổng Dịch không muốn quan tâm đến cô ta, nhưng vừa nghe thấy câu nói của cô ta lại liếc nhìn một cái, bất mãn nói: "Ai là tiểu quý Nhật Bản? Cô mới là tiểu quý Nhật Bản." Nói xong còn lắc lắc cánh tay Đường Tiểu Duy: "Tiểu quý Nhật Bản có đáng yêu như vậy không." Khổng đại thiếu gia coi Đường Tiểu Duy là tối thượng, bất mãn với lời Đường Lâm nói Đường Tiểu Duy là tiểu quý Nhật Bản, kỳ thật lại xem nhẹ việc người ta chủ yếu mắg anh là hán

gian.

"Thật ghê tởm, tại sao trước kia tôi lại xem trọng anh chứ?" Đường Lâm nhìn bộ dạng ân ái của hai người, thẳng thắn thốt ra một câu.

Đường Tiểu Duy rất đồng ý với câu nói của Đường Lâm: "Em cũng có cảm giác như bị mắc lừa, trước kia cảm thấy anh ấy vừa cool ngầu vừa đứng đắn, hiện tại dường như giống tâm thần vậy."

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Khổng Dịch, ngồi trong siêu xe đen, chỉ tùy ý lấy tay hạ mắt kính thôi cũng đủ để giết chết trái tim của các cô gái rồi.

"Em đừng có mà được tiện nghi lại đi khoe mẽ, nếu không muốn bị lừa thì nhường tâm thần lại cho chị đi, chị muốn còn không được đây." Đường đại tiểu thư không đi theo hướng của cô, trừng mắt nhìn Đường nhị tiểu thư nhưng vẫn giữ giọng điệu không tốt.

"Vi em nợ anh!" Khổng Dịch trực tiếp bỏ qua Đường Lâm, chính là nói với Đường Tiểu Duy nhưng lại rất bất mãn, híp mắt nhỏ giọng nghiến răng nghiến lợi nói với cô.

Đường Lâm không muốn nhìn bọn họ ân ái, vung chìa khóa xe: "Chị đi đây, nhìn hai người thật là phiền, có chuyện hay không có chuyện thì cũng đừng tìm chị, về sau chúng ta cũng không thân."

Nhìn theo xe Đường Lâm rời đi, Đường Tiểu Duy trong lòng có chút chua xót.

Một trận gió lạnh thổi tới, Khổng Dịch dùng thân che chắn cho Đường Tiểu Duy: "Bảo Bảo, đừng nhìn nữa, xe đã đi xa rồi."

"Ừ." Đường Tiểu Duy rầu rĩ lên tiếng.

"Anh cứ nghĩ hai người đã hòa hợp rồi." Khổng Dịch có chút nghi hoặc, bộ dáng Đường Lâm như là đã hòa hợp, nhưng trong lời nói ra vẫn có chút canh cánh trong lòng.

"Có thể nói là chúng em không còn giận nhau, nhưng cũng không hòa hợp." Đường Tiểu Duy giải thích, có lẽ vĩnh viễn không tốt lắm.

"Vừa nãy cô ta nói chuyện có chút vui vẻ."

"Ừ, chị ấy nói chị ấy thích đàn ông góc cạnh rõ ràng." Đường Tiểu Duy nhìn Khổng Dịch, nghĩ thế nào cũng cảm thấy Khổng Dịch không phải là kiểu người mà Đường Lâm thích: "Em quyết định giới thiệu Kinh Thiên Trụ cho chị ấy."

Khổng Dịch nghe xong, ánh mắt ngây thơ trừng lên hỏi: "Cái góc cạnh này cũng quá rõ ràng đi, vậy có muốn ôm một chút không.... .."

Nói xong hai người đều cười rộ lên, rất vui vẻ.

Khổng Dịch một bên cười một bên xoa xoa vành tai của cô: "Cũng không biết mang theo cái bịt tai."

Đường Tiểu Duy kéo tay của anh xuống, lấy hai tay xoa xoa, học cách nói chuyện của anh: "Anh cũng không biết mang gang tay, không mang gang tay cũng không biết đút tay vào trong túi áo sao, không biết đút ở đâu thì cùng đừng nghịch ngợm chứ, lại còn lấy que gỗ vẽ vẽ chứ."

"Em còn nhỏ như vậy mà đã nhiều lời như vậy rồi."

"Bạn học của em nói em rất là ít nói, cả ngày không nói lời nào."

"... .."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía hiên nhà, vừa đi được một đoạn ngắn lại nghe thấy âm thanh phanh xe chói tai.

"Khổng Dịch." Âm thanh quen thuộc vang lên, hai người quay đầu, Phương Đặc từ trên xe đi xuống, biểu tình của anh ta không ngả ngón như trước, ánh mắt có chút thâm trầm nhìn Khổng Dịch: "Chúng ta nói chuyện đi."

Khổng Dịch vừa cùng Phương Đặc lên xe của anh ta, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, gió lạnh thổi qua, người đi đường ai nấy cũng đều giữ chặt lấy quần áo bên ngoài, bên trong xe mở máy sưởi, độ ẩm rất cao, khuôn mặt Khổng Dịch trắng bệch vì đợi dưới trời lạnh lâu cũng dần hồng nhuận trở lại, anh miễn cưỡng dựa vào, thoạt nhìn vừa lạnh lùng vừa đáng yêu.

Phương Đặc rút ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá, kẹp trên tay nhìn Khổng Dịch, rất lâu sau, lại để thuốc vào lại hộp.

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hôn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hoàng Bích Ngọc

"Hôm nay Đường Tiểu Duy có nói vài câu, vốn là tôi cảm thấy cô ấy nói như vậy cũng không cần quá để ý, sau đó càng nghĩ càng thấy có đạo lý." Phuong Đặc nghiêng người, nhìn chằm chằm Không Dịch: "Tôi quá tự tin rồi, cho nên không có chút nào cố kỵ cả, Không Dịch, bất kể tôi làm cái gì, cũng không muốn làm tổn thương bất kể ai trong hai người, tôi chỉ muốn tách hai người ra thôi."

"Ah." Không Dịch không nhìn anh, mở miệng nói, không nhìn ra có cảm xúc gì: "Cậu tách hai chúng tôi ra chính là làm tổn thương chúng tôi lớn nhất."

Phuong Đặc mím môi, có chút chật vật quay đầu, không hề nhìn anh: "Cậu có biết, từ nhỏ tôi đã rất thích cậu, thích đến nỗi không muốn quan tâm gì cả chỉ muốn chiếm cậu là của riêng tôi, sau khi Đường Tiểu Duy xuất hiện, tôi lại phát hiện tôi cũng thích cô ấy, cứ nghĩ rằng yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì biết cậu thích cô ấy cho nên tôi cũng thích cô ấy, sau đó chính tôi lại mê mang, không biết là vì cậu mà yêu cô ấy hay là vì cô ấy mà yêu cậu nữa."

"Cậu muốn nói cái gì?" Không Dịch tựa đầu vào cửa xe, nghiêm mặt nhìn anh ta.

Phuong Đặc cười ha ha: "Tôi muốn cho cậu biết, hai người các người ở bên nhau chính là đã kích lớn nhất đối với tôi."

"Cậu muốn để tôi càng thêm áy náy với cậu."

"Không sao, chỉ cần trong lòng có tôi, tôi không cần cái gọi là tình cảm."

"Cậu cũng thật là.....biến thái nha." Không Dịch quay đầu nhìn thẳng vào Phuong Đặc, ánh mắt trầm lắng.

"Không Dịch ơi Không Dịch, tôi thật sự thích cậu nói như vậy, cảm giác đặc biệt đơn thuần." Làm sao bây giờ, cậu như thế nào tôi cũng thích.

"Đừng có nhìn tôi say đắm như vậy, tôi có vợ rồi." Không Dịch lùi về phía sau, về mặt phòng bị.

Phuong Đặc cười rộ lên: "Vợ của cậu, trên danh nghĩa hình như là vợ của tôi."

"Thôi đi, mới chỉ đính hôn thôi còn chưa chắc đâu." Không Dịch không muốn tiếp tục đề tài này nữa, anh thấy hơi đối bụng: "Mau nói việc chính."

"Đối bụng? Đường Tiểu Duy sẽ không nấu cơm đâu, hai người các người sinh hoạt cùng nhau thật làm cho người khác lo lắng." Phuong Đặc rất hiểu Không Dịch, chỉ cần anh hơi hơi động là anh ta biết anh cần gì.

Không Dịch tựa lưng vào ghế ngồi, oán giận: "Có thể đừng níu kéo không, có thể đừng quan tâm việc nhà tôi không, có thể nói nhanh để tôi về nhà ăn cơm được không."

"Tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu nhiều một chút, cậu xem cậu vẫn không thể bình tĩnh được, không bình tĩnh thì lại hay nói ‘có thể hay không’." Phuong Đặc tâm tình giống như bộ dáng không thể sai được.

Thành công thu được ánh mắt ai oán của Không Dịch, Phuong Đặc cười rộ lên: "Biết rồi biết rồi, nói chuyện chính, tôi thấy cô ấy nói rất đúng, cậu với Đường Tiểu Duy ở bên nhau đi, tôi sẽ không làm gì với hai người cả, mà chuyện tôi là vị hôn phu của Đường Tiểu Duy thật không sai, cái này các người tự mình giải quyết, tôi cũng sẽ không giúp cậu, hơn nữa các người nam chưa vợ gái chưa chồng, tôi vẫn có quyền theo đuổi." Phuong Đặc nhìn nhìn Không Dịch, đuôi lông mày nhíu lên: "Nhưng mà theo đuổi ai thì tôi vẫn còn đang suy nghĩ."

Không Dịch không có gì để nói.

Phuong Đặc còn nói: "Tôi vẫn cảm thấy cậu và Đường Tiểu Duy không hợp nhau, hai đứa trẻ con yêu nhau, chặc chặc, nghĩ lại những mối tình đầu xuất hiện nơi trường học có mấy đôi có thể đi đến cuối cùng, tôi rất mong đợi ngày mà hai người chia tay."

Không Dịch bĩu môi: "Cậu như thế này cũng quá vô si đi." Nói xong, mở cửa xe xuống, khoanh tay đi vào trong mái hiên.

Thái độ của Đường Lâm với Phuong Đặc, kỳ thật trình độ giống hệt nhau, bọn họ đều không muốn tổn thương bất cứ ai cả nhưng lại chờ mong hai người họ chia tay thật quá mâu thuẫn, cả hai người họ cũng tỏ vẻ sẽ không không làm ra bất cứ hành động để tiện nào để chia rẽ anh và cô, nhưng cũng không giúp hai người giải quyết vấn đề, cái loại thái độ này chính là nguyên nhân chính của mâu thuẫn, bởi vì yêu quý hai người mà họ sợ tác động vào sẽ khiến hai người oán hận và bị tổn thương, mà không giúp bọn họ thì có khả năng đơn thuần là muốn có sự trả thù nho nhỏ vì hai người họ ở bên nhau hoặc cũng có thể là niềm kiêu ngạo cuối cùng của họ.

Tất cả những thức cảm xúc tình cảm liên quan đến chữ ‘yêu’ này đều rất phức tạp, bình thường hạnh phúc của một cặp đôi thì đi liền với nó cũng có rất nhiều hoặc ít nhất cũng có một sự đau khổ của người đến sau, ‘yêu’ và ‘đau khổ’ chỉ cách nhau bởi một ý niệm.

Lúc Không Dịch trở về nhà trọ, Đường Tiểu Duy vừa nấu xong mì bung ra, của Không Dịch là hai bát mì với rau cải, còn của Đường Tiểu Duy lại là một chiếc nồi con.

Tục ngữ nói, cơm no rượu say thì đâm lười, Không Dịch lười biếng dựa vào số pha vuốt vuốt cái bụng không nhìn rõ no hay không sau khi ăn hết hai bát mì giờ tay vẫn vậy Đường Tiểu Duy: "Bảo bảo, đến đây"

Đường Tiểu Duy cảm điều khiển từ xa đi đến sofa ngồi xuống cạnh anh, bị Không Dịch bất ngờ ôm lấy, lại hôn bẹp một cái trên mặt cô, tâm tình rất tốt: "Đường Tiểu Duy ới Đường Tiểu Duy, em nói xem tại sao trên thế giới lại có một người như em chứ, có một người như em lại còn cố ý để anh gặp được em."

"Cảm thấy may mắn sao?" Đường Tiểu Duy trước ngực anh cọ cọ vài cái.

"Thật sự muốn cảm ơn ông trời."

"Hi vọng nhiều năm sau, anh vẫn sẽ nghĩ như vậy." Đường Tiểu Duy tiếp tục cọ.

Bao nhiêu đôi vợ chồng, đã trải qua sóng to gió

lớn sau lại bại bởi những năm tháng bình bình đạm đạm, Đường Tiểu Duy mặc dù ít tuổi, nhưng mà cô rất mặn cảm, cuộc sống qua tivi cô thấy được, tất cả cô đều hiểu.

Không Dịch hôn lên trán của cô, cười âm áp, anh nghĩ nghĩ, nói: "Trước khi anh chết, anh nhất định sẽ nói cho em biết, Đường Tiểu Duy à, nhưng mà anh sẽ yêu em cả đời này."

Đường Tiểu Duy nghe xong có chút kích động, giống như ánh sao của bầu trời ban đêm con người của cô phải một tầng hơi nước, cô thân thiết ôm cổ của anh, lại có chút vội vàng hôn lên môi anh: "Sirius, lời ngon tiếng ngọt của anh là học từ ai? Thật là dễ nghe"

Không Dịch không có miệng để trả lời câu hỏi của cô, hiện tại có chuyện quan trọng hơn muốn làm.

Nụ hôn này không lướt qua giống trước kia, hai người đều có chút phóng túng, có thể là hoàn toàn buông xuống sự cố kỵ, cũng có thể là bây giờ mới xác định được sự phụ thuộc vào đối phương, rằng môi giao nhau, cả hai người

đều thở hồng hộc.

Hai tay Không Dịch đã vén áo lên của Đường Tiểu Duy lên, ở đó ngòi áo ngực ra thì cũng không còn mặc thêm gì nữa, hai mắt anh sáng lên, lộ dáng rất hài lòng.

Cánh tay vuốt ve thân thể của Đường Tiểu Duy, men theo đường cong duyên dáng kia, sau đó một lần tay đỡ lấy thắt lưng, tay kia thì chuyển động, luồn vào trong áo len, xoa xoa 'núi đào' của Đường Tiểu Duy, áo ngực nửa che nửa hở lại càng thêm câu dẫn hơn, Không Dịch như người mất hồn, yêu thích không buông tay, dần dần, khẽ cắn đầu lưỡi của cô nhưng không hề thỏa mãn, ôm chặt lấy cô, cánh tay hướng về phía sau lưng của cô, muốn cởi áo ngực.

Cầm lấy phần dây áo, lần theo dây áo tìm được khuy cài, dùng một tay không cởi được lại dùng hai tay cũng không cởi được, Không Dịch bắt đầu đổ mồ hôi, thế mà lại không cởi được.....

Không tiên sinh đã không còn kiên nhẫn, trực tiếp đẩy áo ngực về phía trước, nơi mềm mại nhất của Đường Tiểu Duy ngay lập tức nằm trong tay anh, Không Dịch bắt đầu vuốt ve, cảm xúc tốt đẹp này làm anh kinh ngạc ra tiếng, Đường Tiểu Duy đâu có chịu nổi khiêu khích như vậy, nhìn không được hừ nhẹ vài tiếng, vào tai Không Dịch thì không thể chịu nổi, làm cho anh vốn liền mê loạn càng thêm mê loạn, lập tức có bộ dáng cung đã lên

tên không thể không lẫn.

Nụ hôn của anh từ môi chuyển xuống cằm, lại chuyển qua cổ, xương quai xanh, vòng xuống cặp đào non dưới áo, ánh mắt đầy sương mù nhìn thấy phong cảnh ở ngực thì lại trở nên sâu thẳm, Không Dịch ngẩng đầu nhìn Đường Tiểu Duy hai gò má đỏ hồng, cười nói: "Anh bắt đầu đây."

Nói xong cũng không chờ cô trả lời, anh liền cúi đầu ngậm, Đường Tiểu Duy lập tức cong thân mình, chỉ cảm thấy cảm xúc thỏa mãn bắt đầu ập đến, tất cảm cảm quan đều tụ hợp ở nơi đó, đầu lưỡi của anh thâm ướt ấm áp, làm cô cảm thụ được cảm giác rõ ràng chưa từng có.

Không Dịch cũng không còn bình tĩnh đến thế, tiếng thở dốc ồ ồ cùng hơi thở vội vàng với bộ dáng của Đường Tiểu Duy anh đều cảm thấy được, hơn nữa anh thích bộ dáng bối rối vì anh mà loạn ý mê tình của cô.

Bị anh đặt ở trên sofa khi dễ nửa ngày, trái phải đều bị gặm, một chút cũng không buông tha, cả người của Đường Tiểu Duy đã mềm nhũn rồi, cảm xúc một hồi trên mây một hồi trong sương, vuốt ve gương mặt Không Dịch lắc đầu, mày nhíu chặt đôi môi đỏ mọng hé mở không biết là đang khó chịu hay là đang hưởng thụ.

Không Dịch hít hấp nóng rực chuyển dần xuống dần, anh

hôn của lưng cô, không biết cô ý hay vô ý vuốt ve thắt lưng của cô, cổ chút dao động do dự không chùng.

"Nếu anh cởi quần của em thì em sẽ cù lét anh." Một tia lý trí cuối cùng còn lại của Đường Tiểu Duy, cô hôn hên uy hiếp Không Dịch.

Không Dịch hừ một tiếng, hừ khi vô lực, cái loại uy hiếp vô lực này đối với người khác thì chẳng là gì, nhưng đối với Không Dịch tuyệt đối là có dụng, anh sợ nhất cù lét, trong chốc lát dừng lại, nhưng tay anh vẫn lưu luyến ở trên thắt lưng của cô, ngón tay thon dài kia lần xuống dưới lưng quần, nhỏ giọng thương lượng: "Anh không cởi, chỉ chui vào sờ sờ một chút."

Đường Tiểu Duy nghe nói như thế, chỉ cảm thấy một chút khí huyết dâng lên, thân thể nhanh nhẹn dè anh lại, không cho anh tiếp tục, hơn nữa cô bị anh dè có chút không thoải mái, một chân tê dại, vì thế dùng sức muốn rút ra, trong quá trình lật, lên không cẩn thận đụng vào cái gì đó, chỉ cảm thấy cứng.

Đường Tiểu Duy vốn không nghĩ tới phương diện kia, cho dù biết về việc này, nhưng về phương diện kinh nghiệm mà nói, kỳ thật cô vẫn là người mới, sợ dĩ cô phát hiện không bình thường là vì thân thể của Không Dịch đột nhiên cứng ngắc.

Hai má anh dán ở huna hồng hồng của Đường Tiểu

Đuỵ vẫn không nhúc nhích, hồ hấp trâm trọng nóng như lửa giống như là muốn thiêu cháy làn da của cô, Đường Tiểu Đuỵ không biết làm sao bây giờ, cũng bất động theo, nửa ngày. Không Dịch khẽ hừ một tiếng, đứng dậy đặt Đường Tiểu Đuỵ ở trên người, ôm chặt cô, đem hai má chôn ở cổ cô, trâm trọng thở hỗn hển.

Đường Tiểu Đuỵ vẫn như trước không dám động, bởi vì cô cảm nhận rất rõ ràng vật cứng nóng đang đặt ở giữa hai chân cô

"Bảo Bảo, đi làm bài tập." Thanh âm khàn khàn của anh vang lên bên tai của cô, Đường Tiểu Đuỵ nửa ngày mới phản ứng, cảm thấy tựa hồ là chính mình nghe nhầm.

"Đi đi." Lại là một tiếng.

Bạn học Đường cuối cùng cũng xác định là anh đang nói chuyện, lập tức có loại cảm giác được giải thoát, tuy rằng tiểu cô nương Đường Tiểu Đuỵ này không phải là loại con gái bảo thủ, thậm chí còn là cô gái có chút biến thái, nhưng đối với loại chuyện này cô vẫn là có chút chướng ngại tâm lý, cho nên nghe thấy anh nói như vậy, vẫn có loại cảm giác được đại xá.

Cô giật giật thân mình, phát hiện đứng lên có chút khó khăn: "Vậy anh đứng lên đi."

Không Dịch ở trên người cô bất động, ở thời điểm nước sôi lila bỏng như này mà vẫn thả cô đi làm bài tập ngoài. Không Dịch ra thì chắc chẳng còn ai nữa, nhưng anh rõ ràng là khâu thì tâm phi, rõ ràng là không muốn thả cô đi.

Lại bất động nữa ngày, cánh tay Không Dịch mới bắt đầu chuyển động, đổ người về một bên, khoát tay, lộ dáng có chút ghét bỏ: "Nhanh đi làm bài tập đi, mấy giờ rồi mà em vẫn còn chơi."

Đường Tiểu Duy hận đến nghiến răng, thật muốn đánh anh, còn có người đáng ghét như vậy sao, cô xoay người trèo lên người Không Dịch, trừng mắt nhìn Không Dịch, ngăm ngăm anh vẫn như cũ đút tay vào túi, sóng mắt lưu chuyển, nụ cười xa xa hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Một bàn tay của cô chống lên ngực anh, một bàn tay lại chống vào một chỗ trống, sau đó hơi dùng sức nâng chính mình lên, nhảy xuống sofa, giả bộ không nghe thấy tiếng kêu của anh, giống như vô ý quay đầu nhìn thoáng qua Không Dịch nói: "Em đi học đây."

Không Dịch nằm ở trên sofa nhìn Đường Tiểu Duy, biểu tình như muốn khóc, gương mặt đỏ bừng, cơ thể vốn hơi thả lỏng lại lập tức cứng lên, anh oán hận nhìn cô, ánh mắt ại oán li thương kia làm cho Đường Tiểu Duy không khỏi rùng mình một cái, nhanh chóng chạy tới

thư phòng.

Trên sofa người nào đó ôm chầm lấy mặt, thê lương đứng lên nói: "Ngày hôm đó con không có cách nào vượt qua được, không có cách nào vượt qua ....."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446072#p3446072>

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hồn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Năm mới sắp đến, phố lớn ngõ nhỏ đều là bán đồ tết, rất có hơi thở của năm mới, nhưng hôm nay thời tiết lại trầm xuống, giống như là tuyết sắp rơi, những quán ngoài vỉa hè bắt đầu thu dọn, Đường Tiểu Duy với Không Định đi ăn cơm trưa bên ngoài, tay nắm tay không nhanh không chậm về nhà.

Vừa đi được không lâu thì trên trời tuyết bắt đầu rơi, tuyết trắng như lông ngỗng phiêu phiêu rơi xuống, chỉ chốc lát sau cả trời đất đã trắng xóa một màu, hai người vẫn bước không nhanh không chậm như trước, trong làn tuyết tự nhiên bộ dáng của người làm người đi đường vô cùng cảm thán..... cái thời tiết khí gió như này hai người còn bày ra dáng vẻ lãng mạn cái rắm à!

Lúc về đến dưới lầu nhà trọ, trên người cả hai người đều có một tầng tuyết bao phủ, Không Định vuốt hết tuyết trên người Đường Tiểu Duy, nhìn trên đầu cô một màu trắng xóa, không nỡ lòng vuốt đi, liền cọ cọ chớp mũi của cô rồi cười: "Cùng nhau đi đến 'đầu bạc'."

Đường Tiểu Duy cười xán lạn: "Đầu của anh cũng rất trắng nha, ông lão, tại sao ông vẫn cứ đẹp trai như vậy a."

"Vì để xứng đôi với bà lão xinh đẹp nhà chúng ta mà." Không Định giơ tay vuốt ve má lúm đồng tiền của Đường Tiểu Duy, cũng cười thoải mái.

"Sirius già....." Đường Tiểu Duy tâm tình tốt, cười khanh khách.

"Bảo Bảo già....." Không Định cũng cười theo.

"Đường Tiểu Duy?" Một âm thanh không xác định truyền đến bên tai.

Đường Tiểu Duy cùng Không Định quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa đi tới là Trần Cẩm Húc đã lâu không gặp, còn có một người mà Đường Tiểu Duy mới gặp một lần Hàn Tử An.

"Mình còn tưởng rằng nhìn lầm rồi chứ" Ánh mắt Trần Cẩm Húc linh động hết trên người Đường Tiểu Duy lại ở trên người Không Định, ở trong ấn tượng của cô ấy, hai người này đều là những người lạnh lùng, Đường Tiểu Duy bình thường đọc lai đọc văng lạnh nhạt quen rồi, đối với ai cũng không thân cận, con mắt của Không Định thì cũng chỉ nhìn qua vài người, lại khiến người khác hờ hết, hôm nay cười thoải mái như vậy, vậy mà Trần Cẩm Húc lại chưa thấy qua bao giờ.

"Chào, tôi là Hàn Tử An, lần trước chưa kịp tự giới thiệu." Hai người đến gần, Hàn Tử An hào phóng tự giới thiệu, còn rút ra một túi thuốc đưa qua đi, đứng ở trước mặt Không Định, rất có hơi thở xã hội đen.

Không Định lắc lắc đầu, lại bắt đầu có chút không yên lòng, thần nhiên cự tuyệt người ngoài vạ dẫm.

Hàn Tử An lơ đãng, Trần Cẩm Húc cười cùng Đường Tiểu Duy hàn huyên: "Các người sao lại ở đây?"

"Ở chỗ này" Đường Tiểu Duy chỉ chỉ phía sau: "Tầng 16."

"Hàn Tử An ở ngay bên kia, thật là trùng hợp." Trần Cẩm Húc tiếp tục cười ám áp, nhớ tới vừa rồi thấy bộ dáng hai người nhìn nhau cười nhin không

được cảm khái, "Hai người cũng ở chung sao? Thật ngọt ngào."

Đường Tiểu Duy ừ một tiếng, Không Dịch tiếp tục thân nhiên đứng ở một bên.

"Có thời gian rảnh mình rủ cậu đi chơi, bây giờ bọn mình có chút chuyện, đi trước nha." Trần Cẩm Húc cùng Hàn Tử An nói tạm biệt với bọn họ xong lập tức rời khỏi.

Đường Tiểu Duy cùng Không Dịch xoay người lên lầu.

"Bạn cùng lớp với em sao? Giống như đã gặp ở đâu rồi?" Không Dịch vừa đi vừa nói chuyện.

Đường Tiểu Duy đánh giá Không Dịch một chút, phát hiện đúng là anh đang hỏi lại còn rất suy tư nữa, không khỏi cảm thán, lúc Trần Cẩm Húc theo đuổi anh chạy quanh anh bao nhiêu vòng anh không nhớ đã đành, lần trước ở quán bar Đường Lâm ngay tại chỗ vạch trần mảnh khoe của cô và Trần Cẩm Húc cũng coi là một kỷ niệm đáng nhớ, không ngờ anh vẫn không nhớ thật.

‘Mặt mũi’ trong truyền thuyết là đây chứ đâu, Không Dịch lại thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn, bệnh của người này sắp nguy kịch rồi.

Trần Cẩm Húc nói có thời gian sẽ tìm cô đi chơi, không ngờ lại không phải là lời nói khách sáo, lúc hoàng hôn, cô ấy đến thật.

Đứng trước cửa phòng của hai người trên tầng 16, hô lớn: "Đường Tiểu Duy, Đường Tiểu Duy, vợ Không Dịch....."

Đường Tiểu Duy đen nghiêm mặt mở cửa: "Có phải là xem nhiều ‘Bắc yêu’ rồi không."

Trần Cẩm Húc cười hắc hắc, không để ý liếc nhìn người vào trong phòng: "Thì ra cửa nhà cậu ở đây" đứng ở cửa tháo giày, cô ta nhìn quanh bốn phía hỏi: "Không Dịch thiếu nhà cậu đâu?"

"Trong phòng ngủ đó." Đường Tiểu Duy dẫn Trần Cẩm Húc vào ngồi trên sofa.

"Sao ban ngày ban mặt lại ngủ?" Ánh mắt không thuần khiết của Trần Cẩm Húc lập tức nổi lên: "Không còn thể lực sao?" Nói xong còn vô cùng hăng say nhìn Đường Tiểu Duy.

"Hôm qua anh ấy chơi game tù đến tận sáng." Đường Tiểu Duy cũng không vội vã đỏ mặt tía tai giải thích, thân nhiên giải thích nguyên nhân, muốn cho cô ấy bình tĩnh lại một chút.

"Trò gì hay vậy, giới thiệu cho mình đi." Trần Cẩm Húc không nghĩ tới Không Dịch sẽ thích phương diện này, có chút tò mò.

"Đánh bong bóng."

Trần Cẩm Húc cũng coi là một người theo kịp thời đại, cũng biết không ít trò chơi, nhưng cái trò Đánh bong bóng này quả thực cô ta

chưa nghe thấy bao giờ.

Đường Tiểu Duy còn thật sự giải thích: "Chạm vào màn hình điện thoại cảm ứng là có thể chơi, chúng ta siết chặt cái na ná giống đầu quả bóng, trên màn hình sẽ hiện ra một chút bọt khí, sau đó bóng sẽ nổ....."

Trần Cẩm Húc gật gật đầu, ý bảo Đường Tiểu Duy tiếp tục nói, Đường Tiểu Duy nháy mắt mấy cái, Trần Cẩm Húc kiên nhẫn hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Cứ như vậy thôi....."

Khóe miệng Trần Cẩm Húc giật giật, cười quơ quơ hai

tiếng ha ha, có loại cảm giác như Đường Tiểu Duy đang đùa giỡn cô ta, Không Dịch đại tiên trong truyền thuyết vậy mà lại nhàm chán như vậy? Đến một học sinh lớp mười như cô cũng không chơi những trò chơi này: "Sở thích.....của anh ta cũng thật là đặc biệt....."

Lời nói còn chưa nói xong, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Không Dịch vẫn còn buồn ngủ tiêu sái đi ra, một thân quần áo thoải mái ở nhà, quần dài màu trắng làm chân anh vừa dài lại vừa nhỏ, anh vừa đi vừa xoa xoa mắt, bộ dạng này thật sự là đáng yêu mê người.

"Sao lại dậy sớm thế?" Đường Tiểu Duy buồn bực, Không Dịch thích ngủ, bình thường những lúc như này sẽ ngủ thêm ít nhất hai tiếng.

"Bảo Bảo, vừa mới mơ thấy có người gọi em, gọi là vợ Không Dịch, anh kích động quá liên tỉnh....." Không Dịch đi vài bước đến trên sofa, ngồi xuống bên cạnh Đường Tiểu Duy, dọc đường đi như thế cũng không phát hiện ra phòng khách còn có một người nữa.

"Không đại thiếu, cái kia, hẳn không phải là mơ, vừa rồi là em gọi." Trần Cận Lúc cười hì hì giải thích.

Lúc này Không Dịch mới chú ý đến Trần Cận Lúc ngồi bên kia, anh rất ít khi nhìn thẳng vào người xa lạ, bất quá lần này là ngoại lệ, nghiêm túc nhớ kỹ của bộ dáng của cô ta: "Bảo Bảo, bạn cùng lớp với em sao? Thật biết nói chuyện nha."

Đường Tiểu Duy gật đầu ừ, đây là lần thứ hai trong ngày cô nói với anh Trần Cận Lúc có quan hệ bạn học

với cô.

"Em tên là Trần Cẩm Húc." Trần Cẩm Húc biết tính cách Không Dịch không nhớ mặt người, không phải anh cao ngạo, cũng không phải là khinh bỉ, khả năng chính là lười nhớ kỹ, cho nên cô ta tự giới thiệu với anh, không phải nói em là Trần Cẩm Húc, mà là em tên là Trần cẩm Húc.

Không Dịch gác tay lên ghế sofa, miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, ánh mắt mê mang tùy ý nói: "Xin chào."

Đường Tiểu Duy nhìn dáng vẻ của anh liền biết anh chưa tỉnh ngủ, một loạt hoạt động vừa rồi chắc có lẽ bởi vì câu nói vợ của Không Dịch, bây giờ ngồi trên ghế sofa, lại bắt đầu mệt mỏi rồi.

Cô dùng chân đá đá anh: "Buồn ngủ thì vào phòng ngủ."

"Không." Cho dù mơ màng, cũng rất kiên quyết cự tuyệt, anh rút tay đang ôm phía sau của Đường Tiểu Duy, đầu gác trên vai của cô, lắc lắc: "Vợ ời....."

Đường Tiểu Duy đỏ mặt, nhìn nhìn Trần Cẩm Húc, có chút xấu hổ, thời điểm Không Dịch tỉnh ngủ vẫn sẽ có chút câu kinh, Phương Dục và Lã Nam đều đã biết từ nhỏ, bình thường sau khi anh dậy sẽ nhanh chóng cách xa anh nửa tiếng, nếu không sẽ ít nhiều bị anh tra tấn, nhưng khi Không Dịch đối mặt với Đường Tiểu Duy, sự câu kinh kia liền chuyển thành làm nũng, đánh người có thể làm người ta chết ngộp, Đường Tiểu Duy phải dùng mấy ngày mới thích ứng được.

"Bạn trai cũng cần đâu?" Đường Tiểu Duy thì dỗi lệt chú ý Trần Cẩm Húc đi, đừng trách tại sao cô không dỗi sự chú ý của Không Dịch đi, bởi vì trước kia cô có thì qua, tuyệt đối vô dụng, không thể lay động đến.

"Bị mẹ anh ấy gọi về nhà rồi." Trần Cẩm Húc bĩu môi, mắt nhìn Không Dịch ở phía sau Đường Tiểu Duy như ngời mắt, nói: "Còn nhớ Phương Giai không?"

Đường Tiểu Duy gật đầu, cô đầu có phải là Không Dịch.

"Cô ta là bạn gái cũ của Hàn Tịch An."

"Oh." Đường Tiểu Duy đoán được một chút.

"Mình là tiểu tam." Trần Cẩm Húc cười hớ hớ nói, hoàn toàn nhìn không ra cái gì gọi là sám hối có lẽ còn có cảm xúc tự hào.

Ở trong ấn tượng của Đường Tiểu Duy, Phương Giai là một nữ sinh rất xinh đẹp, hơn nữa gia thế cũng không tệ, điểm duy nhất khiến cô ấn tượng với vị Phương tiểu thư này là tính cách của cô ta, cô ta có thể coi trọng Hàn Tịch An này đúng là rất bất ngờ, thế mà lại còn bị bắt cá hai tay, không khỏi lại nhìn nhìn Trần Cẩm Húc, cô gái này vừa mới lên cấp ba, đối phó với nam nhân thành thạo như vậy, chắc chắn chắc.

"Con người Hàn Tịch An này, rất được các nữ sinh thích, mình đặc biệt thích anh ấy, nhưng lại vô cùng không có cảm giác an toàn, anh ấy chưa từng nói thích mình ở điểm gì, cha mẹ của anh ấy cũng không thích mình, hơn nữa mẹ

anh ấy, mỗi ngày đều vào bếp nấu cơm. Anh đưa Phương Giai về nhà ăn cơm, mẹ anh ấy là một người tham tiền, liền coi trọng nhà của Phương Giai giàu có."

Đường Tiểu Duyệt rốt cục cũng hiểu rồi, Trần Cẩm Húc đến tìm cô, chính là muốn tâm sự một chút, có chuyện giấu ở trong lòng rất đau khổ, nhưng mà Tiểu tam này cũng không chịu đựng được, đau khổ buồn phiền cũng chính là tự mình tìm lấy, chút báo ứng này của Trần Cẩm Húc có tính là gì đâu.

Đường Tiểu Duyệt không khỏi nghĩ tới chính mình, không biết mình thế này có được tính là tiểu tam xen vào giữa Đường Lâm và Khổng Dịch không? Cho dù vẫn chưa tính là tiểu tam, nhưng mà cô làm như vậy đối Đường Lâm mà nói cũng là không thể ngờ đến, từ trước đến giờ Đường Tiểu Duyệt chỉ có thói quen làm việc theo con tim, rốt cuộc cũng tìm thấy sự dẫn dắt ở trên người Trần Cẩm Húc, loại chuyện này nói ra thật là có chút không biết xấu hổ, những chuyện không biết xấu hổ này về sau có đánh chết cô cũng không làm.

"Đường Tiểu Duyệt, vậy mà cậu không khuyên nhủ mình được câu nào." Trần Cẩm Húc trầm oán nói.

"Để ý mẹ anh ta làm gì." Đường Tiểu Duyệt thuận miệng trả lời.

"..... Đường Tiểu Duyệt cậu vừa nói vậy sao?" Trần Cẩm Húc kinh ngạc, con người Đường Tiểu Duyệt nói rất ít, hơn nữa còn rất rút gọn, nhưng chưa từng nói vậy một chữ nào. (Trần Cẩm Húc nghe nhầm thành 'Để ý đến anh ta làm mẹ gì')

"Không phải, mình nói là, cậu để ý mẹ anh ta ..... làm gì!" Đường Tiểu Duy đỏ mặt nói.

Trần Cẩm Húc bị chọc cười. "Đường Tiểu Duy, nói chuyện với cậu thật thú vị."

Đường Tiểu Duy gật đầu ừ, thăm nghĩ, hình như là chỉ có một mình cậu đang nói.

Sau đó, hai người lại hàn huyên một chút về những chuyện học trung học của Đường Tiểu Duy, Trần Cẩm Húc rất giỏi nói chuyện, hai người trò chuyện với nhau rất vui, đến lúc Đường Tiểu Duy bị Trần Cẩm Húc cười vào mặt lần thứ N, Không Dịch phía sau bất mãn, cầm lấy tay của Đường Tiểu Duy đưa vào miệng cắn một cái.

Cô bị hoảng sợ, nhìn lại, Không Dịch nhìn cô đầy oán giận, thế mà Đường Tiểu Duy lại không biết anh tình lúc nào.

"Anh không thích em dành toàn bộ sự chú ý lên người khác." Không Dịch thẳng thắn.

"Mấy giờ rồi? Cũng nên ăn cơm tối rồi chứ?" Trần Cẩm Húc lập tức nâng tay lên nhìn đồng hồ, vẫn là chiếc đồng hồ mà Đường Tiểu Duy tặng.

Không Dịch gật đầu, "Đúng vậy, nên ăn cơm, người cũng nên đi rồi chứ."

Không ngờ, Trần Cẩm Húc há mồm nói: "Lần đầu tiên tới thăm nhà, hai người mời mình ăn cơm đi."

Nhìn xem, đứa con gái mặt dày này, Không Dịch lại một lần nữa nhớ kỹ mặt cô ta: "Thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì?"

"Không ăn ngọt không ăn trứng gà, những thứ khác đều OK." Trần Cẩm Húc vô cùng không khách khí.

Không Dịch gật gật đầu không nói nữa, cầm điện thoại rời đi.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446162#p3446162>

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hờn Vì Ganh Ty* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Trong phòng ngủ, Không Dịch phân phó vào điện thoại: "Tiểu Bạch, tôi muốn ăn bánh quế táo của Diên Gia phủ ở phố Đàm Minh, Mousse khoai tím anh đào, bánh ngọt mút táo, dương chi cam lộ*, thạch lê rượu đỏ, hạt sen trung đường phèn, trứng ốp lết cuộn, trứng chiên sò, bánh trứng gà rau chân vịt, bánh trứng với thịt hun khói, bánh gato màu xanh, trứng gà xào hành." (* tên một món chè)

Bên cửa Tiểu Bạch vô cùng âm ỹ, cứ như là mở loa bên đó vậy, Không Dịch hô lên: "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, cậu nhớ chưa?"

Tiểu Bạch giống như hỏi ai bên cạnh: "Có nhớ không? .....Nhớ rồi ..... Con mẹ nó cậu ăn cũng quá giỏi rồi."

"Nhanh mang đến đi." Không Dịch dặn: "Mang thêm một phần canh trứng gà cà chua nữa nha."

"Đợi tôi đánh nốt ván này đã, tôi sắp thắng tiền rồi, cậu ăn ngon như vậy, những món cậu muốn bốn phương tám hướng chỗ nào cũng có, tôi muốn mua cũng phải tốn chút thời gian." Miệng Tiểu Bạch hẳn là ngậm thuốc, âm thanh nói chuyện có chút mơ hồ.

"40 phút." Không Dịch do dự một chút.

"Một giờ." Tiểu Bạch cò kè mặc cả.

"Quá chậm"

"Tìm Phương Đặc đi, Lã Nam cũng đang nhàn rồi đó."

"Oh ..... Vậy một giờ đi." Không Dịch thỏa hiệp, Phương Đặc với Lã Nam đều là người mơ ước đến Đường Tiểu Duy, Không Dịch đang tận lực giảm thời gian bọn họ tiếp xúc xuống, sao có thể chủ động để bọn họ đến đây chứ.

50 phút sau Tiểu Bạch đến, cậu ta còn dẫn theo một người con gái, hai người xách túi lớn túi nhỏ, cậu ta vào nhà nhìn quanh một chút rồi nói: "Thì ra là nhà có khách."

Bên cạnh cậu ta là một cô gái xinh đẹp cao gầy, với phong cách tranh điểm màu khói, ánh mắt có chút lỗ mắng.

"Trong phòng bếp có bàn." Không Dịch ngồi trên sofa, như đại gia chỉ huy đàn em

"Ây, tôi nói tôi có nên phản kháng không nha, từ nhỏ để cho cậu sai bảo quen rồi, tôi vẫn hy vọng cuối cùng cũng có ngày lương tâm của cậu trời dậy, không ngờ càng ngày càng tệ hơn." Tiểu Bạch ném một cái gối dựa qua đó.

"Tôi sẽ không làm đâu, chẳng lẽ lại để cho khách tự làm à." Không Dịch nói rất đương nhiên.

Tiểu Bạch rất tức giận nha, thầm nghĩ Đường Tiểu Duy nhà cậu chết rồi sao, hô: "Cậu tìm bạn gái để làm gì vậy!" Sau đó lập tức cười tủm tỉm nhìn Đường Tiểu Duy ngồi bên cạnh Không Dịch: "Đường Tiểu Nhị, anh Bạch của em vì hầu hạ hai vị tiểu tử tông nhà em mà chạy đi chạy lại, mệt đến nỗi không muốn động dây này biết chưa, em mau chóng nhắc cái móng quý giá của mình đem đồ ăn để lên trên bàn đi."

Đường Tiểu Duy quả thật là một đứa trẻ nghe lời, chỉ cần người khác không đưa ra yêu cầu quá vô lý, cô đều sẽ ngoan ngoãn đi làm, vì thế, nghe Tiểu Bạch nói xong, liền vô cùng ngoan ngoãn đứng dậy.

Không Dịch túm lấy tay Đường Tiểu Duy, hỏi Tiểu Bạch: "Cậu tìm bạn gái để làm gì?"

"Làm việc." Tiểu Bạch không cần suy nghĩ liền trả lời, cô gái xinh đẹp bên cạnh cậu ta nhìn mặt cậu ta rồi cười.

"Bạn gái của cậu làm việc thì để cho cô ta làm đi, bạn gái nhà tôi là để nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa." Hai chân Không Dịch bắt chéo, dựa vào sofa vô cùng nhàn nhã nói.

Tiểu Bạch nghiêng răng nghiêng lợi: "Ưu Nhạc Mỹ a!"

Cô gái xinh đẹp kia cười cười, nhìn Không Dịch vài lần, sáng khoái đứng lên: "Được, để em đi làm."

Tiểu Bạch một bộ chỉ hận rèn sắt không thành thép, lắc đầu thờ dài, lời giọng trưởng bối ra nói chuyện: "Tiểu Duy còn là một đứa trẻ, tâm trí vẫn chưa trưởng thành, Không gia trưởng cũng không cần quản quá khắt khe như vậy, bằng không về sau quản giáo sẽ không tốt a, tuổi này đang đúng thời kỳ phản nghịch, bạn nhỏ Tiểu Duy rất tốt, không..... quá phản nghịch, cho nên cần phải duy trì, Không gia trưởng cậu như vậy là đang quá dung túng, cẩn thận cậu bị đè đầu cưỡi cổ cả đời, giống như mấy người chúng tôi, là một ví dụ rất rõ ràng, cả đời này cậu ở trên đầu chúng tôi tác oai tác quái, anh nói có đúng không em gái Tiểu Duy."

Những lời Tiểu Bạch nói giống như đang nói đùa vậy, nhưng Đường Tiểu Duy một chút cũng không cảm thấy buồn cười, mặc dù Tiểu Bạch hoàn toàn là vì suy nghĩ cho Không Dịch, nhưng cho tới bây giờ Đường Tiểu Duy cũng không nghĩ đến việc sẽ đè đầu cưỡi cổ Không Dịch, Tiểu Bạch thật sự là lo lắng quá rồi.

"Tôi nguyện ý." Không Dịch liếc cậu ta một cái, dùng ba chữ đánh vào mặt Tiểu Bạch.

"Tiện chết cậu đi." Tiểu Bạch đảo mắt lườm anh.

Âm thanh của cô gái xinh đẹp truyền từ phòng bếp ra: "Ăn cơm thôi."

Không Dịch nhú mày, nhìn Tiểu Bạch liếc mắt một cái, không nói chuyện, nắm tay Đường Tiểu Duy đi đến phòng bếp, Tiểu Bạch đương nhiên thấy được động tác nhú mày nhỏ của Không Dịch, hơn hai mươi năm hiểu biết, cậu ta biết Không Dịch ghê tởm âm thanh kia.

Cô gái kia đang sắp bát đĩa, nhìn thấy bọn họ tiến vào,

cười cười với Không Dịch: "Theo đúng yêu cầu của anh, anh xem có đúng không, tất cả đều là đồ ngọt và các món làm từ trứng, tôi đi lấy bút để ký."

Lông mày của Không Dịch càng nhú lại, bất mãn nói:
"Tôi nói là không cần đồ ngọt và món làm từ trứng, các người nghe kiểu gì vậy?"

Tiểu Bạch mở to hai mắt nhìn, ừ ừ cạc cạc nhìn Không

Dịch, nêu cậu ta nói không cân đo ngọt với trứng có lẽ cậu sẽ nghe lầm, nhưng mà chính miệng cậu ta nói những món này, sao có thể nghe nhầm chứ, nhưng Tiểu Bạch là ai, có thể nhầm nhiều hồng tâm một lúc, tuy rằng không hiểu chuyện này là thế nào, nhưng lập tức nhập diễn, nghi hoặc nói: "Cậu nói không cần? Tôi nhớ rất rõ cậu muốn đồ ngọt và đồ là từ trứng..."

Biểu tình mê mang không hiểu của Tiểu Bạch đặt vô cùng đúng chỗ, cảm xúc tức giận của Không Dịch bộc phát vô cùng chân thật.

"Nghe điện thoại xong cậu làm cái gì?" Không Dịch dò xét cậu ta, lạnh lùng hỏi.

"Chơi mạng chược đó." Tiểu Bạch cúi đầu, một bộ làm sai.

"Cho nên mới không để tâm như vậy, nghe cũng không đúng." Không Dịch hừ một tiếng.

Tiểu Bạch càng iuy khuất: "Vậy làm sao bây giờ? Mua sai hết rồi."

"Hôm nay là muốn mời vị... Vương tiểu thư....."

Anh nhìn nhìn Trần Cẩm Húc, nhớ lại.

Trần Cẩm Húc trấn định nói: "Trần."

"Muốn mời Trần tiểu thư ăn cơm, không ngờ lại làm hỏng rồi, lỗi của cậu ta thì để cậu ta đền lại, dẫn người người ta ra ngoài ăn đồ ăn ngon đi." Không Dịch vô cùng trượng nghĩa nói: "Trương tiểu thư cô gắng một chút."

"Trần." Trần Cẩm Húc tiếp tục trấn định.

"Ah, Trần tiểu thư, cứ chọn chỗ đắt tiền, không sao cả."

Đường Tiểu Duy cùng Tiểu Bạch đứng ở một bên đỡ trán, bất đắc dĩ a bất đắc dĩ.

Cô gái xinh đẹp rất bất mãn, khinh miệt nhìn Trần Cẩm Húc một chút, vẻ mặt khinh thường, hiển nhiên cảm thấy cô ta chính là bóng đèn.

"Cô gái, đi theo tôi một chuyến vậy." Tiểu Bạch vùng trộm trừng mắt nhìn Không Dịch liếc mắt một cái, ngữ khí nói chuyện thập phần chính nghĩa y như lời thoại của cảnh sát khi bắt được kẻ xấu vậy.

Trần Cẩm Húc nhún nhún vai: "Mình đi nha Đường Tiểu Duy, có rảnh thì chúng ta gọi điện nhé."

Hai cô gái một trước một sau đi ra cửa, Tiểu Bạch đứng ở phía sau, chọc ngoáy Không Dịch: "Thật có tiền đồ mà."

Không Dịch không buồn phán bác, nở nụ cười không để ý.

"Cô gái mắt đen kia là bạn gái của anh?" Đường Tiểu Duy đột nhiên hỏi.

Tiểu Bạch gật gật đầu lại lắc đầu: "Không hẳn, theo anh thấy cô ấy chỉ là một ngôi sao lặn trên bầu trời đầy sao mà thôi."

"Sau này đừng mang cô ta đến đây, cô ta cứ nhìn chăm chăm vào Không Dịch, rất lẳng lơ." Đường Tiểu Duy chính là thẳng thắn như vậy, bình thường không có chuyện gì thì rất ôn hòa như một tiểu bạch thỏ, ở trong mắt người khác chính là một đứa trẻ rất nghe lời, nhưng chỉ cần chạm phải một chút lợi ích của cô, cô sẽ không chút lưu tình mặc kệ là ai sẽ không chút do dự mà vạch trần, để mọi người chú ý một chút, giống như hiện tại vậy.

Tiểu Bạch cười rộ lên: "Lẳng lơ rất tốt đấy chứ, bình thường đều là như vậy, đến lúc ở trên giường chẳng phải càng lẳng lơ sao."

Không Dịch khinh bỉ nhìn cậu ta nói: "Đi nhanh lên đi, để cho sao băng trong lòng cậu đi xa một chút, cả phòng toàn là mùi nước hoa của cô ta, mùi thơm cơ thể tự nhiên của Bảo bảo nhà tôi tôi sắp không ngửi thấy nữa rồi."

Đường Tiểu Duy ở bên cạnh cậu véo anh.

Tiểu Bạch tiếp tục cười: "Trở về phòng lấy hết sức mà ngửi, còn ai có thể ngăn cản cậu chứ".

Đường Tiểu Duy làm như không nghe thấy bộ dạng hạ lưu của bọn họ khi nói chuyện.

Tiểu Bạch thấy không có ai tiếp lời cậu ta, tiếp tục nói: "Cô gái này là do tôi dùng nhân viên bán vé trước của Tiểu Hoàng Lý vừa mới đổi với Khai Phong đó, vẫn còn chưa có dùng đâu, nhưng mà tôi có chút ngứa ngáy, đợi tối nay tôi cùng sao băng này 'va chạm' một chút rồi sẽ bỏ cô ấy."

Nếu như là Phương Dục, khẳng định sẽ nói cậu cần thận làm loạn ra bệnh, nếu như là Lã Nam, khẳng định sẽ nói va chạm thật tốt cậu ta cũng muốn 'va chạm', nhưng đây là Không Dịch, anh và Đường Tiểu Duy đều là loại người không nhiều lời, nhưng mà nếu đã nói thì nhất định sẽ khiến người khác cười vỡ bụng, Không Dịch nhìn nhìn đũng quần của Tiểu Bạch, không biết ngượng ngùng hỏi: "Một ngày cái 'va chạm' của cậu ngọc dậy

được mấy lần?"

Đối với người hay đùa như Tiểu Bạch, Không Dịch chính là tò mò một chút, anh chỉ là rất đơn thuần tò mò một chút, trong mắt anh là một mạng thanh khiết, càng làm cho Tiểu Bạch cảm thấy chính mình nên nháy mắt thì hơn, nhìn Không Dịch cái con người này đi, hỏi cái loại vấn đề này mà nhìn vẫn thản nhiên như vậy, Tiểu Bạch ho lên một tiếng, thầm nghĩ, trước mặt một đứa trẻ tinh khiết như Đường Tiểu Duy này, có thể dùng mạnh bạo như thế được không.

Không Dịch ôm Đường Tiểu Duy, nhìn gương mặt Tiểu Bạch xám xịt chạy đi, đóng cửa lại, cao hứng:
"Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi, vợ của Không Dịch, chúng ta đi ăn cơm thôi, đều là những món anh thích ăn."

Đường Tiểu Duy mắt to tròn chuyển, hỏi: "Anh cố ý? Trần Cẩm Húc không phải là chỉ muốn ăn của anh một bữa cơm thôi sao, anh thật keo kiệt mà."

"Ai bảo cô ta cứ quẩn lấy em." Không Dịch nghĩ thầm, anh dùng cách như vậy để đuổi cô ta đi còn là nể mặt câu nói 'vợ của Không Dịch' kia, bằng không trực tiếp đá văng cô ta ra ngoài.

Không Dịch là một người lòng dạ hẹp hòi, anh hay ghi thù, nhưng anh cũng là người biết tri ân đồ báo, anh vẫn

nhờ ra được cái tốt của người khác, câu nói vợ Không Dịch của Trần Cẩm Húc, làm cho Không Dịch cũng không quá chán ghét Trần Cẩm Húc, phải biết rằng ngoại trừ Đường Tiểu Duy và bà nội anh ra thì anh ghét tất cả mọi người đều là giống nhau.

Ba người đi xuống lầu, không một ai nói chuyện, chỉ có âm thanh dẫm nát trên mặt tuyết, Tiểu Bạch đi đến trước cửa xe trước, mở cửa xe phía sau ra, rất thân sĩ mời Trần Cẩm Húc lên xe, cô gái xinh đẹp kia thờ ơ lạnh nhạt, ánh mắt vẫn cao ngạo khinh miệt như trước.

Trần Cẩm Húc lắc lắc đầu: "Không cần, tôi về nhà ăn cơm."

Tiểu Bạch lập tức nói: "Dừng mà, tôi đã đáp ứng Không Dịch mời cô ăn cơm, nếu cô cứ thế đi mất, Không Dịch biết sẽ nhất định giận tôi, cô là bạn của Đường Tiểu Nhị, thì cũng là bạn của Không Dịch, Không Dịch lại là bạn của tôi, cho nên tôi làm sao có thể để bạn của mình về nhà trong khi đói chứ."

Lời nói kia của Tiểu Bạch rất khẩn thiết thật sự làm cho người ta cảm động, Trần Cẩm Húc cũng rất là xúc động, một hoa hoa công tử như vậy, con người thật cũng không đến nỗi tệ lắm.

Nhưng trong lòng Tiểu Bạch lại nghĩ cô ta về nhà thì

thật đúng là tôi, như vậy anh ta có thể nhanh chóng mang cái người phụ nữ hay hơn này đi lẫn giường rồi.

Trần Cẩm Húc hơi do dự một chút, nhớ tới lúc xuống lầu chính mình nghe thấy đoạn hội thoại của bọn họ, vì thế rất có hiểu biết nói: "Không sao, tôi không nói anh không nói, ai có thể biết được, anh mau chóng đi va chạm sao lãng đi, tôi cũng không làm phiền anh nữa." Trần Cẩm Húc nhìn cô gái xinh đẹp sau lưng, tiêu sái xoay người rồi đi.

Cô gái xinh đẹp kia nói các các "Va chạm sao lãng là cái gì?"

"Ah. .... Cô gái đó thánh lực thật tốt." Tiểu Bạch trả lời 'Sao lãng' kia một câu không đầu không đuôi như vậy, mang cô ta lên xe.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446205#p3446205>

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hôn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hoàng Bích Ngọc

Từ khi Đường Tiểu Duy chuyển đến nhà Không Dịch, hai người ngày nào cũng ở nhà, cả ngày ngáy lên ngáy xuống, trôi qua rất thoải mái, ngoại trừ việc ra ngoài để mua đồ ăn hàng ngày, bằng không thì có ai gọi cũng không ra khỏi nhà, lý do là Đường Tiểu Duy muốn ở nhà chăm chỉ học tập, thi vào đại học quan trọng hơn.

Đường Tiểu Duy cũng rất nghe lời, mỗi ngày đặc biệt tự giác buổi sáng học ba tiếng, buổi chiều học ba tiếng, buổi tối đánh chết cũng không học, bởi vì muốn cùng Không Dịch hưởng thụ thời gian của hai người.

Hai người ở chung lâu như vậy, ngoại trừ việc sờ mó thân mật ra, hai người cũng không có tiến triển thêm nữa, Đường Tiểu Duy không muốn, Không

Địch cũng không bức bách, anh có vẻ vẫn còn cố kỵ.

Hôm nay, Đường Tiểu Duy học xong ra khỏi thư phòng, chỉ thấy Không Địch đang ở phòng khách gọi điện thoại, cô rất ngoan ngoãn mở tivi rồi ngồi vào sofa xem, Không Địch nói vài câu nữa thì cúp điện thoại: "Bảo Bảo, thu xếp vài bộ quần áo, chúng ta đi chơi."

Nói xong cũng không quay đầu lại vào thẳng phòng thu dọn đồ.

Đường Tiểu Duy nghe thấy được đi chơi, vô cùng vui vẻ, cô vừa thu dọn đồ đạc vừa thuyết phục muốn đi chơi mấy ngày, đã chơi thì phải chơi mấy ngày, cho nên sẽ không cần học nữa thật tốt biết bao.

20 phút sau, hai người cầm theo hai cái túi du lịch đi ra cửa.

Hai giờ sau, hai người nhanh chóng lấy vé máy bay chuẩn bị lên máy bay.

Bốn giờ sau, hai người xuống máy bay đổi thành khách du lịch.

Đường Tiểu Duy nhìn xe khách vừa bẩn vừa loạn, cảm bao lớn bao nhỏ nhìn nông dân, phụ nữ nông thôn thuần phác, cùng với những ánh mắt tò mò nhìn thẳng vào bọn họ, nghi hoặc, lúc Không Địch nói muốn đưa cô đi chơi, cô nghĩ không đi Maldives cũng phải đi Tam Á Lệ Giang gì gì đó, không ngờ lại chạy đến nơi hẻo lánh này, nhìn trên trọng điểm trên vé xe khách làng Quách Lâu, hỏi: "Không Địch, chúng ta đang đi đâu vậy?"

Không Địch nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế, không biết ngủ hay thức, nghe được câu hỏi của Đường Tiểu Duy, anh mở to mắt, chớp mắt vài cái: "Làng Quách Lâu thôn Tổng gia."

"Làng..... Thôn? Không Địch anh thật sự đưa em đi trải nghiệm cuộc sống à? Em nhất định sẽ chăm chỉ học tập, thật mà, chúng ta trở về đi." Đường Tiểu Duy nhìn ngẩng tư đường bên ngoài đầy bụi và đất, cảm giác thật sự không ổn.

Không Địch cười vài tiếng, véo véo gương mặt tròn tròn của cô: "Đại tiểu thư trong thành phố oi, nơi này là nhà mẹ đẻ của bà nội anh, bà sống ở gần anh nhất, anh đưa em đi gặp bà, em có muốn đi không?"

Đường Tiểu Duy mất nửa ngày để tiêu hóa câu nói của anh, sau đó kỳ quái hỏi: "Bà nội của anh già như vậy rồi, vậy mà vẫn còn mẹ đẻ sao?"

Không Địch nghe xong, còn chưa nói nói, hai đại thẩm ôm con ngồi phía trước liền cười lên ha ha, quay đầu nhìn Đường Tiểu Duy, lại cười lớn hơn nữa, lần này hai người cười chảy nước mắt.

"Con gái trong thành phố rất thú vị." Mặc dù là tiếng địa phương, nhưng không khó để nghe hiểu.

Đường Tiểu Duy tuy rằng nghe hiểu, nhưng mà không hiểu bọn họ cười cái gì.

Không Địch cũng bị chọc cười, nhỏ giọng giải thích: "Ý của nhà mẹ đẻ không phải nhà của mẹ, chính là.....nhà mẹ đẻ, ahhh....." Không Địch nhúc nhích, phát hiện mình nói xong, Đường Tiểu Duy càng nghi hoặc, anh dừng một chút, tiếp tục giải thích: "Ví dụ sau này em gả cho anh, chúng ta gọi Đường gia là nhà mẹ đẻ của em."

Đường Tiểu Duy kêu lên vài tiếng: "Hiểu rồi, hiểu rồi, nhà mẹ đẻ chính là cả cái nhà." Nói xong, còn có chút ngượng ngùng, tại sao đột nhiên ngốc như vậy, cô dựa vào chỗ anh ngồi, mặt ửng đỏ.

Không phải bởi vì không biết ý nghĩa của nhà mẹ đẻ, không phải bởi vì bị đại thẩm cười, chỉ là bởi vì, câu nói kia của Không Địch, sau này em gả cho anh.

Vì thế, dọc đường đi về mặt Đường Tiểu Duy có chút hoảng hốt, trong lòng ngọt ngào một chút, lại quên câu nói trước của Không Địch là đưa cô đi gặp nhà mẹ đẻ của bà nội anh, thẳng đến chợ ở làng Quách Lâu mới xuống xe, cô mới nhớ đến chuyện này rồi lo lắng.

"Bà nội của anh ở đâu? Chúng ta đến đây như thế nào?" Xuống xe, hai người cầm túi du lịch đứng ở ngã tư đường, một mảnh mờ mịt.

Không Địch nghĩ nghĩ nói: "Có lẽ là nhà anh trai của bà hoặc là nhà em trai của bà, hoặc là nhà con trai của anh trai cũng có thể là con gái của em trai....."

"Cái này không quan trọng, quan trọng là, chúng ta đến đây thế nào?" Đường Tiểu Duy cúi đầu, rất là bất đắc dĩ.

"Ở đây không có tàu điện ngầm, không có taxi, đi nhờ xe hoặc là đi bộ qua đó em chọn một cái đi." Không Địch nghiêm trang nói.

"Cũng có thể để cho anh trai hoặc em trai của bà nội anh, con trai của anh trai hoặc con gái của em trai bà nội anh đến đón chúng ta?"

"Anh đây không phải là muốn cho bà nội một bất ngờ sao." Không Địch nói: "Ở đây điều kiện cuộc sống lạc hậu như vậy, trước kia bà có đánh anh cũng không đến đâu, bây giờ dẫn em đến biểu hiện một chút, nếu bà vui vẻ thì nhất định sẽ trực tiếp đến nhà em cầu hôn đấy, bà nội anh rất có quyền uy, lời nói nhất định có trọng lượng hơn cha mẹ của Phương Đặc."

Đường Tiểu Duy sững sờ nửa ngày, thì ra mục đích của

việc này là như vậy, nhiệm vụ của bọn họ còn rất gian khổ, lại nhìn những ngôi nhà tường đất mái ngói đơn sơ trước mặt Không Dịch, những gương mặt xinh đẹp, khí chất sạch sẽ, dáng người thon dài, mặc dù cảm thấy mình với nơi này không hợp nhau, nhưng lại có loại cảm giác vô cùng tốt đẹp, làm cho Dương Tiểu Duy cảm thấy rất cảm động.

Cái không khí tốt đẹp này không kéo dài lâu, một ông cụ mặc áo khoác ngoài màu vàng vừa đi qua, lại đi ngược lại, nhìn nhìn túi du lịch trong tay Không Dịch, nở nụ cười: "Tiểu tử, ta có cái túi giống hệt của cậu, ha ha, cũng thật trùng hợp, lúc ta mua chỉ có 23 tệ, còn của cậu thì sao? Bây giờ chắc rẻ hơn rồi chứ."

Không Dịch ngây ra như phỗng nhìn ông cụ, trong lòng cảm thấy như bị cái gì chặn lại.

Ông cụ kia nhìn thấy sắc mặt Không Dịch dường như bị đá kích, liền nghĩ đến anh nhất định mua bị đắt, cười hơ hơ kéo tay áo xuống: "Mua đắt? Ha ha, không sao cả, về sau phải học cách mặc cả, đắt hơn vài đồng cũng không sao, đừng nghĩ không thông, đừng buồn bực." Nói xong, cười nhẹ rồi đi.

Dương Tiểu Duy nhìn cái túi du lịch cho nam màu nâu hiệu Prada hỏi: "Mua đắt?"

Không Dịch căn môi khuôn mặt tuôn tú luồn bã gật gật đầu.

"Đất hơn bao nhiêu?" Đường Tiểu Duy hỏi.

"Hơn hai vạn....."

"..... Thật là buồn quá."

Chợ làng Quách Lâu rất nóng và náo nhiệt, xe đến xe đi, đương nhiên là có rất nhiều xe chạy bằng điện, ven đường có nhà trọ, quán bán đồ ăn vặt, siêu thị, nhưng nhiều hơn chính là những người bán củi, Đường Tiểu Duy với Không Dịch cũng không biết những thứ đó, chỉ cảm thấy tò mò, nhiều người cẩn thận như vậy bán gậy gỗ, trên gậy gỗ lại rất nhiều bùn đất, gậy gỗ nhiều chất thành đống như ngọn núi nhỏ vậy.....

"Củi từ không phải thuốc?" Đường Tiểu Duy hỏi.

"Không phải..... Đi."

"Chỗ này được gọi là Làng Củi từ?" Đường Tiểu Duy nhìn cái bảng hiệu bên đường hỏi.

"Đúng..... Đi."

Trước đây Không Dịch cũng chỉ đến đây có một lần, độ hiểu biết đối với nơi này có thể nói là bằng không.

Một bà lão hơn sáu mươi tuổi đi xe điện ba bánh dừng trước hai người, cười vô cùng thân thiết, nếp nhăn trên mặt đều tỏ ra vô cùng dễ thương, các bà lão cùng tuổi trong thành phố sống đâu có năng động như này, bà lão kia vô cùng linh hoạt xuống xe, đánh giá bọn họ: "Hai đứa từ Thành phố đến?"

Hai người gật đầu.

"Đến thôn nào vậy? Có đi nhờ xe không?" Bà lão hỏi tiếp.

Hai người gật đầu, Không Dịch nói: "Đến Thôn Tống gia."

"Nha, vừa vặn ở cạnh thôn của ta, hai đứa lên xe đi, ta cho các cháu quá giang." Bà lão đặc biệt nhiệt tình, vào trong xe cầm hai cái ghế nhỏ, ý bảo bọn họ vào ngồi đi.

Không Dịch giúp Đường Tiểu Duy đi vào, chính mình lại nhảy đi lên, bởi vì xe nhỏ, chân Không Dịch dài nhưng lại không có chỗ để, bà lão nhìn anh hết cơ lại gập

hết gấp lại khoanh chân, cười ha ha nói: "Vẫn là những đứa trẻ ăn trong thành phố ăn ngen, đầy đủ dinh dưỡng, chân mới dài như vậy!"

Đường Tiểu Duy thấy Khổng Dịch ngồi không thoải mái, vì thế nói với bà lão nhiệt tình: "Bà ơi, bà để cho anh ấy lái đi, hai chúng ta ngồi trong."

Bà lão nghĩ nghĩ: "Cũng được, nhưng mà đứa trẻ này biết lái sao?"

Khổng Dịch chống vào thành xe nháy xuống, bà lão kia đưa chiếc chìa khóa cho Khổng Dịch còn dặn dò rất kỹ: "Cháu nhìn này, vặn chìa khóa về phía bên trái đèn chỗ này sáng tức là đã mở rồi, còn tay lái bên phải này cháu chỉ cần hơi dùng sức vặn một chút là sẽ có điện, xe sẽ đi, phanh xe thì ở đây, cháu xem....."

Khổng Dịch đứng ở bên cạnh xe, rất khiêm tốn nghe giảng.

"Ài nha, ta thấy hay là cứ để ta lái đi, mới nghe có chút như vậy làm sao lái được?" Về mặt bà lão lo lắng.

"Bà ơi, anh ấy đã lái cả máy bay rồi, cái xe điện này của bà anh ấy nhắm mắt cũng có thể lái được mà." Lúc Đường Tiểu Duy nói, ngữ khí không tự giác dâng thêm

mấy phần tự hào.

Bà lão này cũng chưa thấy người nào có năng lực như vậy, dọc đường đi hỏi lung tung này kia, đôi máy bay cảm thấy rất là hứng thú.

Không tới 5 phút, đã đến đầu thôn Tống gia thôn, bà lão kia không muốn cho bọn họ đi, đuổi theo Không Dịch hỏi phanh máy bay có linh hoạt bằng phanh xe điện ba bánh của bà không.

Đường Tiểu Duy nói, phanh máy bay nên gọi là "Sát cơ" .

Không Dịch cảm thấy khoảng cách với bọn họ quá lớn rồi.

Hai người cảm ơn bà lão rồi đi về phía thôn, mới vừa đi không xa, liền va phải một ông già khiêng một cái xéng lớn, ông nhìn chằm chằm vào hai người, nửa ngày sau mới do dự hỏi: "Cậu là Không Dịch?"

Không Dịch nhìn ông già gật gật đầu, nghĩ một chút, không biết ông là ai.

"Ta nhìn thật giống mà, lúc cháu nhỏ đã thấy rất đẹp trai,

ta đã nói đời này chưa thấy đứa trẻ nào đẹp trai như vậy, không ngờ lớn lên lại còn đẹp trai hơn." Ông lão vô cùng vui vẻ, lời nói cũng rất giản dị: "Không nhớ rõ ông cậu nữa? Ta là tứ đệ của bà nội cháu, lúc cháu mới đến đây vẫn gọi ta là ông tứ mà."

"Ông tứ." Không Dịch ngoan ngoãn gọi, lại lôi kéo Đường Tiểu Duy, ý bảo cô cũng gọi như vậy.

Đường Tiểu Duy như thuận đứng ở một bên, kêu một tiếng ông tứ.

Ông tứ đánh giá Đường Tiểu Duy trong chốc lát, cười ha ha nói: "Cô gái này còn đẹp hơn cả hoa của thôn mình, oa oa, đẹp như mấy cô gái trong tivi."

"Vợ của cháu đấy ả." Không Dịch nghe người khác khen Đường Tiểu Duy so với cô anh còn vui hơn.

"Kết hôn rồi? Lấy một đứa trẻ?" Ông tứ hỏi.

"....." Đường Tiểu Duy lựa chọn trầm mặc.

Không Dịch cười rộ lên: "Vợ tương lai, bây giờ còn nhỏ, qua mấy ngày nữa không phải là lớn rồi sao."

Ông tí gặt đầu, thậm chí đứa trẻ nào chỉ cần vài ngày là lớn, người trong Thành phố đúng là nghĩ thoáng, ông hình như nghe cháu trai nói qua, bây giờ trào lưu bây giờ là tìm Loli.

Ông tí cũng không đi làm ruộng nữa, trực tiếp mang theo hai người đi tìm bà nội của Không Dịch.

Bà Không Dịch đang ở nhà của em trai thứ hai, đây chính là nhà người ta trong thôn, nhà ông có ba đứa con trai làm công trình khác thóc trên huyện, tránh không khỏi có nhiều tiền, có vài lần muốn đón ông lão lên huyện, nhưng ai đón cũng không đi, bà nội Không Dịch cứ cách hai năm lại trở về đó ở mấy ngày, vị đại Phật gia này vừa đến đã khiến cho lòng người hoang mang, chỉ sợ hầu hạ không chu đáo.

Cả nhà nhị đệ tam đệ tứ đệ rồi các con trai con gái của họ sau khi bà nội Không Dịch về thì tất cả đều ở chung một chỗ để chăm sóc bà, một câu cô cả hai câu cô cả rất là ngọt, các cháu trai cháu gái thì ngày nào cũng vây quanh gọi bà cố, thật đúng với cái tên bà cố mà.

Bà nội Không Dịch ở thôn này cứ như là truyền kỳ vậy, trước kia nhà họ là địa chủ, bị thu hồi lại đất, nhưng họ vẫn kiên cường sống tiếp, vào những năm 70-80 của thế kỉ hai 20 họ quyết định đào tất cả số tiền và vàng đã được chôn dưới gốc cây đại thụ trong nhiều thập kỉ đưa cho ông nội của Không Dịch để ông ra hiến hà.

...mang theo con cái ăn rễ cây ven đường ngủ ở dưới gầm cầu
sống qua ngày, từng bước từng bước đến bây giờ, những
thành tựu của Đường gia hiện nay*, cũng không thể chối
bỏ công lao của bà.

(* Mình nghĩ chỗ này là Không gia nhưng trong nguyên
tác lại là Đường gia. Chắc có lẽ là tác giả viết nhầm.
Nhưng mình vẫn sẽ giữ giống như trong nguyên tác nhé)

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446479#p3446479>

Bạn đang đọc truyện *Cả Thế Giới Phát Hồn Vì Ganh Tỵ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.